

Nắng Ban Mai (Thần Chi Quang)

Contents

Nắng Ban Mai (Thần Chi Quang)	1
1. Chương 1: Khương Thần	1
2. Chương 2: Trịnh Vĩ	5
3. Chương 3: Hiểu Bắc	10
4. Chương 4: Chân Tướng	14
5. Chương 5: Đàn Violon	18
6. Chương 6: Nguyên Nhân	24
7. Chương 7: Trương Nam	31
8. Chương 8: Năm Mới	35
9. Chương 9: Điều Ước	40
10. Chương 10: Con Trai	45
11. Chương 11: Vương Phương	50
12. Chương 12: Người Ngoài	56
13. Chương 13: Tai Nạn Giao Thông	61
14. Chương 14: Nhấn Nại	67
15. Chương 15: Mộng Đẹp	71
16. Chương 16: Kế Hoạch	77
17. Chương 17: Cuối Cùng	81
18. Chương 18: Đã Từng	86
19. Chương 19: Trưởng Thành	90
20. Chương 20: Tin Tưởng	96
21. Chương 21: Nghỉ Hè	104
22. Chương 22: Trương Diệu	110
23. Chương 23: Mười Năm	115
24. Chương 24: Nắng Ban Mai	120

Nắng Ban Mai (Thần Chi Quang)

Giới thiệu

Thể loại: Đàm mỹ, âm áp, 1×1, có ngược, HE
Biên tập: Zeno
Khương Thần là một bác sĩ trẻ mang trong người nỗi niềm

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nang-ban-mai-than-chi-quang>

1. Chương 1: Khương Thần

Rất nhiều người không hiểu được tại sao ta lại yêu thương một ai đó.

Ngày hôm đó, sau khi hoàn thành thủ tục bàn giao lại công việc, Khương Thần đến nhà trẻ đón Bắc Bắc về, cố gắng thể hiện bản thân không có vẻ nghèo túng. Từ trong ra ngoài đều trống rỗng, lúc này chỉ cần một cơn gió thu thổi cũng có thể khiến anh gục ngã.

Bắc Bắc có vẻ cũng hiểu được tâm trạng bố mình hôm nay không vui, cho nên rất ngoan ngoãn ăn cơm, cho dù trên bàn có mấy món bé không thích nhưng vẫn cố gắng tỏ vẻ rất ngon nhai hết. Khương Thần ngồi đối diện không hề động đũa, nhìn Bắc Bắc khó khăn nhai miếng rau, cảm giác trống rỗng trong lòng dường như vơi đi đôi chút.

Ít ra thì Bắc Bắc còn ở bên cạnh mình.

Buổi tối Bắc Bắc cũng không ỉ ôi đòi tìm chú Trịnh nghe chuyện cổ tích như mọi ngày, cậu nhóc làm xong bài tập toán mà thầy giao về nhà, tự mình đọc hai lần bài Hán Ngữ và ghép vần, cuối cùng còn chuẩn bị tốt kéo, giấy màu, hồ dán cho môn thủ công ngày mai rồi mới đi ngủ.

Khương Thần chờ con trai ngủ, lặng lẽ ôm chồng nhật ký bao năm qua ngồi xuống tắm thử nhưng bên cạnh giường Bắc Bắc. Chiếc đèn hình nhân vật hoạt hình ở đầu giường Bắc Bắc vẫn sáng, dưới ánh đèn yếu ớt ấy, anh chậm rãi lật từng trang giấy trong tay.

Mười năm, Khương Thần là bác sỹ khoa Thần kinh của bệnh viện quân y. Anh đã từng viết không biết bao nhiêu bản hồ sơ bệnh án hay những ghi chép giải phẫu. Tất cả những thứ đó đều là tư liệu của bệnh viện, từng quý từng quý được nộp vào kho lưu trữ hồ sơ, nằm phủ bụi trong đó. Cũng may Khương Thần có thói quen ghi nhật ký, vì thế ngày hôm nay của mười năm sau, hơn mười cuốn nhật ký kia vẫn thuộc về anh.

Những cuốn nhật ký không có gì đặc biệt, những trang giấy trắng đã bị thời gian làm cho ố vàng, mỗi lần lật một trang lại phát ra âm thanh nặng nề, những dòng chữ viết bằng bút máy năm nào cũng bị nhòe, khó có thể phân biệt rõ ràng.

Trí nhớ Khương Thần tốt lắm. Chỉ vì thói quen nên anh mới ghi chép lại quãng thời gian làm việc buồn tẻ này, nhưng thật sự thì anh có thể nhớ rõ ngày nào tháng nào năm nào có chuyện gì xảy ra.

Trước kia Khương Thần cũng không có thói quen đọc lại nhật ký. Nhưng từ khi Trịnh Vĩ đi, mấy ngày hôm nay anh đều nhớ về quá khứ. Những thuật ngữ miêu tả đơn điệu và buồn tẻ ghi lại sự mơ màng của ai đó, bối rối của hai người, còn cả kết thúc trọn vẹn của cả ba. Tất cả những gì vui buồn đều được những dòng chữ kia giữ lại....

Cảnh còn người mất, đây vĩnh viễn là lý do khiến người ta muộn phiền. Nhớ lại thời gian tình cảm nồng cháy, cảm xúc nào cũng đã trải qua, ngọt ngào, chua xót, đắng cay đủ cả. Cũng may thời gian là một thứ tuyệt vời, những hương vị lắng đọng đó dần dần bị năm tháng hòa tan, dần dần mất đi mùi vị vốn có của nó, không hề khó nuốt như trước.

Khương Thần, 24 tuổi, sau khi tốt nghiệp thạc sỹ đại học Quân Y liền vào làm việc ở bệnh viện quân khu Phụ Chúc. Vị thầy hướng dẫn anh làm luận án thạc sỹ năm đó là người rất có uy tín ở khoa Thần kinh, lúc ấy rất coi trọng anh. Nhưng sau khi tốt nghiệp mười năm, Khương Thần vẫn chỉ là bác sỹ, mãi nửa năm trước mới được lên chức. Công việc bình thường của anh là hướng dẫn cho các sinh viên hay bác sỹ thực tập, viết hồ sơ bệnh án, ngẫu nhiên viết một số bài báo cáo học thuật. Những đồng nghiệp làm cùng anh bao năm giờ bết nhất cũng là phó chủ nhiệm, với thực lực và tài hoa của anh, làm chủ nhiệm ở tuổi này cũng không phải không được, nhưng mà có rất nhiều chuyện Khương Thần thấy không có cái gọi là cùng lắm thì...

Tính tình Khương Thần tốt lắm, hồi trước Trịnh Vĩ đã từng nói anh là một cái thùng rỗng, bên trong không có gì cả. Khương Thần cũng hiểu, người khác làm việc đều muốn có chức danh hay cái gì gì đó, anh thì không. Anh chỉ cần có công việc, đủ để nuôi sống anh và Bắc Bắc, mỗi ngày có việc để làm, lại là việc mà mình yêu thích, còn có người yêu ở bên cạnh là chuyện may mắn cỡ nào chứ. Những tranh đấu quyền lợi chức vụ kia không phù hợp với anh, mà tính hướng của anh có chút đặc thù, cho nên trước đây bệnh viện giữ anh lại chẳng qua là nể mặt quyền uy của thầy anh, sau này là quan hệ với Trịnh Vĩ...

Khương Thần ngẫm lại, hồi hơn hai mươi tuổi, anh cũng không phải là dạng thùng rỗng như bây giờ, bên trong anh tràn ngập khao khát cùng chờ mong. Đạt được thành tựu trên con đường học thuật, tình cảm mỹ mãn, coi như mỗi ngày tỉnh giấc đều thấy bản thân có vô số chuyện cần phải phấn đấu, cứ nghĩ là chỉ cần bản thân mình cố gắng là sẽ đạt được. Những bông bột bốc đồng của tuổi trẻ, giống như ghé con không sợ cọp này chung quy rồi cũng sẽ bị cuộc sống san phẳng...

Năm mười chín tuổi, Khương Thần vì yêu một người đàn ông mà quyết định come-out với gia đình, bố anh trúng gió, mẹ anh đến trường làm to chuyện. Cái người mà anh cứ nghĩ là có thể sống cùng anh đến khi đầu bạc răng long kia thì cúp đuôi chạy trốn, một thời gian sau thì đi du học, chỉ để lại một mình Khương Thần đối mặt với đủ loại đồn đại và chỉ trích.

Năm hai mươi mốt tuổi, bị cắt đứt kinh tế, Khương Thần không thể chịu được gánh nặng học phí của học viện quân y nên đã nộp đơn xin thôi học. Năm ấy anh đã là năm thứ tư, còn ba năm nữa thì tốt nghiệp. May mắn là ân sư của anh, giáo sư Lưu Vạn Niên biết chuyện, vì hồi năm thứ hai đưa lớp anh tới Khoa Thần kinh thực nghiệm, ông đã chú ý tới Khương Thần.

Năm ấy giáo sư Lưu Vạn Niên đứng trước bàn phẫu thuật hỏi phương án phẫu thuật nào. Hơn năm mươi mấy sinh viên đều là lần đầu tiên tận mắt chứng kiến một ca phẫu thuật, có vài nữ sinh viên còn tái mét mặt mũi, đứng còn không vững, khi đó chỉ có một cậu sinh viên vẫn bình tĩnh nói ra đáp án, cực kỳ tỉ mỉ chi tiết. Cậu sinh viên đó chính là Khương Thần, Lưu Vạn Niên vẫn nhớ kỹ, chỉ chờ đến năm thứ năm khi sinh viên nhận giáo viên hướng dẫn thì sẽ kéo cậu ta về phía mình.

Giáo sư Lưu đương nhiên biết Khương Thần không hề có kinh nghiệm thực tiễn, có thể đưa ra được đáp án chuẩn xác như thế, có lẽ cậu đã phải tốn rất nhiều thời gian cân nhắc, tìm hiểu. Một sinh viên như vậy quả thực là rất hiếm có. Vì thế khi biết chuyện Khương Thần nộp đơn xin thôi học, giáo sư Lưu đã bỏ vài ca phẫu thuật để tới trường tìm anh nói chuyện. Khương Thần nói rõ tình hình thực tế lúc đó của bản thân, cả tính hướng của anh cũng nói. Giáo sư Lưu không có phản ứng gì, chỉ hỏi anh có muốn đi theo làm đệ tử của ông không. Khương Thần gật đầu, vì thế giáo sư Lưu dùng danh nghĩa cá nhân đảm bảo cho Khương Thần được vay tiền đi học, hơn nữa Khương Thần luôn giành được học bổng của trường, nên cũng có thể miễn cưỡng tiếp tục con đường học vấn.

Năm hai mươi bốn tuổi, Khương Thần tốt nghiệp loại xuất sắc, vào bệnh viện hàng đầu, trở thành trợ thủ bên người giáo sư Lưu. Đó là năm anh thỏa mãn nhất, có được cơ hội tìm hiểu thực tế nhiều nhất, mỗi một ca giải phẫu của giáo sư Lưu là một ví dụ đặc sắc nhất cho những gì anh được học. Khương Thần như miếng bọt biển, không ngừng hấp thu tri thức và kĩ thuật của giáo sư Lưu. Mà giáo sư Lưu cũng dồn hết sức bồi dưỡng Khương Thần.

Có đôi khi quan tâm quá mức sẽ làm cho người khác ghen tị.

Cuối năm anh hai mươi lăm tuổi, giáo sư Lưu phát hiện ông bị ung thư tuyến tụy. Giáo sư dừng tất cả công việc lại, nằm viện trị liệu. Tuy nhiên ông cũng không thể chống lại được căn bệnh quái ác này. Sau sáu tháng cố gắng, ông ra đi. Cũng vào năm đó, bác sĩ chủ nhiệm khoa Thần kinh gặp sự cố ngoài ý muốn trong một ca phẫu thuật khiến bệnh nhân tử vong. Lúc đó Khương Thần là trợ lý mổ. Bệnh nhân đó là người nhà của một vị tai to mặt lớn, lại gặp sự cố ở bệnh viện, điều này thực sự không hay. Khi đó tất cả ekip mổ đồng loạt nhất trí để Khương Thần chịu toàn bộ trách nhiệm, tạm thời cách chức ba tháng. Trong lúc đó cũng có vài người ‘có lòng tốt’ nói ra chuyện năm mươi chín tuổi của anh. Vì thế khi quay lại làm việc, anh không còn cầm dao mổ nữa.

.....

Từ lúc đó, Khương Thần trống rỗng, không có gì bên trong anh cả, không bí mật, không dục vọng, không theo đuổi.... Khương Thần hiểu được, chỉ có áp chế dục vọng đến mức thấp nhất thì cuộc sống mới có thể thoải mái, mới có thể đem tất cả những gì không thể, những gì không công bằng nuốt vào, sau đó từ từ gặm nhấm.

Năm hai mươi sáu tuổi, Khương Thần bị tai nạn rất nghiêm trọng, xương bả vai trái bị dập nát, đứt dây chằng. Sau khi hồi phục, tay trái không thể nhấc được vật nặng. Khương Thần nghĩ, có lẽ cũng sẽ ảnh hưởng đến khả năng phẫu thuật của anh, vì thế anh cũng không ôm hi vọng xa vời sẽ lại được đứng bên bàn mổ nữa. Cùng năm đó, Trịnh Vĩ về nước, trở thành phó chủ nhiệm khoa, chỉ là vì vấn đề tuổi tác nên anh ta không tiếp nhận chức vị chủ nhiệm mà thôi. Mà cả khoa đều biết, Trịnh Vĩ chính là người đứng đầu của cả khoa Thần kinh này. Mà bác sĩ Vương, cựu chủ nhiệm, người đã đẩy Khương Thần vào hố sâu tăm tối thì chủ động xin chuyển công tác, tới làm việc ở một bệnh viện khác.

Có đôi khi Khương Thần nghĩ, có lẽ “khổ tận cam lai” là câu nói vô cùng chuẩn xác với năm hai mươi sáu tuổi ấy. Giống như tất cả các chuyện không may trước kia, từ khi Trịnh Vĩ xuất hiện, liền phát triển theo hướng tốt dần lên.

Kỳ thật cũng không tốt hơn là bao, nhưng mà không đi xuống là tốt lắm rồi.

Mấy năm nay, trong hòm của anh không nặng như vậy. Nhưng khi anh cất hai người vào, cuộc sống của anh mới trở nên nặng hơn....

.....

Quen Trịnh Vĩ bảy năm, Bắc Bắc cũng bảy tuổi, mà Khương Thần cũng đã ba mươi ba tuổi rồi.

.....

Khương Thần lơ đãng lật những trang nhật ký của bảy năm gần đây, trong đầu anh hiện lên một vấn đề: Năm đó, tại sao mình lại thích Trịnh Vĩ, tại sao lại yêu cậu ấy.....

Khương Thần tự giễu mình. Đã ba mươi ba tuổi rồi, cũng không phải là lần đầu tiên thất tình, không có việc gì cả, tất cả đều đã là quá khứ, không cần phải.... thường xuyên nhớ lại những ngày tháng đó.

Sau khi Trịnh Vĩ đi, Trái Đất vẫn quay, mặt trời vẫn mọc ở đông lặn ở tây, Bắc Bắc cũng ngày một lớn lên, cái gì cũng không thay đổi, chỉ là chuyện gì cũng khó khăn hơn mà thôi.

Mới đầu, Khương Thần và Bắc Bắc có chút không thích nghi kịp. Bắc Bắc còn nhỏ, mỗi lần ăn đồ ăn không ngon sẽ nhăn mặt nhíu mày, dẫu môi nhìn mình. Khương Thần đương nhiên biết là bé con nhớ Trịnh Vĩ.

Chia tay với Trịnh Vĩ, là Khương Thần chủ động.

Chỉ có mười phút. Trong bóng tối, không ai nhìn rõ mặt ai. Hai người đã quen nhau nhiều năm như vậy. Lần duy nhất Trịnh Vĩ tức giận là vì mình cầm một dao của người nhà bệnh nhân thay anh. Khi đó, lần đầu tiên mình thấy Trịnh Vĩ tức giận gào thét như thế. Cũng may là máu chảy nhiều, nhưng ***g ngực của người đàn ông đó lại rất ấm áp, khiến mình không có cảm giác sợ hãi. Vết thương kia ở phía bên trái bụng, cũng đã bình phục lâu rồi, hiện giờ chỉ để lại một vết sẹo mờ nhạt.

Cùng là đàn ông, khi chia tay cũng không ồn ào, mười phút im lặng, tựa như cả thế kỷ trôi qua một cách khó khăn. Cảm giác không có âm thanh nào xung quanh rất bức bách, chính là dấu hiệu cơn giận dữ của Trịnh Vĩ đang được cố gắng kìm nén lại. Trải qua đêm đó như thế nào, quãng thời gian đó phải suy nghĩ thế nào mới có thể đưa ra được quyết định nhẫn tâm như thế, Khương Thần không muốn hồi tưởng thêm nữa.

2. Chương 2: Trịnh Vĩ

Từ Munich trở về, Trịnh Vĩ mới biết chuyện điều động công tác của Khương Thần.

Cục quản lý Thực phẩm và Dược phẩm.....

Trịnh Vĩ tìm được trong đồng văn kiện trên bàn tờ quyết định điều động công tác đã được viện trưởng Diệp ký tên, cau mày, vẫn duy trì động tác kia.

Mất hơn mười tiếng ngồi máy bay từ Munich, tối thứ sáu mới về đến nơi, chủ nhật ở nhà ngủ bù, thứ hai đi làm như bình thường. Công việc không có ngày nào chậm trễ, đây là chức trách của chủ nhiệm. Anh vốn nghĩ việc đầu tiên sau khi trở về là tìm Khương Thần nói chuyện. Trước lúc anh đi Khương Thần rất kỳ quái, vốn định mượn lý do đi công tác hai tuần để cả hai cùng bình tĩnh lại. Ít nhất thì Trịnh Vĩ cũng

muốn có một lý do, tại sao Khương Thần lại quyết liệt đòi chia tay như thế.

Nhưng khi trở về, Khương Thần đã rời khỏi bệnh viện.

Phụ trách trao đổi thông tin cùng Trịnh Vĩ là Trương Phàm, lớn hơn Trịnh Vĩ mười tuổi, là phó chủ nhiệm, gần đây ông chuyển theo hướng công tác hành chính, tất cả những vấn đề to nhỏ gì không phải vấn đề chuyên môn đều thuộc phạm vi xử lý của ông. Về vấn đề nghiệp vụ, có Trịnh Vĩ rồi, người này công tác cẩn thận tỉ mỉ, giao phòng này cho anh thì cả viện đều không có dị nghị.

Trương Phàm còn nhớ bảy năm trước, khi Trịnh Vĩ về nhận công tác, tin đồn bay đầy trời. Bố Trịnh Vĩ là Trịnh Quốc Đông, nguyên là cục phó cục tham mưu quân khu. Có gia thế như vậy, có thể dè dặt hơn năm mươi mấy bác sỹ mới nổi ở khoa Thần kinh. Khi đó Trương Phàm chỉ biết là phó chủ nhiệm mới tuổi không lớn lắm nhưng lai lịch thì không nhỏ. Cũng nhiều người trong khoa có suy nghĩ Trịnh Vĩ được làm phó chủ nhiệm chẳng qua là do quan hệ, chứ tầm bằng bác sỹ của trường đại học danh tiếng ngoài kia thì chả ai quan tâm mấy. Nhưng sau khi làm việc cùng nhau, thấy được thái độ làm việc cũng như xử lý các chuyện của anh, những lời rỉ tai nhau như thế này cũng dần không còn nữa.

Trịnh Vĩ là người có tài năng.

Hồi anh mới đến, nhiều vị bác sỹ trong khoa cây già lên mặt, đặc biệt là ông chủ nhiệm Vương. Ông này là người ích kỷ, còn hay vùi tiền của người nhà bệnh nhân, ăn dấy với các hiệu thuốc để chia hoa hồng, có rắc rối thì luôn lấy cấp dưới ra chịu trách nhiệm thay. Khi đó cả khoa tràn đầy tai tiếng, trong vòng hai năm mà có tới bốn bác sỹ chuyển đi, nhiều vụ bệnh nhân gặp sự cố khi điều trị, khiến mọi người rất rối rắm. Chủ nhiệm Vương nghĩ Trịnh Vĩ cũng chỉ dựa vào quan hệ mới vào được bệnh viện, nên lúc gặp mặt đã ra oai phủ đầu, ý muốn kéo anh về phe lão. Nếu chuyện này được xử lý khéo thì vừa bảo vệ được địa vị của lão ta ở bệnh viện, vừa tranh thủ được sự hậu thuẫn của Trịnh Vĩ về sau, nhất cử lưỡng tiện. Có vài vị bác sỹ lớn tuổi, mới đầu cũng có ý đồ riêng, nhưng chỉ không tới nửa năm đã bị Trịnh Vĩ làm cho tâm phục khẩu phục, không dám có ý đồ gì khác nữa.

Mà lão chủ nhiệm Vương kia, không bao lâu liền chủ động xin chuyển công tác.

Trịnh Vĩ làm gì Trương Phàm đều biết. Anh không bức người đến đường cùng, chỉ nói cho người ta biết mình đã nắm giữ bằng chứng, nếu ông dừng tay, thì cả hai bên đều tốt, nếu như ông vẫn tiếp tục, tôi sẽ không để cho ông chút mặt mũi nào nữa. Trương Phàm rất tán thưởng phong cách làm việc chính trực, sáng khoái, quả cảm của Trịnh Vĩ.

Sau khi giáo sư Lưu Vạn Niên qua đời, suốt một thời gian dài khoa Thần kinh đi xuống trầm trọng, những lời gièm pha về chuyện y đức bác sỹ không ngừng xuất hiện, chỉ đến khi Trịnh Vĩ đến, mọi chuyện mới chậm rãi chuyển biến theo hướng tốt. Mãi đến nhiều năm về sau, khi Trịnh Vĩ đã làm chủ nhiệm mà Trương Phàm vẫn là phó, ông vẫn tâm phục khẩu phục. Trương Phàm biết Trịnh Vĩ là người làm việc nghiêm túc, công tư phân minh, thế nên hấn cần cù thật thà làm đúng bốn phận của mình, chia công việc với Trịnh Vĩ, hai người trong ngoài kết hợp, giải quyết mọi việc lưu loát.

Vài năm gần đây danh tiếng khoa Thần kinh của bệnh viện Quân y khu X đã được lan rộng khắp cả nước. Tiền lương và các chính sách đãi ngộ với bác sỹ khá tốt, đặc biệt nhất là không có chuyện bác sỹ chia bè kết

phái, mọi người làm tốt công việc của mình, không có ý đồ riêng, không gây chuyện, khiến cho bệnh nhân tới chữa bệnh cũng yên tâm, mà bác sĩ làm việc cũng thoải mái.

Hai tuần liền Trịnh Vĩ ra nước ngoài tham dự hội thảo nghiên cứu về chất kết dính thần kinh, cả nước chỉ có hai bác sĩ được mời đi, một trong đó là Trịnh Vĩ.

Hồi đi du học, Trịnh Vĩ đã từng đọc qua những phương pháp trị liệu mới nhất của các bác sĩ hàng đầu về lĩnh vực não – thần kinh. Sau khi về nước anh cũng đã đề xuất ra những phương án phẫu thuật và các máy móc thiết bị tối tân, cả nước chỉ bệnh viện anh mới có. Gần đây vài đơn vị bạn cũng bắt đầu cập nhật công nghệ mới, nhưng vẫn chỉ là bước khởi đầu, mà bệnh viện của anh thì đã thành công với kỹ thuật mới, áp dụng cho hầu hết các bệnh nhân đều cho phản hồi tốt.

Tất cả những cái đó đều là do Trịnh Vĩ xây dựng được trung tâm kỹ thuật.

Các đồng nghiệp trong khoa cũng biết, chủ nhiệm Trịnh có chuyên môn giỏi, tính tình tốt, là người hiền lành hòa nhã, nếu cấp dưới có mắc sai lầm thì chỉ cần nói ra để mọi người cùng nhau giải quyết, chuyện đã qua rồi thì không truy cứu lại nữa. Nhưng với những chuyện rắc rối mà anh gặp phải, anh lại chỉ im lặng giữ yên cho mình.

Như lúc này chẳng hạn, nhìn chằm chằm bản báo cáo chuyển công tác thật lâu, Trịnh Vĩ vẫn chỉ im lặng, Trương Phàm lại càng không nở.

Chuyện của Trịnh Vĩ và Khương Thần, trong lòng Trương Phàm đã có đáp án.

Khi Viện trưởng Diệp đưa quyết định chuyển công tác của Khương Thần cho ông, cũng đã nói rõ với ông chuyện này.

Trương Phàm biết Khương Thần từ khi anh bắt đầu vào viện làm việc, từ thực tập sinh đến khi trở thành trợ lý mổ chính bên người giáo sư Lưu, rồi đến khi anh có thể tự mình đảm đương được một ca mổ, sau đó lại phải chịu tội thanh cho chủ nhiệm Vương, bị cách chức tạm thời, bị tai nạn, rồi đến khi nhận nuôi Bắc Bắc. Qua bao nhiêu năm thăng trầm như vậy, với người khác thì đây cũng không phải là những chuyện có thể dễ dàng trải qua. Trong công việc, Khương Thần vẫn là một bác sĩ giỏi, chuyên môn cao, là cố vấn của Trịnh Vĩ, trước kia anh là học trò cưng của giáo sư Lưu, những kinh nghiệm lâm sàng này có lẽ không một bác sĩ nào có thể có.

Lần đó chủ nhiệm Vương phẫu thuật cho một bệnh nhân bị tụ máu màng não cấp tính, sau hơn bốn giờ phẫu thuật thì bệnh nhân tử vong. Theo kết quả điều tra thì bệnh nhân bị biến chứng sau phẫu thuật nhưng không có liên quan gì tới bệnh viện. Tuy nhiên người nhà bệnh nhân khẳng định cho là do sự cố khi phẫu thuật, nên đã viết đơn kiện. Kiện đi kiện lại, tới khi đến tòa án cấp cao nhất cũng không thể thắng được, bố bệnh nhân tới bệnh viện, nói là muốn tìm người đã phẫu thuật cho con trai mình.

Chuyện người nhà bệnh nhân âm ỉ khi phẫu thuật thất bại là điều không thể trách. Phẫu thuật mở hộp sọ rất nguy hiểm, trước khi phẫu thuật bác sĩ cũng đã kí giấy miễn trách nhiệm, dù sao không phải là ca mổ nào cũng có thể thành công. Bệnh nhân bị sưng màng não kia mới có hai mươi tuổi, người bố thì đã già,

con trai ông chỉ sơ ý ngã đập đầu xuống, sau đó thì mất ở bệnh viện, người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh, có ai mà không đau xót. Người bố sau khi tiêu hết tiền của mà không thắng kiện được, vì thế rất căm giận.

Hôm đó Trương Phàm ở tòa nhà số 2 tổ chức đại hội công nhân viên chức, bình thường thì chuyện đón tiếp người nhà bệnh nhân đều do hần phụ trách, đến khi hần nhận được điện thoại quay về, thì Trịnh Vĩ và Khương Thần đã đang ngồi nói chuyện với ông lão kia trong phòng khách.

Trương Phàm vào phòng không lâu, Trịnh Vĩ vẫn kiên nhẫn giải thích cho người cha kia về bản ghi chép chi tiết khi phẫu thuật. Đột nhiên ông ta rút trong túi ra một con dao, lao về phía Trịnh Vĩ. Vào lúc đó, không ai nghĩ loại chuyện chỉ có trên phim truyền hình kia lại diễn ra ngay trước mắt mình. Trịnh Vĩ hoàn toàn không kịp phản ứng, mà đến khi Trương Phàm kịp phản ứng, thì Khương Thần đã nhanh chóng vượt lên ôm lấy ông ta, đè xuống, cả hai cùng ngã lăn ra đất.

Người nhà bệnh nhân có lẽ cũng không biết cảm giác giết người là như thế nào, vì thế nên khi đâm dao vào bụng Khương Thần, ông choáng váng ngồi bệt xuống sàn nhà, hoàn toàn bất động, cả người đờ ra, miệng hơi há, mặt tái mét.

Đó cũng là lần đầu tiên và duy nhất Trương Phàm thấy Trịnh Vĩ nổi giận. Không phải với ông già đã chết lặng kia, mà là với Khương Thần.

Lần đó Khương Thần bị thương không nghiêm trọng lắm, nằm viện hai tuần thì coi như là ổn. Việc đâm bác sĩ bị thương, viện trưởng Diệp ra mặt giải quyết trong êm đẹp. Loại chuyện này mà để bên ngoài biết, chẳng khác gì tự làm xấu hình ảnh bệnh viện, mà Khương Thần cũng không muốn làm khó người cha đang đau lòng vì mất con kia.

Từ đó về sau, cảm giác như quan hệ giữa Trịnh Vĩ và Khương Thần thân mật hơn trước nhiều. Hoặc có thể nói, từ đó về sau, Trương Phàm mới hay để ý tới cảm giác đặc biệt như có như không giữa hai người này.

Vài năm gần đây, Trịnh Vĩ và Khương Thần cùng nhau chăm sóc Bắc Bắc. Trịnh Vĩ, Khương Thần và Bắc Bắc cùng ở chung một nhà, chỉ với chuyện này thì không biết bao nhiêu người trong viện có thể nhận ra sự bất thường, Trương Phàm không biết. Có lẽ mọi người đều biết, nhưng đều không nói ra, cũng không bàn luận. Hai người đó rất ăn ý, nhưng cũng rất mơ hồ, công tư rõ ràng. Tất cả mọi người đều giữ khuôn phép khi làm việc, cũng không ai muốn bới móc chuyện riêng tư của người khác. Về phần hai người kia đã đến mức độ nào, Trương Phàm nhìn thấy quyết định chuyển công tác, lại từ ngữ điệu nói chuyện của viện trưởng Diệp, mới có thể xác định, hai người kia, là sự thật.

Việc Khương Thần chuyển công tác là do bên quân đội trực tiếp điều động, chuyện này viện trưởng Diệp đã nói với Trương Phàm, lại dặn dò hần phải biết giữ mồm giữ miệng. Trương Phàm làm công tác hành chính nhiều năm, lại biết rõ ngọn nguồn, chỉ cần viện trưởng nói sơ qua ông cũng hiểu được.

Thủ tục chuyển công tác của Khương Thần đều do Trương Phàm làm hết. Cũng là chuyển hồ sơ và nguy hiểm đi. Khương Thần đã hoàn thành xong thủ tục chuyển công tác được ba ngày. Nhìn anh vẫn như bình thường, không nóng không lạnh, trên mặt không bộc lộ ra tí cảm xúc nào.

Trương Phàm đề nghị mấy người trong khoa sắp xếp thời gian đi ăn một bữa cơm chia tay, đặc biệt là có hai cô sinh viên thực tập được Khương Thần hướng dẫn, sư phụ đột nhiên thay đổi công tác, nên hai cô gái có vẻ rất buồn. Mà mọi người trong khoa cũng đã nhìn Bắc Bắc lớn lên, Khương Thần chuyển đi, về sau chắc sẽ ít có cơ hội gặp cậu nhóc. Bắc Bắc vốn ngoan ngoãn lại thông minh, là tiểu minh tinh của cả khoa, mỗi lần tới viện chơi, mọi người đều xúm lại quanh bé, nhất là các nữ bác sĩ và y tá.

Nhưng tốt xấu gì thì lần này Khương Thần cũng coi như là được thăng chức, đây là chuyện tốt, ai nghe cũng nói thế.

Nhưng mấy hôm nay không hiểu Bắc Bắc ăn gì mà lại đau bụng, cho nên ngày nào Khương Thần cũng ở bên cạnh nhóc. Vì thế bữa tiệc cũng bị hoãn vô thời hạn.

.....

“Trịnh Vĩ, viện trưởng nói báo cáo cuối tuần này có khi chậm lại tới tuần sau, đến lúc đó có thể mời bác sĩ Tiền và bác sĩ Phương chủ nhiệm viện hai viện ba đến nghe luôn thể....” – Trương Phàm không cố ý phá phút giây yên tĩnh của Trịnh Vĩ, ông cũng không nghĩ ra cách nào khác. Chuyến đi hội thảo lần này của Trịnh Vĩ rất được chú trọng, viện trưởng muốn mời thêm một số chuyên gia đến để cùng trao đổi, dặn riêng Trương Phàm nhớ phải đưa Trịnh Vĩ đi chào hỏi. Trước kia khi Trịnh Vĩ im lặng lâu như vậy, nếu là Khương Thần, chỉ cần nói thôi cũng có thể kéo Trịnh Vĩ về. Khương Thần không ở đây, công việc này là của Trương Phàm.

“Ừ, biết rồi.” – Cuối cùng thì Trịnh Vĩ cũng buông tờ giấy kia xuống.

Trương Phàm cũng thuận lợi trao đổi một số việc nữa, chủ nhiệm Trịnh có vẻ cũng đã về với trạng thái làm việc, cái gì cần ghi thì ghi, vài ca bệnh khó cũng đã sắp xếp thời gian hội chẩn, vài chuyện nữa thì cũng đã mất hai mươi phút.

“Cậu ấy tới Chi cục kiểm định Dược phẩm....Làm chức vụ gì?” – Cuối cùng, khi Trương Phàm chuẩn bị đi, Trịnh Vĩ đột nhiên hỏi.

Phó trưởng phòng thí nghiệm số 3, chuẩn bị làm một đề án mới. So với bên này thì chức danh cao hơn, đãi ngộ cũng tốt.”

Trương Phàm nói xong những gì đã chuẩn bị tốt, không dám nhiều lời.

Trịnh Vĩ cũng không hỏi thêm gì nữa.

3. Chương 3: Hiểu Bắc

Trường tiểu học của Khương Hiểu Bắc là một trong những trường học tốt nhất.

Gần đây, theo nguyên tắc nhập học mới, cũng may là nhà Khương Thần vừa đúng lúc nằm ở khu trường học.

Căn hộ hiện tại Khương Thần và Bắc Bắc ở là do anh căn răng mua. Hồi mới nhận nuôi Bắc Bắc, anh vẫn ở trong kí túc xá của bệnh viện, Bắc Bắc ngày nào cũng khóc, khiến Khương Thần không thể không tìm nhà trọ chuyển ra ngoài. Nhà trọ đó cũng chính là căn hộ của anh bây giờ. Mấy năm trước chủ cho thuê muốn bán phòng ở, khi đó Khương Thần vừa trả hết khoản vay ngân hàng để đi học đại học, nghĩ tới tương lai kiểu gì cũng phải cho Bắc Bắc một cái nhà, mà căn hộ này vị trí khá tốt, gần trường học cũng gần bệnh viện, vì thế anh căn răng quyết định mua. Tiền mua sẽ được trả hàng tháng cho tới khi Bắc Bắc tốt nghiệp trung học.

Cũng may bác sĩ là nghề có thu nhập khá ổn, ngoài tiền học phí cho Bắc Bắc thì cũng không cần phải tiêu pha gì nhiều, hưởng chi về sau còn có Trịnh Vĩ.

Mấy năm Trịnh Vĩ ở đây, Khương Thần chưa bao giờ phải lo tới vấn đề gạo củi mắm muối trong nhà. Người kia thu nhập còn tốt hơn anh vài phần, cho dù là đồ chơi cho Bắc Bắc hay là thức ăn trong nhà bao giờ cũng mua loại tốt nhất, ngon nhất.

Lúc trước Khương Thần có nói với Trịnh Vĩ hai người sẽ cùng nuôi con, nếu anh cứ chiều nó như thế lớn lên nó sẽ thành đứa ngỗ nghịch thì làm thế nào?

Ngày đó Trịnh Vĩ rất chân thành trả lời, con của chúng ta sao có chiều thế nào thì cũng sẽ là đứa con ngoan.

Trịnh Vĩ nói đúng thật, Bắc Bắc đã bảy tuổi, bình thường anh thường xuyên phải trực đêm, việc chăm lo ăn uống ngủ nghỉ cho Bắc Bắc đều là một tay Trịnh Vĩ lo, nhưng Bắc Bắc vẫn rất ngoan.

Tháng chín năm nay Bắc Bắc vào lớp một. Lúc thi đầu vào, điểm số của Bắc Bắc rất tốt, cho nên trường học đã gọi điện tới thông báo nhóc được phân vào lớp thực nghiệm. Lớp thực nghiệm hay cũng có thể gọi là lớp chọn, mà chất lượng đào tạo của trường học đó cũng rất tốt, đa số học sinh lớp thực nghiệm đều có thể thi vào các trường trung học phổ thông trọng điểm nổi tiếng. Rất nhiều bậc phụ huynh cũng mong ước con mình có thể thi đỗ vào lớp thực nghiệm này.

Trịnh Vĩ cũng hỏi thăm xung quanh, nghe nói trong lớp có rất nhiều bé là con của các cán bộ cao cấp hoặc gia đình khá giả, cho nên có thể nhờ vào quan hệ hoặc tiền bạc để có thể được vào lớp, áp lực học tập lớn, còn nhỏ mà đã phải tham gia thi thố để có các danh hiệu. Vì thế Khương Thần đã nhiều lần gặp riêng chủ nhiệm lớp để nói chuyện.

Cuối cùng khi khai giảng, Bắc Bắc được phân vào lớp bình thường, chủ nhiệm lớp là một cô giáo còn trẻ, rất nhiệt tình. Lúc này Trịnh Vĩ và Khương Thần mới có thể yên tâm.

Bắc Bắc trông nhỏ hơn hẳn những đứa trẻ cùng tuổi, cho nên Khương Thần và Trịnh Vĩ chỉ hi vọng bé có thể giữ được tuổi thơ vô lo vô nghĩ của trẻ nhỏ. Đặt lên vai trẻ con quá nhiều áp lực là chuyện tàn nhẫn nhất trên đời. Hai người chỉ mong Bắc Bắc có thể bình thường khỏe mạnh lớn lên là tốt rồi.

Bắc Bắc rất thông minh, từ nhỏ đã thích tìm hiểu mọi thứ xung quanh. Khi không có việc gì Khương Thần, Trịnh Vĩ cũng sẽ dạy một số thứ linh tinh cho bé, mà khả năng tự học của bé cũng rất tốt. Có khi hai người bận rộn, sẽ mang bé tới bệnh viện để tiện chăm sóc, Bắc Bắc nhìn bản vẽ giải phẫu não trong phòng Khương Thần nhiều lần, lúc sáu tuổi có thể chỉ vào đầu nói được bảy tám phần. Khương Thần còn nhớ rõ hôm đó anh và Trịnh Vĩ nhìn bộ dáng bắt chước người lớn của Bắc Bắc, chỉ vào cái đầu nho nhỏ của mình nói ra một loạt các thuật ngữ chuyên ngành giải phẫu, hai người kinh ngạc vô cùng, sau đó Trịnh Vĩ bế bổng Bắc Bắc lên, khen bé là tiểu thiên tài.

Rất ít người có thể nhìn thấy biểu tình trẻ con của Trịnh Vĩ. Bác sĩ là một nghề nghiệp đòi hỏi nghiêm túc, tính mạng bệnh nhân nằm trong tay bác sĩ, cho nên khi làm việc, Trịnh Vĩ nói năng rất thận trọng, tạo sự tin tưởng cho người bệnh cũng như người nhà, trước mặt đồng nghiệp thì luôn có uy nghiêm của một vị chủ nhiệm. Vì thế, chủ nhiệm Trịnh ở bệnh viện rất ít cười. Có rất ít người biết rằng, khi ở nhà, Trịnh Vĩ rất hay cười, là một người cha tốt, một người vợ hiền.

Chi cục kiểm định Dược phẩm ở phía nam thành phố, buổi sáng sau khi đưa Bắc Bắc tới trường, Khương Thần phải chen chúc nửa tiếng trong tàu điện ngầm để vượt qua nửa thành phố tới nơi làm việc, buổi tối về nhà cũng vậy.

Khương Thần không lái xe, trước kia khi ra khỏi nhà đều là Trịnh Vĩ lái, hiện giờ một mình anh phải chăm lo cho Bắc Bắc, nên phải cố gắng hết sức.

Năm giờ rưỡi Khương Thần tan tầm, về được đến nhà cũng đã gần bảy giờ. Những ngày này Bắc Bắc tan học thì tự mình về nhà, ăn chút đồ ăn vặt gì đó rồi ngồi xem hoạt hình chờ Khương Thần về. Khả năng tự chăm lo bản thân của Bắc Bắc cũng không tồi, có thể tự lo được cho bản thân một chút việc vặt. Khương Thần mua một đồng hồ ăn vặt để ở nhà, sợ bé sẽ đói bụng. Về sau thấy Bắc Bắc chiều nào cũng ăn no đồ ăn vặt, đến khi Khương Thần dọn bữa tối lên thì bé chỉ ăn qua loa vài miếng đã kêu là no rồi.

Nguyên nhân Bắc Bắc không ăn cơm chiều có nhiều: Đồ ăn Khương Thần làm không thể nói là ngon, đặc biệt là so sánh với đồ ăn Trịnh Vĩ làm, chỉ có thể ăn được thôi, chứ màu sắc hương vị thì hoàn toàn không có. Hơn nữa mỗi ngày chờ Khương Thần làm đồ ăn xong cũng đã tám giờ, Bắc Bắc cũng đã mệt rã rời rồi, vì thế non nửa tháng qua, trên cơ bản là bữa tối bé không ăn được gì nhiều, người xanh xao đi trông thấy.

Khương Thần lo lắng, cuối cùng đành phải dùng tiền để Bắc Bắc tan học tới nhà một cô giáo dạy toán đã về hưu ở gần trường. Cô giáo Tiền trước kia là giáo viên số học của Bắc Bắc, về hưu cũng nhận kèm cặp vài đứa nhỏ mà cha mẹ bận rộn không quan tâm được. Mà mấy đứa nhỏ đó đều là học sinh lớp ba lớp bốn, chiều đi học về thì tới nhà cô giáo Tiền, đến tầm 6 giờ cô sẽ nấu cơm cho cả nhóm, ăn xong thì nghỉ ngơi một lát, sau đó cô sẽ giám sát cả nhóm làm bài. Bắc Bắc là đứa nhỏ nhất trong đấy. Cũng may là không bị ai bắt nạt cả.

Mỗi ngày ở nhà cô Tiền mấy tiếng, một tháng tính ra cũng mất khá nhiều.

Khương Thần dự định sẽ tìm việc làm ở Thành Nam, cũng đã nộp hồ sơ tới mấy bệnh viện gần đó. Nhưng nếu như Khương Thần làm bác sĩ, khi phải trực đêm sẽ không có người chăm sóc Bắc Bắc. Bác sĩ mà không phải trực đêm cũng hiếm như đầm rồng hang hổ, đã phỏng vấn ở mấy bệnh viện rồi, Khương Thần cũng chỉ còn cách thuận theo tự nhiên. Ở chỗ cô Tiên tuy rằng hơi tốn, nhưng ít ra Bắc Bắc cũng có nơi để học, ăn uống đúng giờ, chỉ cần khuôn mặt nhỏ nhắn kia không còn tóp lại nữa là tốt rồi.

Từ khi Trịnh Vĩ đi, Bắc Bắc không thấy vui vẻ gì. Tuy trước mặt Khương Thần bé không quấy phá gì, nhưng trẻ con vốn mẫn cảm, bé có thể cảm giác Trịnh Vĩ bị Khương Thần đuổi đi.

Khương Thần cũng không có cơ hội giải thích rõ ràng với Bắc Bắc, ngày ngày chạy đi chạy lại giữa hai đầu thành phố. Mỗi ngày Bắc Bắc ngủ anh cũng ngủ, sáng lại dậy sớm, dọn dẹp nhà cửa, làm bữa sáng, gọi Bắc Bắc dậy, lại là một ngày.

Khương Thần cũng không dám để bản thân rảnh rỗi. Anh sợ chỉ cần rảnh rỗi một chút thôi, là anh lại suy nghĩ, bản thân trí nhớ rất tốt, muốn quên đi chuyện nhiều năm như vậy, so với người khác cũng khó khăn hơn nhiều.

Tháng mười một đã qua hơn nửa, sắp bắt đầu mùa đông, lá cây khô rụng trải khắp các con đường lớn nhỏ. Mỗi ngày Bắc Bắc đều bị gói lại như cái bánh chưng mới được phép ra ngoài, có muốn chạy nhảy cũng khó khăn, mà với một đứa nhóc hiếu động như Bắc Bắc, quả thực chuyện này không hay tí nào.

“Bố, con không muốn mặc cái này.” – Bắc Bắc chỉ vào cái áo bông màu lam dày sụ. Cái này là năm ngoái Trịnh Vĩ và Khương Thần cùng nhau chọn, mua lớn hơn một số, chuẩn bị trước cho Bắc Bắc đi học.

“Bác Bắc, bên ngoài lạnh lắm, phải mặc ấm mới không bị cảm. Con nhìn xem, bố cũng mặc rất nhiều đây này.” – Khương Thần chỉ vào mình, dưới lớp áo gió khoác ngoài cũng là một cái áo khoác lông dày. Hôm nay Bắc Bắc dậy muộn, không nhanh sẽ muộn giờ vào lớp, mà nhóc con này đột nhiên lại giở chứng, mãi không chịu mặc áo khoác.

“Cái áo này rõ ràng là của chú Trịnh. Bố xấu lắm, mặc quần áo của chú Trịnh mà lại đuổi chú ấy đi!” – Mấy ngày hôm nay Bắc Bắc rất nhớ Trịnh Vĩ, đã mấy lần nói với bố là muốn tìm chú Trịnh chơi, thế mà bố lại giả vờ như không nghe thấy.

Bác Bắc mới chỉ bảy tuổi, đương nhiên sẽ không hiểu được tình cảnh của người lớn. Bé chỉ nhớ đồ ăn chú Trịnh làm, muốn chú Trịnh cùng mình đọc sách, xem phim, cùng chơi Transformers, kể một loạt chuyện lý kỳ cổ quái cho bé, cuối tuần sẽ dẫn bé tới công viên đá bóng cùng các bạn khác....

Trịnh Vĩ biến mất khiến cho Bắc Bắc cảm giác mất đi cả thế giới. Mới đầu, nhóc cứ nghĩ là Trịnh Vĩ đi công tác, sẽ nhanh chóng trở về, giống như mấy lần trước, khi về còn mua thật nhiều quà cho bé. Nhưng

mà đã lâu lắm lâu lắm rồi, mãi vẫn chưa thấy Trịnh Vĩ về, mà bố cũng không dẫn bé tới bệnh viện nữa.

Cách suy nghĩ của trẻ con rất đơn giản. Trước kia là bố, chú Trịnh và Bắc Bắc. Hiện giờ cuộc sống chỉ còn bố và Bắc Bắc. Thiếu đi một chú Trịnh to đùng như vậy, thế mà bố lại cứ như không có chuyện gì, đương nhiên là Hiếu Bắc đã ngấm ngấm bất mãn với bố từ lâu rồi. Mà phương thức biểu đạt bất mãn của trẻ con rất đơn giản, chính là cáu kỉnh, vì muốn người lớn chú ý, muốn nguyện vọng nhỏ nhoi của mình được thỏa mãn. Như sáng hôm nay chẳng hạn, rõ ràng là đã dậy rồi, nhưng Bắc Bắc không chịu xuống giường, Khương Thần gọi vài lần mà vẫn giả bộ ngủ. Hai mắt nho nhỏ vội vàng nhắm lại, còn thỉnh thoảng tí hí nhìn Khương Thần đứng bên giường, thật buồn cười.

Lại như lúc này đây, Bắc Bắc cực lực phản đối đi học, bé muốn Trịnh Vĩ về nhà, bé thích những ngày hạnh phúc của gia đình ba người kia.

Khương Thần cúi đầu nhìn cái áo lông vàng nhạt đang mặc. Ngẩn ngơ. Trịnh Vĩ cũng có một cái áo giống hệt thế này, vì kiểu dáng đẹp nên Khương Thần mua hai cái. Trịnh Vĩ rất thích mặc cái áo này, những ngày lạnh thường xuyên lôi ra mặc, vì ngại mọi người ở bệnh viện đàm tiếu, cho nên Khương Thần ít khi mặc, cho nên Bắc Bắc không có ấn tượng.

Khương Thần buông áo khoác trong tay xuống, cởi chiếc áo lông vàng nhạt để qua một bên, ngồi xổm xuống, mặt không chút thay đổi nhìn thẳng vào mắt Bắc Bắc, không nói gì.

Lần đầu tiên Bắc Bắc thấy Khương Thần như vậy. Bình thường Khương Thần không nói nhiều, với những chiêu trò làm nũng của Bắc Bắc có thể xử lý được thì làm, không được thì nhờ Trịnh Vĩ, cùng một ý kiến, hai người khác nhau, hai góc độ khác nhau, Bắc Bắc luôn nghe lời Trịnh Vĩ.

Hiện tại Khương Thần không biết phải làm sao để Bắc Bắc nghe lời mình. Anh không rành cách thuyết phục người khác, với Bắc Bắc, trong lòng anh luôn thấy áy náy, nhưng mà anh cũng không thể làm được gì cho nhóc cả.

“Khi không thể làm được gì thì tốt nhất là im lặng.”

Đây là triết lý cư xử của Trịnh Vĩ. Có vẻ rất hữu dụng khi áp dụng với Bắc Bắc. Khương Thần học theo biểu tình khi làm việc của Trịnh Vĩ, cũng không dám quá mức sẽ làm cho Bắc Bắc sợ.

Bắc Bắc bị nhìn chăm chăm một hồi nên sợ hãi, hốc mắt cũng đỏ dần lên. Nhưng mà lại không dám khóc, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng hồng hồng lên, không biết phải làm gì. Khương Thần không nhìn nữa, mặc quần áo đang hoàng cho Bắc Bắc, khi ra cửa thì bế nhóc lên ôm chặt vào ngực.

Chiếc áo khoác kia vẫn lớn hơn một chút so với người Bắc Bắc. Mùa đông mà có vẻ nhóc con không béo lên tí nào, thậm chí còn có chút gầy đi. Khương Thần vừa lo lắng vừa đau lòng.

Thời gian cứ thế trôi qua.

Hôm đó, trời lạnh kinh khủng. Khi Bắc Bắc mắt đỏ hồng cầm tay bố tới trường thì cũng là lúc chuông vào lớp vừa vang lên, vì mặc quần áo dày nên nhóc cảm thấy nóng đến toát mồ hôi.

Mà Khương Thần chỉ mặc một chiếc áo sơ mi với áo khoác, bàn tay cầm tay Bắc Bắc không thể ấm lên được.

Sau khi đưa Bắc Bắc tới trường, anh ngồi xe bus tới chỗ làm, cửa sổ xe đã bị một tầng hơi nước mỏng manh bao phủ. Ngoại trừ học sinh đi học thì trên xe phần lớn là người đi làm, có người đang tranh thủ ăn sáng, có người lơ đãng tính ra xem, có người thì ngồi ngẩn người ra. Hôm nay tình hình giao thông khá tốt, hẳn là có thể tới sớm.

Mùa đông đã tới, hi vọng đây là một mùa đông ấm áp.

4. Chương 4: Chân Tướng

Ngày đó thành phố trở lạnh, Trịnh Vĩ có hai ca giải phẫu, mở cuộc họp thường kỳ. Tuy nhiên, vì ca mổ tương đối khó khăn nên có mấy phương án giải phẫu còn chưa quyết định.

Ngày đó, Trịnh Vĩ mặc áo lông màu vàng nhạt, là chiếc áo khoác anh thích nhất.

Chủ nhiệm Trịnh vẫn như thế, không khác gì nhiều so với trước kia. Công tác vẫn nghiêm cẩn xuất sắc, thái độ với đồng nghiệp vẫn khách khí ôn hòa như cũ, vào những lúc quan trọng vẫn tỏ rõ uy nghiêm cần thiết.

Muốn nói thay đổi, chính là thời gian tan tằm của anh kéo dài hơn. Có đôi khi bác sĩ ca tối đã tới trực mà anh vẫn còn ngồi ngây người trong phòng làm việc. Công việc cố định nhiều năm như vậy rồi, nên Trịnh Vĩ cũng không biết khi tan tằm rồi anh sẽ đi đâu.

Đã chuyển về nhà hơn một tháng, cũng không phải là không quen, nhưng trong nhà cứ có cảm giác lạnh lùng, lạnh lùng đến mức không quen với thứ gì cả.

Không có Bắc Bắc quần quýt đòi anh kể chuyện cổ tích, đòi anh cùng chơi mô hình Transformers, cũng không có một lớn một nhỏ càn quét hết cả bàn đồ ăn do anh làm như chưa từng được ăn, khi đi ngủ cũng không có ai ở bên cạnh anh kể chuyện hôm nay xảy ra những gì, mai sẽ có chuyện gì, nói chán liền ngủ, không còn ai cùng anh phân tích một vài ca bệnh khó, cũng không có ai thỏa mãn chuyện chăn gối cùng anh.

Thứ bảy, Trịnh Vĩ lại tới đại viện của quân khu theo thường lệ, ở cùng với cha mẹ. Đây là thói quen mà

anh vẫn duy trì.

Trước kia mỗi lần tới thăm cha mẹ Trịnh Vĩ đều dẫn Bắc Bắc theo. Cậu nhóc rất ngoan, lại được lòng mọi người, lúc trước khi nhóc đang thay răng, mỗi lần cười lại để lộ một cái răng cửa, đôi mắt mở to chớp chớp, nhìn rất buồn cười. Mà tiếng ông nội cậu nhóc gọi cũng rất ngọt, ngoan ngoãn lễ phép, không hề quấy phá. Chỉ cần một món đồ chơi hay mô hình Transformers là có thể chơi với nhóc cả buổi được. Mẹ anh rất thích Bắc Bắc, mỗi lần đến thứ sáu đều gọi điện thoại dặn anh đưa nhóc tới chơi. Nghĩ tới việc mai nhóc sẽ tới, liền cười cả buổi, tất cả đồ ăn ngon, đồ chơi đẹp đều chuẩn bị đầy đủ.

Trịnh Quốc Đống không phải không thừa nhận, ngoài vợ mình, chính bản thân ông cũng rất có cảm tình với đứa nhỏ ngoan ngoãn đáng yêu kia. Nhưng mà cách biểu đạt của đàn ông thì không giống phụ nữ, trong lòng có thích cũng rất khó biểu lộ ra ngoài.

Trịnh Quốc Đống nhìn con trai vẫn thường tới ăn tối, rồi ngồi nói vài chuyện linh tinh với vợ mình. Thời tiết chuyển lạnh, bệnh viêm khớp của bà tái phát, Trịnh Vĩ nhờ bạn bè mang rất nhiều thuốc với thức phẩm chức năng từ Mỹ về, nghe nói là có lợi cho người bị viêm khớp, dặn dò bà phải uống đúng theo chỉ dẫn, còn vài lưu ý linh tinh nữa.

Đã vài tuần không thấy Bắc Bắc tới. Đây có thể hiểu là con trai mình và người đàn ông với đứa nhỏ kia đã lâu không gặp nhau.

Tất cả đều phát triển theo hướng như dự kiến của bản thân, nhưng trong lòng lão tham mưu trưởng lại không có cảm giác cao hứng.

Có thể vợ ông không nhận ra, vì trước mặt mẹ mình, Trịnh Vĩ vẫn luôn biểu hiện là một đứa con ngoan, không chút sơ hở. Nhưng Trịnh Quốc Đống biết rằng, gần đây cuộc sống của con mình không hề thuận lợi.

Buổi chiều khi chơi cờ với ông, Trịnh Vĩ hoàn toàn không chú tâm. Cả 5 ván cờ đều thua trong vòng có mười lăm phút. Trịnh Vĩ đã cùng ông chơi cờ vậy hơn mười năm, bình thường có tồi nhất cũng cầm cự được ba mươi phút.

Buổi tối khi giúp vợ ông chuẩn bị đồ ăn, đứa con trai đã cầm dao giải phẫu bao nhiêu năm như thế lại có thể cắt vào tay.

=====

Từ nhỏ tới lớn, với nhiều sự việc diễn ra xung quanh, Trịnh Vĩ đều tỏ ý không sao cả, từ ăn mặc chơi đùa có cái gì thì dùng cái đó. Là người trưởng thành trong gia đình quân nhân, mặc dù là con một, nhưng nó cũng không hề yếu ớt hay bốc đồng. Nhưng càng lớn, một khi Trịnh Vĩ đã quyết định làm chuyện gì, không ai có thể ngăn cản anh được.

Năm đó Trịnh Vĩ vẫn còn là sinh viên trường y, mà Trịnh Quốc Đống cũng chưa về hưu, ông đã sớm sắp xếp công việc cho con trai mình khi tốt nghiệp, ngay cả đối tượng xem mặt cũng đã xem xét vài người, chỉ

chờ con trai mình tốt nghiệp thì vào bệnh viện tốt nhất mà ông đã chuẩn bị, làm việc rồi lập gia đình.

Khi đó Trịnh Vĩ cũng đã một lần nói qua với ông về kế hoạch đi du học tiếp của anh, nhưng bị ông cực lực phản đối, dùng một phút khi đang chuẩn bị tốt nghiệp, con trai ông liền đáp máy bay qua Mỹ.

Trịnh Quốc Đồng tức giận, còn gọi điện thoại bảo Trịnh Vĩ đừng có về. Mà Trịnh Vĩ cũng đi hơn một năm không về thật. Lão tham mưu trưởng không gặp được con lại thấy hối hận, cuối cùng vợ ông không chịu được, trong lúc hai bố con vẫn còn căng thẳng, liền nhẹ nhàng khuyên bảo đôi bên. Vì thế từ lần đó, mỗi khi có kỳ nghỉ Trịnh Vĩ lại về thăm hai người, mà thái độ của Trịnh Quốc Đồng cũng không quyết liệt như thế nữa.

Nguyên nhân Trịnh Quốc Đồng phản đối Trịnh Vĩ ra nước ngoài rất đơn giản. Là người cả đời vì Đảng. Là cán bộ kỳ cựu của đất nước, ông cảm thấy rằng cái gì của chủ nghĩa xã hội cũng tốt, mà chủ nghĩa tư bản thì toàn thứ xấu xa, hơn nữa còn thấy con cái của mấy vị đồng chí khác cũng đi nước ngoài về, mang theo toàn thói hư tật xấu, học hành không ra đầu vào đầu, thế nên cũng lo lắng. Mà Trịnh Vĩ vốn lớn lên trong gia đình quân nhân, từ nhỏ đã chính trực, Trịnh Quốc Đồng lo lắng con trai đi nước ngoài vài năm sẽ bị tiêm nhiễm các thói quen của tư bản, khiến công lao dạy dỗ bao nhiêu năm qua của ông thành công cốc.

Cũng may, Trịnh Vĩ về nước vài lần, cũng không có thay đổi gì nhiều. Vẫn ít nói như trước, làm việc lại chịu khó, cũng không có mấy câu khó nghe, nhưng hành động thì khiến người khác giận sôi máu. Vì thế, Trịnh Quốc Đồng dần dần cũng tiếp thu chuyện con trai ra nước ngoài tu nghiệp, đặc biệt chờ con trai về mà thay đổi phương hướng nghiên cứu, coi trọng sự nghiệp trong nước, có mấy bệnh viện tư nhân đề nghị trả lương cao nó cũng không chịu về, vẫn nghe lời ông về viện Quân Y Phụ Chúc. Từ đó về sau, khúc mắc của Trịnh Quốc Đồng cũng hoàn toàn được gỡ bỏ.

Cũng là từ khi đó, Trịnh lão tham mưu trưởng thấy rằng con ông đã trưởng thành, mọi hành động đều có lý do của nó, biết thế nào là đúng, thế nào là sai, kiên định lại có khả năng, từ nhỏ đến lớn, chưa hề thay đổi.

Trịnh Quốc Đồng cũng vẫn kiêu ngạo vì con trai mình.

Cho tới mấy năm trước, Trịnh Vĩ nói là căn hộ bệnh viện phân cho không phù hợp, chạy ra ngoài thuê trọ cùng đồng nghiệp. Lý do Trịnh Vĩ chỉ nói có một lần: Giúp chăm sóc Bắc Bắc.

Bắc Bắc là đứa nhỏ bị bỏ rơi ở bệnh viện bảy năm trước, đến nay vẫn chưa rõ cha mẹ bé là ai. Năm năm trước, đồng nghiệp của Trịnh Vĩ nhận nuôi đứa nhỏ này. Thủ tục nhận nuôi dùng gần nửa năm mà không được, cuối cùng Trịnh Vĩ khó có lần mở miệng nhờ ông giúp đỡ, Trịnh Quốc Đồng mới nhờ vài người quen sắp xếp ổn thỏa.

Ngay từ đầu, Trịnh Quốc Đồng và vợ chỉ cảm thấy Trịnh Vĩ quan tâm tới đứa nhỏ này, có đôi khi không ai chăm sóc còn ôm nó tới chỗ hai người gửi một buổi hay một ngày. Hai người họ cho là Trịnh Vĩ thích trẻ con, lại thấy con trai mình đã sắp ba mươi, thích trẻ con, muốn làm bố cũng là chuyện đương nhiên, cho nên vừa hỗ trợ chăm sóc Bắc Bắc, vừa bắt đầu tìm đối tượng cho con trai xem mắt.

Nhưng mà có vẻ con trai ông không hề quan tâm tới việc xem mắt. Trịnh Vĩ cũng không hề quan tâm

vòng, nó nói thẳng là không đi xem mắt, rồi không đi, có nói gì cũng không hề đổi ý. Hai người thử vài lần đều như vậy, trong lòng cũng hơi lo lắng, cũng chỉ cho là con trai bận rộn nên chưa nghĩ tới chuyện này, thôi để vài năm nữa cũng chưa muộn. Vì thế hai người vẫn thi thoảng nói bóng gió nhắc nhở con trai không nên cường công việc quá, cũng nên nghĩ tới chuyện kết hôn đi. Có vẻ như lần nào Trịnh Vĩ cũng hiểu, nhưng không hề đáp lại gì.

Mãi đến khi họp mặt các cán bộ kỳ cựu, Trịnh Quốc Đồng có cơ hội gặp Diệp Kiến Quốc – Viện trưởng, nói chuyện về con trai mình, ông mới ý thức được tình huống nghiêm trọng.

Ngày đó, viện trưởng Diệp nói chuyện qua loa để đối phó với ông. Trịnh Quốc Đồng là người thế nào, vừa nghe đã hiểu là có chuyện gì đó không thích hợp, cho nên hôm sau, ông tới tận nhà viện trưởng Diệp.

Đây không phải là lần đầu tiên Trịnh Quốc Đồng nghe thấy cái tên Khương Thần này.

Ông đã nghe nói về chàng trai này, chính là bố nuôi của Bắc Bắc. Trịnh Vĩ phải chăm sóc cho Bắc Bắc, nên ở lại nhà Khương Thần. Mà viện trưởng Diệp cũng ấp úng không nói rõ về quan hệ giữa hai người. Trịnh Quốc Đồng đem các phản ứng của con trai mình khi nhắc tới việc xem mắt, lại tình cảm yêu thương chăm lo cho Bắc Bắc, cùng với tình hình khi Khương Thần đến nhà mình ăn cơm vài lần ghép lại.

Ông đưa ra kết luận.

Kết luận này, với người bảo thủ như ông là cả một vụ nổ lớn. Viện trưởng Diệp lo lắng nhìn sắc mặt tái xanh của ông, chỉ sợ bệnh cao huyết áp của ông bùng phát.

Nhưng dù sao Trịnh Quốc Đồng cũng là người từng trải, hơn mười phút ngồi không nói gì, ông đem suy đoán của mình và vẻ mặt lo lắng của viện trưởng Diệp nuốt vào bụng.

Chuyện này Trịnh Quốc Đồng không nói cho vợ. Từ mấy tuần sau đó, sắc mặt ông vô cùng khó coi, mỗi ngày đều như đang phải cố gắng chịu đựng điều gì đó. Vợ ông cũng phát hiện ra nhưng không dám hỏi nhiều, chỉ cảm thấy trong lòng ông có tâm sự. Tình huống này là lần đầu tiên từ khi ông về hưu tới giờ.

=====

Ngày đó ngón trỏ trái của Trịnh Vĩ dán một miếng urgo hoạt hình đáng yêu. Miếng urgo này là do một lần Bắc Bắc bị ngã sút đầu gối, Khương Thần đặc biệt mua urgo hoạt hình cho trẻ con, tuy hơi nhỏ nhưng chất liệu tốt, mềm mại, không thấm nước lại đẹp. Lần trước có để vài cái ở chỗ cha mẹ anh, hôm nay vừa đúng lúc dùng tới.

Về nhà, tắm rửa xong xuôi, miếng urgo cũng không có dấu hiệu bị thấm nước tí nào.

Trịnh Vĩ nằm trên giường đã nửa giờ. Anh không ngủ được, vì thế anh nhớ tới Khương Thần và Bắc Bắc. Đây là công việc mỗi tối của anh.

Lời chia tay lạnh lùng của Khương Thần tối hôm đó, Trịnh Vĩ đã nghiền ngẫm lại hơn trăm nghìn lần. Không biết trong đó chứa bao nhiêu phần thật lòng, bao nhiêu phần giả dối, anh không biểu được. Nhưng anh tôn trọng ý kiến của Khương Thần.

Loại tình cảm này, nếu được thì cùng nhau, không được thì chia tay, Khương Thần đã nói thế, vậy mà còn chuyển cả công việc???

Anh còn có thể làm gì.

Anh với Khương Thần ăn ý nhiều năm như vậy, rất nhiều thứ chỉ cần nói một lần cũng đủ để hiểu được.

5. Chương 5: Đàn Violon

Lần đầu tiên Bắc Bắc sờ vào đàn là khi nhóc mới bốn tuổi rưỡi. Khương Thần mua cho Bắc Bắc một chiếc đàn nhỏ, kích cỡ chỉ bằng 1/4 đàn bình thường. Khi đó Bắc Bắc còn chưa nâng nổi đàn, vì thế anh dùng xốp làm một cái kệ kê đàn lên, Bắc Bắc vẫn dùng nó cho tới khi sáu tuổi. Hồi trước Khương Thần hay phải trực vào thứ bảy, cho nên chiều chủ nhật mới có thời gian dạy Bắc Bắc chơi đàn. Hồi còn nhỏ, Khương Thần được một vị giáo sư người phương Bắc dạy chơi đàn, kiến thức cơ bản rất vững, nhưng từ sau khi bị tai nạn giao thông, vai trái không thể kê đàn trong thời gian dài, vì thế anh cũng ít khi chơi đàn.

Rất nhiều chủ nhật trong quá khứ, Khương Thần và Bắc Bắc cùng chơi đàn, trẻ con dùng đàn nhỏ. Hai người đứng ở cửa sổ phòng khách, kéo tới kéo lui cả buổi. Khả năng của Bắc Bắc với âm nhạc rất tốt, lại có quyết tâm, hơn nữa còn được Khương Thần dạy dỗ cẩn thận, Bắc Bắc đàn cũng không còn sai nhiều. Sau vài năm kiên trì, Bắc Bắc có thể chơi đàn khá tốt rồi. Phần lớn thời gian Khương Thần chỉ đứng nhìn Bắc Bắc, chỉ khi nào cậu nhóc đàn sai nhịp hoặc nhầm thang âm, anh mới sửa một chút. Còn bình thường Bắc Bắc thường ở trong phòng riêng tự tập một mình. Cho tới giờ, cả hai người đều chưa từng ép buộc nhóc.

Cầm nghệ của Bắc Bắc mỗi ngày một khá dần lên, vóc dáng cũng lớn lên trông thấy. Hồi mới học đàn, nhóc chỉ nhìn hơn đầu gối Trịnh Vĩ một chút, mà lần cuối cùng Trịnh Vĩ nhìn thấy Bắc Bắc chơi đàn, nhóc con đã đổi sang cây đàn 3/4 đàn chuẩn rồi, cũng đã có thể kéo được một vài bản nhạc hoàn chỉnh, mà Bắc Bắc cũng đã sớm cao hơn thắt lưng anh rồi.

Tháng mười hai đến.

Trong kì thi cuối kỳ, cả ba môn Văn, Toán, Khoa học Bắc Bắc đều đạt điểm tối đa. Cô giáo thưởng cho tất cả các học sinh được điểm tối đa một quyển vở, bìa màu hồng phấn. Bắc Bắc không thích màu hồng phấn, vì thế nhóc vẫn để quyển vở trong ngăn kéo, nói là để cho chú Trịnh xem, bởi vì trong trang đầu tiên, cô giáo có viết mấy chữ “Bạn học Khương Hiểu Bắc, không ngừng cố gắng”.

Kỳ thật Bắc Bắc mới vào lớp một, với kì thi nhóc cũng không có khái niệm rõ ràng, chỉ là một vài bài tập nhỏ bình thường vẫn làm, cô giáo chữa bài, sau đó khen ngợi nhóc. Học kì một của lớp một cũng là phần ghép vắn cơ bản, môn toán cũng khá đơn giản, đề khoa học thì chủ yếu về một số vấn đề nhỏ trong thực tế,

đối với Bắc Bắc mà nói thì rất đơn giản, chỉ cần cẩn thận là được.

Tháng trước Bắc Bắc bị gọi vào dàn nhạc của trường, một tuần có năm buổi tập sau khi tan học. Trong dàn nhạc, Bắc Bắc là học sinh nhỏ tuổi nhất. Bởi vì thấp nhất, cho nên cô giáo xếp nhóc vào hợp âm thứ nhất của đàn violon. Trước kia ở nhà, Bắc Bắc thường chỉ cùng Khương Thần luyện tập hợp tấu đơn giản, thế nên Khương Thần cũng lo nhóc con không thể theo kịp diễn tấu của cả dàn nhạc, cho nên anh cũng cố sắp xếp vài buổi tới xem con tập luyện. Cũng may các bản nhạc cho học sinh diễn tấu đều được các giáo viên đơn giản hóa, Bắc Bắc phối hợp cũng tốt, khi luyện tập rất bình tĩnh tập trung, không hề giống đứa nhỏ 7 tuổi chút nào.

Tháng mười hai này dàn nhạc có một buổi trình diễn, vì thế gần đây Bắc Bắc càng thêm tích cực luyện tập.

.....

Khi Trịnh Vĩ nhận được điện thoại của Bắc Bắc, anh vô cùng ngạc nhiên.

Đó là chủ nhật, Trịnh Vĩ ở nhà không có việc gì, đang chuẩn bị vào bệnh viện xem báo cáo của vài ca bệnh, anh mặc quần áo chỉnh tề, chuẩn bị xuất phát.

Hôm đó Khương Thần phải trực thêm nửa ngày, buổi sáng anh đưa Bắc Bắc tới trường tập luyện. Sau khi tập ở trường xong, Bắc Bắc sẽ về nhà cô giáo Tiền chờ Khương Thần tới đón, nhưng hôm đó cậu nhóc không về.

Khi nhìn thấy màn hình điện thoại xuất hiện dãy số quen thuộc, Trịnh Vĩ không nghĩ sẽ nghe thấy âm thanh nức nở của Bắc Bắc: “Chú Trịnh, vì sao chú lại có nhà riêng, có phải chú có con nên không muốn Bắc Bắc nữa? Bố xấu xa đuổi chú đi, nhưng Bắc Bắc có sai đâu, sao chú không về gặp Bắc Bắc?”

Bắc Bắc nói rất nhanh, có vài chỗ không nghe ra là nhóc nói gì.

Bắc Bắc biết, bố không cho nhóc đi tìm chú Trịnh.

“Chú Trịnh có nhà riêng, sau này chú ấy cũng sẽ có con của chú ấy, chúng ta không thể quấy rầy chú ấy nữa.” – Khương Thần nói vậy mỗi lần Bắc Bắc quẩn lầy anh hỏi xem khi nào thì Trịnh Vĩ trở về. Khương Thần cũng không quá để tâm, lại bị hỏi nhiều quá, nên lần nào cũng dùng lý do này để trả lời Bắc Bắc.

Đã lâu không nghe thấy giọng Bắc Bắc, Trịnh Vĩ có chút không thích ứng kịp mà ngây người.

Bắc Bắc thấy bên kia có người nhắc máy, Trịnh Vĩ nghe nhóc nói mà không trả lời lại câu nào, vì thế ủy khuất của hai tháng vừa qua bùng phát, nhóc òa lên khóc.

“Chú Trịnh xấu xa, cũng xấu như bố vậy!”

Nói xong liền cúp điện thoại.

Từ nhỏ, bố và chú Trịnh đã nói với nhóc là con trai không thể tùy tiện khóc. Nam tử hán đại trượng phu không thể khóc được. Bắc Bắc vẫn luôn nghe lời, bởi vì nhóc chưa từng nhìn thấy bố với chú Trịnh khóc. Trong lòng nhóc, nam tử hán phải giống như bố với chú Trịnh, không được khóc, cho dù có khổ sở cũng không được khóc. Bắc Bắc đặc biệt không muốn chú Trịnh nhìn thấy mình khóc, vừa giận lại vừa sốt ruột, cho nên cúp điện thoại.

“Bắc....Bắc....” – Đến khi gọi tên nhóc, thì đầu kia chỉ còn lại âm thanh tút tút khô khan.

Bắc Bắc đang khóc. Lòng Trịnh Vĩ rối tung lên. Trong ấn tượng của anh, Bắc Bắc từ lúc biết nhận thức đến giờ chưa hề khóc to như thế, mà vừa rồi nghe giọng nhóc, cảm giác như đang phải chịu ủy khuất rất lớn.

Trịnh Vĩ vớ lấy áo khoác rồi ra ngoài, cầm di động gọi lại vào số nhà Khương Thần. Gọi vài lần Bắc Bắc mới chịu nghe máy.

“Bắc Bắc, con ở nhà, bố con đâu?” – Bên kia Bắc Bắc không còn khóc, nhưng vẫn có tiếng nấc nhẹ.

“Bố đi làm, bố bảo con tập tốt rồi tới nhà cô Tiền chờ bố. Nhưng mà con không thích cô Tiền, cô ấy bắt con làm bài, còn nhiều bài, không được chơi tí nào. Con không muốn tới nhà cô Tiền, con muốn chơi với chú Trịnh.” – Bắc Bắc than thở.

Trịnh Vĩ vừa nghe máy vừa lái xe không tiện, nên bảo Bắc Bắc ở nhà chờ, anh sẽ nhanh chóng qua đó.

.....

Lúc chia tay, Khương Thần nói với Trịnh Vĩ về sau đừng tới gặp Bắc Bắc. Trịnh Vĩ hỏi nguyên nhân, nhưng ngày đó Khương Thần không trả lời. Trịnh Vĩ hỏi hận. Sự việc tối hôm đó quá bất ngờ, anh đồng ý chia tay một phần vì tức giận, một phần vì đầu óc trống rỗng. Mà sau đó anh lại phải đi hội thảo nước ngoài, chờ đến khi trở về, Khương Thần đã chuyển công tác, biến mất khỏi thế giới của anh.

Trịnh Vĩ tức giận. Cũng hoang mang. Anh và Khương Thần quen nhau bảy năm, yêu nhau bốn năm, Khương Thần chỉ dùng một câu tám chữ “Không có cảm giác, nhìn thấy là phiền” để giải thích qua loa cho xong chuyện. Khương Thần nói là tình cảm tan vỡ. Trịnh Vĩ không cho là như thế. Khương Thần, Bắc Bắc và cả anh nữa, cuộc sống ba người bao năm qua, cũng đã từng có mâu thuẫn nhưng hai người đều cố gắng không làm đối phương chịu tổn thương, với Bắc Bắc, cả hai đều tận tâm tận lực, vậy mà anh lại hồ đồ đáp ứng lời chia tay của Khương Thần.

Ngày chia tay đó, cho dù là giận tới cực điểm, anh cũng vẫn nghe theo ý Khương Thần, chia tay rồi chuyển đi. Đối với Khương Thần, anh không thể tức giận được, lúc nào cũng chỉ có thể ôn nhu với anh. Mà người kia cũng không biết tự chăm sóc bản thân tốt, còn muốn chăm lo thêm cả cho Bắc Bắc nữa, một người tài nghệ đầy mình như anh, vẫn luôn yên lặng trợ giúp Khương Thần....

Trịnh Vĩ phóng xe như bay tới. Anh rất nhớ ngôi nhà kia, còn có người nào đó nữa. Chìa khóa nhà Trịnh Vĩ vẫn giữ, mà Khương Thần cũng không bắt anh phải trả lại.

Khóa không đổi, Bắc Bắc ngồi trên ghế salon ở phòng khách, nhìn chăm chăm bản nhạc ngẩn người. Đã hai giờ chiều, lúc trước đây là thời gian Khương Thần cùng nhóc tập đàn violon, chứ không phải một mình nhóc ngồi trong căn nhà trống trơn như bây giờ.

Nghe được tiếng cửa mở, Bắc Bắc nhanh chóng quay đầu, nhìn thấy Trịnh Vĩ, nhóc con lập tức vứt bản nhạc trong tay, lao vào lòng anh.

Trịnh Vĩ nhắc bồng Bắc Bắc lên, hai tháng không gặp, nhóc con kia có dài thêm, nhưng không nặng thêm chút nào. Mắt Bắc Bắc vẫn còn hồng hồng, có chút sưng, nhìn thấy chú Trịnh mình vẫn mong nhớ, muốn khóc nhưng sống chết vẫn cố gắng ngăn nước mắt không trào ra.

Bắc Bắc vẫn chưa ăn cơm trưa, bụng rỗng giờ phát ra tiếng biểu tình. Trịnh Vĩ đau lòng, muốn dẫn nhóc ra ngoài ăn cơm. Bắc Bắc lại nói: “Cơm bố làm không thể ăn, đồ ăn nhà cô Tiên nhiều dầu, chỉ có đồ ăn chú Trịnh làm là ngon nhất thế giới.” – Sau đó kéo tay anh vào phòng bếp, chỉ chỉ tủ lạnh.

Phòng bếp được Khương Thần dọn dẹp rất sạch. Người kia thực sự không thể nấu cơm, mỗi lần xuống bếp đều kiến phòng bếp rối tinh rối mù lên. Hiện giờ phòng bếp vẫn như lúc Trịnh Vĩ còn ở, cái gì cũng ở nguyên vị trí, dầu ăn đã đổi chai mới, vẫn là nhãn hiệu ấy, vẫn để chỗ cũ. Ngay cả miếng giấy ghi chép thực đơn dành cho trẻ em của Trịnh Vĩ cũng vẫn còn nguyên trên cửa tủ lạnh.

Trong tủ lạnh có rất nhiều nguyên liệu, bên cạnh bếp ga còn có mấy quyển sách nấu ăn. Trịnh Vĩ tùy tiện mở ra một trang, bên trên còn có đánh dấu cẩn thận, còn có rất nhiều công việc cần phải chú ý. Trịnh Vĩ nhìn những nét chữ quen thuộc này, khóe miệng không khỏi cong lên.

Anh có thể tưởng tượng ra bộ dạng luống cuống vụng về của Khương Thần khi nấu nướng. Trước kia mỗi khi Khương Thần nấu xong, đều dùng ánh mắt đặc biệt chờ mong nhìn anh và Bắc Bắc, giống như học sinh tiểu học mong được thầy giáo khích lệ. Kỳ thật, mỗi lần Khương Thần xuống bếp, Trịnh Vĩ đã hên trước với Bắc Bắc, mặc kệ hương vị có thể nào, đều phải ăn, mà còn phải khen là ngon hơn lần trước.

Bởi vì chỉ cần nói như vậy, Khương Thần sẽ cười ngây ngô ít nhất là vài ngày.

.....

Trịnh Vĩ chỉ làm vài món đơn giản, cà xào, một quả trứng rán bên trên có một lớp mỏng dầu vừng và thịt nạc. Bắc Bắc thích ăn trứng, còn Khương Thần thích cà.

Ăn cơm xong, Bắc Bắc dính lấy Trịnh Vĩ kể những chuyện gần đây, từ chuyện thầy cô giáo trong trường đến chuyện của các bạn trong dàn nhạc, còn có chuyện nấu ăn của bố.... Đầu tiên là cả hai cùng ngồi ở ghế salon, nói một thì nhóc nằm gối đầu lên đùi Trịnh Vĩ, nói chán nói chê, cuối cùng lăn quay ra ngủ.

Cho dù là mùa đông nhưng ngoài trời vẫn sáng. Lặng lẽ vào phòng, rồi lại lặng lẽ đi ra. Trịnh Vĩ im lặng nghe nhóc con kể chuyện, đến sau thì mơ hồ không rõ, cuối cùng đắp cho Bắc Bắc đang ngủ say một cái chăn nhỏ màu cam, rồi nhẹ nhàng vỗ về lưng nhóc.

Giống như lúc trước vậy.

.....

Lúc Khương Thần cởi áo blue trắng và gác tay ra trở lại văn phòng thì đã là ba giờ chiều. Di động có mấy cuộc gọi nhỡ. Cô Tiên gọi vài cuộc, một cuộc là của Trịnh Vĩ.

Khương Thần ngẩng người nhìn chằm chằm màn hình điện thoại một hồi lâu, sau đó vội vàng gọi lại cho cô Tiên, sợ là Bắc Bắc có chuyện. Quả nhiên, Bắc Bắc tập ở trường xong không tới nhà cô. Khương Thần cũng đoán được đại khái, số điện thoại của Trịnh Vĩ hiển thị trên màn hình, chính anh cũng không ý thức được ngón tay dè xuống nút gọi của mình đang run rẩy.

“Em cần nói chuyện với anh.” – Giọng Trịnh Vĩ rất nhẹ, không nghe ra cảm xúc gì.

“.....Bắc Bắc đang ở cùng cậu?”

“Ừ, ở nhà. Bắc Bắc ăn cơm rồi, đang ngủ. Khương...”

“Trịnh Vĩ, tôi không muốn nhắc lại lần thứ hai những gì tôi đã nói. Tôi không muốn gặp lại cậu.”

Khương Thần nói rất nhanh, cũng rất kiên định. Nhanh chóng cúp điện thoại, anh mới nhận ra tim mình đập thành thịch.

.....

Khi Khương Thần về tới nhà, trời đã tối. Đèn phòng khách đã sáng, chỉ có Bắc Bắc chu cái miệng nhỏ lên, dùng đôi mắt hơi hồng hồng nhìn anh. Trịnh Vĩ vừa đi không lâu, trên bàn ăn là bữa tối đã chuẩn bị, vẫn còn nóng.

“Bố, vì sao lại đuổi chú Trịnh đi. Con ghét bố.” – Bắc Bắc vẫn đứng ở cửa chờ Khương Thần về, có vẻ là chỉ chờ nói ra những lời bất mãn này, nói xong liền chạy về phòng mình.

Khương Thần ngồi ở bàn ăn, nhìn cả bàn thức ăn đều là những món mình thích, anh vui mặt vào lòng bàn tay, hít một hơi thật sâu. Im lặng như tượng.

Trịnh Vĩ luôn chiều anh, từ khi họ bắt đầu yêu nhau, Trịnh Vĩ đã như vậy. Cho nên anh biết, khi anh đưa

ra lời đề nghị chia tay, Trịnh Vĩ nhất định sẽ đồng ý. Anh nói không muốn gặp lại, Trịnh Vĩ nhất định sẽ không xuất hiện trước mặt anh.

Người kia đã làm hỏng hết những thói quen của anh rồi.....

Hai người đều hiểu nhau. Muốn tổn thương đối phương, rất đơn giản, muốn bảo vệ đối phương, rất khó.....

Đêm đó, Bắc Bắc vẫn ở trong phòng không chịu ra. Chờ tới khi trong phòng yên tĩnh, Khương Thần mới vào phòng Bắc Bắc. Anh phát hiện nhóc con bẻ gãy vĩ, đàn violon bị vứt ở một góc, bột nhựa thông cũng bị vứt vung vãi, lăn lóc trên mặt đất còn có cả Ultraman đội mũ lưỡi trai anh mua cho nhóc vào sinh nhật năm rồi. Trên giường nhỏ Bắc Bắc đang ngủ say, mặt mũi lem nhem, có lẽ nhóc đã khóc cả buổi tối.

Bắc Bắc được Khương Thần nuôi từ nhỏ. Ngay từ đầu, Khương Thần không có kinh nghiệm chăm sóc trẻ con, cuộc sống như bị phá hủy, một khắc để thở cũng không có. Những lúc đó Trịnh Vĩ luôn tới giúp đỡ, chính là ở căn phòng này, tất cả đều gợn gàng ngăn nắp, Bắc Bắc và mình đều được người đàn ông kia chăm sóc yêu thương, cưng chiều, bảo vệ. Hiện Trịnh Vĩ đã đi mất, nỗi sợ hãi trong lòng Khương Thần ngày một lớn thêm.

Khương Thần sợ Bắc Bắc sẽ chán ghét anh, anh sợ hãi cuộc sống mỗi ngày sẽ hỗn loạn, anh sợ dây đàn của mình sẽ đứt, càng thêm sợ bản thân anh sẽ không chịu được mà đi tìm Trịnh Vĩ.... Mỗi khi nghĩ như vậy, Khương Thần sẽ bị cuốn vào cơn lốc xoáy tuyệt vọng. Anh cảm thấy tất cả đều không công bằng, qua mấy năm khó khăn mới có được ngày hạnh phúc, vậy mà chỉ trong một đêm lại thành không có gì.

Có đôi khi anh tự oán giận chính bản thân mình, kỳ thật đã sớm biết kết quả cuối cùng sẽ thành như vậy. Bản thân anh không có gì ràng buộc trói buộc không có nghĩa là Trịnh Vĩ cũng như thế. Nhưng ngay từ đầu trong lòng anh đã ấp ôm một tia hi vọng mong manh, hi vọng qua một ngày rồi lại một ngày, nghĩ rằng cái ngày chấm dứt còn rất xa. Không ngờ ngày đó thực sự đã tới, tàn nhẫn như vậy. Đặc biệt với Bắc Bắc, nó vẫn là một đứa trẻ.

Khương Thần cứ nghĩ trẻ con nhanh quên, ở trường có nhiều chuyện vui như vậy, nó sẽ nhanh chóng quên chú Trịnh của nó. Nhưng có rất nhiều thứ, bình thường vẫn ẩn sâu trong góc nào đó, khi bị ném đi, cuộc sống như mất đi trụ cột chống đỡ, lung lay sắp đổ....

Bắc Bắc mặc quần áo ngủ, nằm rất ngoan, nhưng mặt mày nhăn hết lại. Khương Thần lay nhóc dậy, kéo ra phòng khách ăn cơm, rửa mặt thay áo ngủ mới rồi mới dỗ nhóc ngủ tiếp.

Bắc Bắc đã phá hỏng mấy thứ mà bố đã mua cho mình, nên giờ nhóc đang rất hối hận. Một bên sợ bố giận, một bên lại đau lòng. Khi tỉnh ngủ, Bắc Bắc biết là mình sai rồi. Trước khi đi chú Trịnh còn dặn dò nhóc là phải nghe lời bố, nhưng nhóc lại không làm được. Vì thế nhóc con lo lắng nhìn bố mình, rất nghe lời, nhưng cũng rất uể oải.

Khương Thần thấy Bắc Bắc rất phối hợp, ngoan ngoãn ăn cơm rửa mặt, trong lòng cũng cảm thấy khá hơn. Nếu khi tỉnh lại Bắc Bắc lại khóc quấy, Khương Thần cũng không biết phải làm gì.

Đêm đó, chờ đến khi Bắc Bắc ngủ, Khương Thần mới ngồi vào bàn ăn, sửa đàn cho Bắc Bắc, chỉnh âm tốt, sau đó mới lặng lẽ ăn cơm Trịnh Vĩ làm.

Đều là những món anh thích, vẫn là hương vị quen thuộc kia...

6. Chương 6: Nguyên Nhân

Đêm đó, chờ Bắc Bắc ngủ, Khương Thần mới ngồi vào bàn, lặng lẽ ăn cơm Trịnh Vĩ làm.

Ngày hôm sau, một lớn một nhỏ đều mang đôi mắt sưng phù.

.....

Khương Thần mua cho Bắc Bắc một cây vĩ mới và một cái mũ lưỡi trai, Bắc Bắc rất vui vẻ, cũng lâu không còn cúi kính với bố nữa.

Dàn nhạc của trường Bắc Bắc đạt giải nhất trong cuộc thi, cho nên tất cả các nhạc công tí hon đều được nhận một tờ giấy chứng nhận.

Lễ Giáng Sinh, Bắc Bắc mang về rất nhiều thiệp chúc mừng. Nhóc nói là bạn cùng lớp tặng. Khương Thần nhìn chữ viết không nắn nót và chữ kí, chỉ đoán là một bạn nữ nào đó trong lớp tặng cho Bắc Bắc. Ở trường học, Bắc Bắc rất được quan tâm, học tập tốt, lại là ủy viên ban văn nghệ, vẻ ngoài dễ thương, nên rất nhiều người thích.

Trong nhà Khương Thần có một cây thông Noel không lớn, nhưng có rất nhiều đồ trang trí lấp lánh. Bắc Bắc hưng phấn vô cùng, nghịch đám đồ trang trí mấy ngày.

Hôm đó Khương Thần về nhà sớm hơn mọi ngày, hôm trước đã chuẩn bị đầy đủ nguyên liệu nấu ăn, chuẩn bị làm cho Bắc Bắc một bữa hoành tráng. Từ nhỏ Bắc Bắc cũng đã rất thích Noel. Hồi trước, Trịnh Vĩ đều làm một bàn lớn thức ăn, sau đó mặc đồ ông già Noel kiểu Bắc Bắc lên vai, chạy loạn khắp nhà. Năm ngoái Bắc Bắc học được bài hát Jingle Bells, thế nên rất hào hứng biểu diễn cả đêm.

Năm nay, Khương Thần cũng muốn trong nhà náo nhiệt một chút.

Khương Thần vừa mới thái lát cá pecca bỏ vào ***g hấp, chuẩn bị xay thịt thì nghe thấy tiếng chuông điện thoại ở phòng khách reo. Khương Thần lo buổi chiều anh xin về sớm, nên có thể là người ở phòng thí nghiệm gọi điện tìm anh, cho nên vội vội vàng vàng chạy tới nghe điện thoại.

“Khương Thần, là em....” – Giọng Trịnh Vĩ vang lên.

“Tôi nói rồi...”

“Cây thông Noel rất đẹp.” – Trịnh Vĩ khẽ cười, dường như có chút mệt mỏi.

Khương Thần theo phản xạ nhìn về phía cây thông Noel, lại nhìn thấy Bắc Bắc đang mở to mắt nhìn chăm chăm động tĩnh bên này, anh cũng đoán được có lẽ là Bắc Bắc lấy điện thoại của anh chụp ảnh gửi cho Trịnh Vĩ.

Trước kia cũng thế, những khi Trịnh Vĩ đi công tác một thời gian dài, Bắc Bắc thấy thứ gì hay ho đều chụp ảnh lại gửi cho anh.

“Hôm nay hai người chuẩn bị Noel thế nào?” – Trịnh Vĩ hỏi tiếp.

“Cái đó và cậu không liên quan gì đến nhau.” – Cậu ấy bị bệnh sao??? Vậy thì phải nghỉ ngơi. Chỉ khi bị sốt hay cảm cúm thì giọng Trịnh Vĩ mới trầm xuống như thế. Mà mỗi lần người kia bị ốm, cũng phải rất lâu mới khỏi. Nghĩ vậy thôi mà mặt mày Khương Thần cũng đã nhăn hết lại.

“Cây thông Noel là Bắc Bắc trang trí à?” – Bên kia Trịnh Vĩ uể oải nói xong, mấy lời khó nghe của Khương Thần cũng không thể thoát ra được khi nghe thấy giọng nói yếu ớt ấy.

“Ừ.” – Khương Thần nhẹ nhàng trả lời.

“Bắc Bắc nói là dàn nhạc trường nó đạt giải nhất trong cuộc thi, là bản hòa tấu của Beethoven, anh có đi xem không?”

“....Có”

“...Biểu hiện của Bắc Bắc nhất định là tốt lắm, nó giống em, không hồi hộp.”

“....Ừ.”

“....Anh chưa mua quà Giáng Sinh cho Bắc Bắc...”

“...Trịnh...”

“Khương Thần... Giáng Sinh vui vẻ...”

“Ừ...”

.....

Trịnh Vĩ cúp điện thoại trước, Khương Thần cầm máy đứng ngây người hồi lâu mới kịp phản ứng.

Bắc Bắc nhăn mày nhìn Khương Thần dò hỏi, anh hít một hơi thật sâu, cố gắng nở được nụ cười.

“Chú Trịnh chúc con Giáng Sinh vui vẻ.”

Bắc Bắc tròn mắt, giống như là không hiểu anh nói gì. Đã lâu lắm rồi nhóc chưa nghe thấy bố nhắc tới chú Trịnh, thế nên phải mất một lúc nhóc mới có thể tiêu hóa được câu nói trên.

“Bố, con có thể chụp ảnh giấy chứng nhận gửi cho chú Trịnh được không?” – Bắc Bắc thấy bố có vẻ không chán ghét chú Trịnh, cho nên nhân cơ hội hỏi luôn.

“Chú Trịnh nói chú ấy buồn ngủ, mai Bắc Bắc hãy gửi được không?” – Khương Thần thương lượng.

“Vâng, được ạ.” – Bắc Bắc nhìn đồng hồ, thấy mới có sáu giờ, cảm thấy ngủ bây giờ thì quá sớm, nhưng cũng rất ngoan ngoãn đồng ý.

.....

Từ đó về sau, Trịnh Vĩ không còn liên lạc gì với Khương Thần nữa.

Có người nói, thời gian là thứ tuyệt vời, cho dù nỗi đau có lớn thế nào cũng sẽ được thời gian xoa dịu, tình cảm có sâu đậm thế nào cũng sẽ bị thời gian hòa tan.

Khương Thần biết, anh và Trịnh Vĩ đều là người thường, cũng không thể chống lại được sức mạnh của thời gian, cho dù thế nào thì cũng đã chia tay rồi.

.....

Tuy danh hiệu của Khương Thần ở phòng kiểm định cũng to, nhưng anh cũng vẫn làm những công việc bình thường như những kỹ thuật viên khác.

Mỗi ngày có hàng trăm, hàng ngàn mẫu xét nghiệm máu của từng người bệnh được đưa tới, tổ anh chịu trách nhiệm các bệnh truyền nhiễm do một số gen quy định.

Toàn là công việc cần chính xác, buồn tẻ, chán nản. Dưới Khương Thần có năm kỹ thuật viên, trong đó có một người mới tới tên là Lưu Tĩnh. Cô gái này là cháu ngoại của cục trưởng cục kiểm định, là sinh viên

mới ra trường, vào làm ở đây cũng gần như là cùng lúc với Khương Thần.

Lưu Tĩnh cũng giống như phần lớn các sinh viên mới ra trường, mỗi ngày đi làm đều ăn mặc rất diên, mà tâm tư cũng không dành nhiều cho công việc, làm thí nghiệm xong thì dụng cụ vứt lung tung, Khương Thần đã nhắc nhở nhiều lần nhưng vẫn không hề thay đổi. Cuối cùng, không còn cách nào khác, Khương Thần đành chuyển công việc xử lý số liệu thực nghiệm cho Lưu Tĩnh làm. Với công việc này cô làm cũng coi như là ổn, dù sao cũng chỉ ngồi máy tính, vừa làm việc vừa có thể tranh thủ lên mạng. Khương Thần chỉ cần mỗi ngày cô có thể xử lý tốt phần số liệu được giao, những chuyện khác cũng coi như mắt nhắm mắt mở cho qua.

Lúc mới tới phòng kiểm định, Lưu Tĩnh rất không vui. Ngay từ lúc đi học, cô đã được bố mẹ định hướng sau này ra trường sẽ làm việc ở cục kiểm định. Kỳ thật, cô không thích công việc thí nghiệm buồn tẻ này, cho nên hồi còn đi học, cũng miễn cưỡng lắm mới có thể đạt tiêu chuẩn tốt nghiệp. Ra trường rồi, trong khi bạn bè còn phải chạy ngược chạy xuôi xin việc, cô có thể được nhận vào làm việc ở phòng kiểm định, việc này cũng khiến cho biết bao nhiêu bạn bè đỏ mắt ghen tị. Nhưng ngày đầu tiên đi làm, nhìn đến áo blouse trắng cùng hàng loạt ống nghiệm lớn nhỏ, cô cảm giác vô cùng chán nản.

Kiên trì làm việc vài tuần, cô phát hiện ra cấp trên của mình là một người rất hiền lành. Khuôn mặt đẹp trai không nói, còn rất biết thông cảm với người khác, biết cô không thích làm thí nghiệm, nên đã giao cho cô việc xử lý số liệu, còn bản thân tự mình xuống phòng thí nghiệm.

Khương Thần cái gì cũng tốt, chỉ mỗi tội là đã kết hôn rồi, bằng không cô đã tích cực tấn công người ta.

Khi đi làm, Khương Thần vẫn đeo nhẫn.

Cặp nhẫn được Trịnh Vĩ mua làm quà trong lễ Tình nhân, nhưng hai người không đeo.

Gần đây Khương Thần lại hay đeo nhẫn, vì nhờ nó có thể giảm không ít phiền toái. Huống chi anh còn có con trai, cho nên đồng nghiệp cũng không hoài nghi chuyện anh đã kết hôn hay chưa.

.....

Đợt vừa rồi Trịnh Vĩ bị viêm phổi, hơn nữa đã đến cuối năm, phải tham gia họp hành tổng kết khen thưởng của khoa cũng như của bệnh viện, khiến anh gầy đi rất nhiều.

Trịnh Quốc Đống nhìn thấy, vợ ông thì còn lo lắng hơn, ngày nào cũng hỏi thăm xem con trai thế nào, đi đâu, làm gì. Lần nào Trịnh Vĩ cũng chỉ trả lời là cuối năm công việc bận rộn, sang năm mới sẽ khá hơn.

Trịnh Quốc Đống cũng quan tâm tới chuyện của Khương Thần. Cục trưởng cục kiểm định được phẩm trước kia là cấp dưới của ông, điều Khương Thần qua đó cũng là ông đề nghị.

Cục trưởng Lý Nhân cũng không biết nội tình sự việc, nhưng Trịnh Quốc Đống đã ra mặt nhờ vả, lại là

chuyện nằm trong khả năng của ông, đương nhiên là ông tận tình giúp đỡ. Hơn nữa hạng mục lần này của Khương Thần đã làm hơn nửa năm rồi, vốn là định chờ một hạng mục khác xong thì điều động nhân lực qua đó, vừa lúc Khương Thần lại có kinh nghiệm trong lĩnh vực này, vì thế liền thuận nước giong thuyền.

“Tiểu Khương làm việc rất tốt, mà quan hệ với mọi người cũng rất tốt, lại kết hôn rồi nên cũng hiểu chuyện, tuy ít nói nhưng làm việc đâu ra đấy.” – Lý Nhân vẫn cứ nghĩ Khương Thần là nhân tài mà Trịnh Quốc Đống muốn bồi dưỡng, cho nên nhận xét cũng rất công bằng.

“Cậu ta kết hôn?” – Trịnh Quốc Đống giật mình, chưa từng nghe tới chuyện Khương Thần đã kết hôn.

“Ông Trịnh không biết sao? Tôi cũng chỉ nghe cấp dưới nói chuyện thôi, không phải cậu ta có một đứa con trai đang đi học sao, hồi trước cháu gái của Cục trưởng Hồ nhìn trúng cậu ta, thế nên đã hỏi thăm tỉ mỉ.”

.....

Trong lòng Trịnh Quốc Đống đột nhiên chùng xuống.

“Vợ cậu ta làm gì?” – Ông truy hỏi.

“Nghe nói là một bác sỹ, cũng là bác sỹ khoa thần kinh như Trịnh Vĩ nhà ông đấy.” – Lý Nhân thấy sắc mặt ông Trịnh ngày càng kém, còn cho là ông cũng định mai mối cho Khương Thần, nhưng Khương Thần không ăn ngay nói thật nên tức giận, vội vàng bổ sung một câu – “Chuyện của cậu ta tôi cũng không rõ ràng, cũng có thể là do cậu ta không thích cô cháu gái kia nên mới nói thế để đuổi người đi.”

Ông Trịnh nghe xong cũng không biết trong lòng mình là cảm giác gì, cũng không hỏi thêm gì nữa.

Trịnh Quốc Đống vẫn rất thích Khương Thần. Cậu thanh niên này mặt mũi sáng sủa, lại rất chân thành. Khi ông chưa biết quan hệ giữa hai người, Khương Thần cũng có vài lần tới nhà ăn cơm. Hai người giống như đồng nghiệp bình thường, khi ở cùng Bắc Bắc thì rất hài hòa, trăm ngàn lần ông đều không nghĩ tới chuyện kia.

Ấn tượng sâu nhất của ông với Khương Thần chính là khả năng chơi cờ. Cậu ta có trí nhớ tốt, cũng biết tính toán bước đi rất cẩn thận. Hai người đã đánh cờ vài lần, kết quả lúc nào cũng hòa. Cả đời chơi cờ vậy, Trịnh Quốc Đống thấy được người trẻ tuổi có chiến lược, quyết đoán lại có trí nhớ tốt như vậy quả là hiếm có. Trên phương diện này, con trai mình không bằng một nửa cậu ta, điểm này ông không thể không thừa nhận.

Trịnh Quốc Đống còn nhớ rõ ngày ngã bài cùng Khương Thần. Dường như lúc nhìn thấy ông, cậu ta đã biết mục đích của cuộc gặp gỡ lần này. Không kiêu ngạo, không siểm nịnh, trên mặt lúc nào cũng là nụ cười thản nhiên. Nhìn nụ cười như tự giấu ấy, cùng với cục diện ngày hôm đó, ông có cảm giác là cậu ta đã sớm chuẩn bị.

“Từ nhỏ Trịnh Vĩ đã là đứa có chủ kiến, chúng ta không thể làm gì được, ta cũng rất yên tâm về nó, nó đã từng làm chuyện gì rất quá đáng chưa?”

“Trường khoa xét nghiệm của cục kiểm định là cấp dưới của ta, cậu tới đó làm việc, mọi thứ đãi ngộ cũng ngang với làm bác sỹ hiện giờ...”

“Chuyện người giám hộ cho Bắc Bắc, cũng là ta ra tay giúp đỡ. Ta chỉ có một đứa con trai, từ nhỏ đã luôn sợ nó học thói xấu, cũng may khi lớn lên làm cho ta thấy vẻ vang không thua kém ai. Cả đời ta đều làm chuyện quang minh chính đại, chuyện kinh thiên động địa gì hai đứa cũng có thể làm, nhưng cái mặt già của ta sẽ không biết giấu vào đâu cả...”

“Ta chỉ muốn con trai ta giống con trai nhà khác, kết hôn với con gái, sinh con, sống một cuộc sống bình thường...”

“Ta không biết tình cảm của hai đứa sâu đậm thế nào, đã bên nhau bao lâu. Khương Thần, khi chơi cờ cùng cậu, ta biết cậu là người thông minh, thế nên ta cũng không vòng vo nhiều làm gì. Cậu với Trịnh Vĩ, chỉ vui đùa thì được, nếu như là Trịnh Vĩ sai, tôi đây sẽ bồi tội với cậu, hai đứa còn quá trẻ, chẳng lẽ cứ định cả đời như thế?”

.....

Ngày đó Khương Thần rất bình tĩnh. Nhìn người cha già của Trịnh Vĩ cố gắng giữ vẻ trấn định, nhưng một ông già khí phách ít nói giờ lại liên miên như vậy, Khương Thần hiểu, đó là biểu hiện nóng vội. Ông ấy tìm anh, cũng đã lấy mục tiêu là tới để thương lượng. Ông ấy chỉ cần kết quả, một kết quả làm ông vừa lòng.

Khương Thần vẫn không nói lời nào. Nơi hai người hẹn gặp là một quán trà mới mở gần bệnh viện, trang hoàng rất đẹp, mà trà cũng là loại tốt. Để tránh nghi ngờ, ông ấy cũng đã cố ý chọn nơi anh cũng không quen, phần tâm lo lắng kia, anh hiểu.

Khương Thần nhớ tới năm mình mười chín tuổi, vì người yêu mà come-out với người nhà.

Đó đều là chuyện của quá khứ rồi. Khi còn trẻ, anh vẫn nghĩ tình yêu chính là sinh mệnh, là cuộc sống của anh, một thứ cao thượng như vậy sẽ không gì có thể xâm phạm hay phản bội được. Anh nghĩ rằng cha mẹ vốn quen với việc vào Nam ra Bắc buôn bán, tư tưởng thoáng, mà lại rất yêu anh như vậy, nhất định họ có thể hiểu được tính hướng của anh, có thể chấp nhận tình cảm quý giá kia của anh.

Nhưng mà chuyện lại diễn ra theo chiều hướng không gì có thể cứu vãn nổi.

Người mẹ vẫn ôn nhu của anh giống như phát điên, đến tận trường học khóc lóc, nhất định muốn gặp được cái người dụ dỗ con trai mình biến thành quái vật. Mà người cha vẫn luôn hài hước của anh, lại trúng gió nằm viện một tháng.

Khương Thần vẫn còn nhớ rõ bản thân mình đã nói gì với bố mẹ, anh tự cho rằng tình yêu đó là vĩ đại, nhưng lại dùng thứ ngôn ngữ phi thường ích kỷ, trong nước mắt khẩn cầu của mẹ, mong anh hãy suy nghĩ lại, Khương Thần vẫn khinh thường chọn rời đi hai người yêu thương anh nhất, rời bỏ ngôi nhà mà anh đã sống suốt mười chín năm qua.

Anh đã từng nghĩ, tình yêu là phải có khảo nghiệm, anh muốn dùng cả sinh mệnh của mình để bảo vệ nó. Nhưng mà, chờ tới khi Khương Thần bưng bưng khí thế chiến đấu bảo vệ tình yêu của anh, mà phần tình yêu đó, chỉ còn lại một mình anh.

Trong suốt một tháng, Khương Thần tiếp nhận chuyện người kia bỏ anh đi là thật, vì sao lại tới được con đường đó, anh đều nhớ rõ, ghi lòng tạc dạ. Trí nhớ tốt của Khương Thần cũng từ năm mười chín tuổi ấy mà luyện thành, bởi vì mỗi ngày đều phải chịu đựng vô vàn khó khăn. Trong đầu không thể nào quên được vẻ mặt tuyệt vọng của cha mẹ, vẻ mặt của người đã bỏ anh để lấy vợ, còn có ánh mắt như dao độc của biết bao sinh viên trong trường. Chính là từ lúc đó, Khương Thần bắt đầu dồn ép bản thân học thuộc mấy cuốn sách giáo khoa “Y học lâm sàng” dày cộp kia, anh từ từ gặm nhấm, mỗi khi phiền lòng thì lại càng đọc nhiều hơn. Chỉ là những chuyện buồn tẻ để vượt qua quãng thời gian đó, nhưng lại có thể cho anh cuộc sống thoải mái.

Khi đó Khương Thần còn phòng trọ mà anh thuê cùng với người yêu. Ngoài việc đi học, không ai biết anh ở đâu cả. Đợi cho đến khi vết thương trong lòng kia không còn rỉ máu đau đớn nữa, anh đã không còn tìm được bố mẹ mình nữa rồi.

Khương Thần hiểu được, chính những lời nói của anh đã làm tổn thương họ, thế nên anh phải chịu trừng phạt, án phạt của anh chính là phải nhìn mẹ anh tuyệt vọng đến điên cuồng và vẻ mặt hồ húng của người bố ốm đau.

Nhiều năm trước, chuyện con cái là người đồng tính là chuyện vô cùng kinh hãi, Khương Thần biết rằng sự ích kỷ ngây ngô của mình chính là con dao đâm nát tấm lòng cha mẹ.

Khương Thần có một người chị gái, đã đi nước ngoài trước đó. Sau đó anh mới nghe được một người họ hàng xa kể lại, bố mẹ anh cũng ra nước ngoài sống cùng chị gái, mở một nhà hàng ăn nhỏ. Chị gái Khương Hân sinh được hai đứa, cô bé nhỏ hơn chắc cũng tầm tuổi Bắc Bắc, chồng chị là Hoa Kiều mang quốc tịch Mỹ, là một kỹ sư IT, thu nhập không tồi. Khương Hân ở nhà chăm con, tối thì tới phụ giúp nhà hàng của cha mẹ, cả một đại gia đình sống rất đầm ấm.

Khương Thần không muốn quấy rầy họ thêm lần nữa.

Khương Thần vẫn nghĩ, nếu như anh của mười chín tuổi có thể thành thực hơn, làm việc uyển chuyển hơn, có thể sẽ không làm bố mẹ anh chịu thương tổn lớn như vậy. Có lẽ bây giờ anh vẫn còn có thể nhìn thấy họ, còn có thể ăn đồ mẹ anh làm, còn có thể cùng bố anh đi chơi, còn có thể gặp được hai đứa cháu ngoại mà anh chưa từng thấy mặt.

Hiện giờ, Khương Thần đã ba mươi tuổi, Thời gian đã bào mòn sự kiêu ngạo của tuổi trẻ. Ngồi trước mặt bố Trịnh Vĩ, Khương Thần nhìn thấy nét mặt tuyệt vọng của bố mẹ anh năm xưa. Cảnh tượng này không lúc nào là không hiện hữu trong tâm trí anh.

.....

“Bác Trịnh, là lỗi của cháu. Trịnh Vĩ, cậu ấy sẽ không làm cho bác phải thất vọng.”

Nghe thấy tên con trai mình từ miệng người kia phát ra tự nhiên như vậy, giống như mỗi ngày đều nói ra, so với chính ông còn thân thiết hơn, Trịnh Quốc Đống cảm thấy nổi da gà. Khương Thần ngồi trước mặt ông, nói dễ nghe thì là nghe lời, còn khó nghe thì chả có chút phản ứng nào.

Lúc trước ông còn tưởng tượng cuộc gặp gỡ này sẽ giống như trong phim tình cảm mà vợ ông hay xem, bố mẹ không đồng ý cho con kết hôn, cô gái sẽ khóc lóc, bắt con trai phải chịu trách nhiệm.

Nhưng mà không có chuyện gì xảy ra, Khương Thần rất ổn định, trên mặt một chút khó xử cùng thống khổ đều không có, hơn nữa còn nhanh chóng cho ông câu trả lời thuyết phục.

Trịnh Quốc Đống thậm chí còn hoài nghi, con trai mình ở cùng cậu thanh niên này, là do con mình nông nổi yêu người ta, chứ đối phương không hề có cảm tình.

Ngày đó Khương Thần xin phép về trước, khi ra về, còn nói cúi đầu chào ông, chân thành nói một câu: “Bác Trịnh, làm bác phải lo lắng, cháu rất xin lỗi.”

Trịnh Quốc Đống không nghĩ là cuộc gặp mặt lại thuận lợi như vậy, những gì định nói thì đều nói xong rồi, với câu “Rất xin lỗi” kia, ông không biết phải trả lời thế nào.

Ngày đó trời có mưa nhỏ, Khương Thần xin phép về bệnh viện trước, nhưng anh không về ngay, mà ngồi bên ngoài hơn nửa tiếng, chờ tâm tình bình tĩnh lại mới về viện.

Anh không biết, Trịnh Quốc Đống vẫn đứng trong mưa, nhìn theo bóng anh từ từ đi khuất. Ông cau mày, nhìn theo bóng lưng thẳng tắp kia, trong màn mưa mênh mông ngày đó, cảm giác được một chút bất lực, nhưng rồi lại kiên định

7. Chương 7: Trương Nam

Trương Nam là Đoàn phó của dàn nhạc thiếu niên trường Bắc Bắc. Khi Khương Thần đi đón Bắc Bắc đã vài lần gặp cậu bé này. Trương Nam cao hơn Bắc Bắc đến nửa cái đầu, là học sinh lớp ba, dáng vẻ khôi ngô, sáng sủa. Tuy dáng vẻ vẫn còn non nớt nhưng trong đôi mắt lại ẩn chứa sự thành thục ít có ở trẻ con độ tuổi này. Trong dàn nhạc, Trương Nam chơi đàn violon xen, Bắc Bắc có nói, Trương Nam chơi piano cũng rất được. Bản nhạc hòa tấu với piano gần đây của dàn nhạc là Trương Nam diễn tấu.

Trương Nam cũng là học sinh lớp chọn, mặt mày lại khôi ngô, nghe Bắc Bắc nói, hầu hết các bạn nữ trong dàn nhạc đều rất thích cậu bé. Mỗi lần tập luyện, chỗ Trương Nam ngồi có rất nhiều đồ ăn vặt, đều là

được các bạn nữ tặng. Khi Bắc Bắc nói câu này, Khương Thần cảm giác trong không khí có một mùi chua chua lướt qua.

Khương Thần hỏi Bắc Bắc: “Vậy con cũng muốn như Trương Nam, có bạn nữ tặng đồ ăn vặt cho sao?”

Bắc Bắc nghĩ một hồi rồi nói: “Không muốn ạ, vì đám đồ ăn vặt đó cuối cùng cũng bị con ăn hết mà.”

Khương Thần bị vẻ mặt kiêu ngạo của Bắc Bắc làm cho phì cười.

Có vẻ như Bắc Bắc rất thích Trương Nam, nhưng mà một tuần cũng chỉ gặp nhau một lần vào thứ sáu, khi dàn nhạc có buổi tập. Hai đứa nhóc có vẻ rất hợp nhau, sau khi tập nhạc xong thì cùng đi bộ về nhà.

Bắc Bắc đã qua nhà Trương Nam chơi vài lần. Trương Nam mồ côi cha, từ nhỏ đã ở cùng ông bà ngoại, mẹ cậu thì buồn bán nên đi suốt, lâu lâu mới về nhà một lần. Ông ngoại Trương Nam lúc trước là thầy giáo dạy nhạc, bà ngoại cậu đã từng là diễn viên văn công, đam mê âm nhạc của cậu nhóc đều được ông bà ngoại nuôi dưỡng. Bà ngoại Trương Nam biết sau khi tan học, bố Bắc Bắc không thể tới đón nhóc ngay mà phải gửi ở nhà cô giáo, thế nên bà tìm gặp Khương Thần, nói với anh có thể để Bắc Bắc cùng Trương Nam về nhà. Trương Nam học khá giỏi, bài tập về nhà giải quyết rất nhanh, có một mình cậu bé cũng cô đơn, để hai đứa nhóc chơi chung với nhau cho có bạn có bè.

Trương Nam rất biết chăm lo cho Bắc Bắc, có đồ ăn ngon gì cũng chia sẻ, giống như một người anh trai lớn.

Môn thể dục của Bắc Bắc không tốt lắm, phần chạy 400m trong giờ thể dục bao giờ nhóc cũng về cuối cùng. Bắc Bắc cũng đã từng nói với Trương Nam không thích học thể dục, vì rất ghét phải chạy bộ, vì thế có hôm đi học về, cậu bé kéo Bắc Bắc tới đồng cỏ tập chạy bộ, chạy mệt rồi thì tới quán nhỏ trước cổng trường mua một chai nước ngọt, rồi cùng nhau về nhà.

Khương Thần thấy Bắc Bắc thích chơi cùng Trương Nam, mà ông bà ngoại Trương Nam cũng rất nhiệt tình, vì thế cũng đồng ý chuyện Bắc Bắc không cần tới nhà cô giáo Tiền học phụ đạo nữa. Từ khi Bắc Bắc chơi cùng Trương Nam, số lần đòi gặp Trịnh Vĩ cũng ít đi.

Mà Trịnh Vĩ dường như cũng không còn xuất hiện trong cuộc sống của Khương Thần.

Chỉ chớp mắt đã hai tháng trôi qua, tuần sau đã là tết âm lịch.

.....

Khương Thần nhớ Trịnh Vĩ, đặc biệt là khi ngồi trên xe bus đi qua hai đầu thành phố. Tới gần Tết âm, khắp nơi đều giăng đèn kết hoa, ngày ngắn lại, trời tối sớm hơn. Mỗi ngày khi chấm dứt công việc phiền phức đơn điệu ở phòng thí nghiệm, ngoài cửa sổ đã thấy tối đen như mực, mà đường về nhà lại dài, khiến Khương Thần càng dễ ngẩn ngơ.

Ngày đó, Khương Thần vừa mới xuống xe, định đi tới nhà Trương Nam đón Bắc Bắc thì nhận được điện thoại của khoa trưởng Lý.

Sáng ngày 30, Trịnh Vĩ hoàn thành ca phẫu thuật cuối cùng, tham gia hội nghị tổng kết thường kỳ, sắp xếp công việc ổn thỏa cho từng người, sau đó xếp lại thời khóa biểu trong mấy ngày nghỉ đông, lúc này anh mới thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy như trút được tảng đá nặng trên lưng.

Hôm Giáng sinh anh bị viêm phổi, phải nằm nghỉ suốt một tuần. Chờ đến khi bệnh đỡ hơn một chút, thì cả một núi công việc quần lầy khiến anh không có thời gian thở.

Khi làm việc Trịnh Vĩ rất ít khi bị phân tâm. Trong đầu toàn là chuyện phương án phẫu thuật cùng các đề tài thảo luận tại hội thảo, anh cũng ít có thời gian nghĩ tới Khương Thần và Bắc Bắc.

Thỉnh thoảng Bắc Bắc cũng gọi điện thoại cho anh, thường xuyên nhắc tới một cậu bạn mới là Trương Nam, lớn hơn nhóc hai lớp, là bạn tốt nhất nhóc con quen được ở dàn nhạc. Nhiều lần, Trịnh Vĩ muốn hỏi Bắc Bắc về Khương Thần, nhưng lời vừa ra đến miệng lại nuốt trở về. Bắc Bắc rất tốt, như vậy Khương Thần cũng không tệ. Người kia mấy năm trước còn không thể chiếu cố nổi bản thân và Bắc Bắc, hiện giờ anh cảm thấy bản thân anh lo lắng thừa.

Mỗi lần Bắc Bắc hỏi Trịnh Vĩ có thể cùng nó trải qua lễ mừng năm mới không, Trịnh Vĩ đều không trả lời được. Năm trước Trịnh Vĩ và Khương Thần đưa Bắc Bắc đi Tam Á chơi. Chỗ đó rất ấm, Bắc Bắc vốn cũng không thích cái lạnh của mùa đông, mà Tam Á khí hậu ấm áp, khiến Bắc Bắc hưng phấn mãi không thôi. Mà lần đó cũng là lần đầu tiên một nhà ba người cùng nhau đi du lịch xa, một kỉ niệm đáng nhớ.

Tối 30, Trịnh Vĩ về nhà ăn bữa cơm tất niên. Mẹ anh xót con phải làm việc vất vả, từ năm anh hai chín tuổi đã cứng rắn cưỡng ép anh phải ở nhà hết dịp tết, rồi muốn đi đâu thì đi.

Trịnh Quốc Đống nhìn vẻ mặt mệt mỏi của con trai, cũng đau lòng, tuy có chút áy náy, nhưng cứ nghĩ tới con mình lại có quan hệ đó với một người đàn ông khác, ông cảm thấy như có một tảng đá đè lòng mình lại. Năm nay, hi vọng có thể trôi qua thuận lợi.

Trịnh Vĩ ăn sủi cảo, trong lòng lại nhớ Bắc Bắc. Cậu nhóc thích nhất là ăn sủi cảo nhân thịt heo cải trắng. Trước kia mỗi lần Trịnh Vĩ làm sủi cảo, đều để một củ lạc vào trong một cái bánh, sau đó hơi đánh dấu lại một chút, vì thế lần nào Bắc Bắc cũng có thể tìm được cái bánh may mắn kia. Chương trình tết trên TV đã chiếu một vài ca khúc thiếu nhi, trong đó có một ca khúc là nhạc của bộ phim hoạt hình mà ngày nào Bắc Bắc cũng phải xem. Trước kia, mỗi khi xem, Bắc Bắc đều nhún nhảy hát theo, có đôi khi Khương Thần ở nhà cũng hát cùng nữa, trong nhà lúc nào cũng rất náo nhiệt.

Đang mãi nghĩ, di động của anh đổ chuông.

Anh nghĩ miên man, mãi mới nhận ra là có điện thoại.

Là điện thoại của Khương Thần, Trịnh Vĩ vội vàng nhấc máy.

Đầu bên kia là giọng Bắc Bắc.

“Chú Trịnh, chú đang làm gì đấy?”

Trịnh Vĩ vừa nghe thấy tiếng Bắc Bắc, trên mặt liền nở nụ cười: “Chú đang ăn cơm tất niên với xem chương trình tết. Bắc Bắc tối nay ăn gì, có đi đốt pháo hoa không?”

“Chú Trịnh, chú tới đón Bắc Bắc được không. Bắc Bắc không thích ở phòng làm việc của bố đâu, chỉ có mỗi mình cháu ở đây, bố tới phòng thí nghiệm rồi, nói là một tiếng sau sẽ về, mà đã một tiếng rồi, bố vẫn ở phòng thí nghiệm. Bắc Bắc lại không vào được, Ultraman đã bắt được quái thú hai lần rồi, mà bố vẫn chưa ra.”

Bắc Bắc một mình ngồi ở phòng làm việc của Khương Thần, sợ nhóc đói bụng, Khương Thần đã mua thức ăn nhanh để ở đó, còn mở máy tính cho nhóc con chơi trò chơi nhóc thích nhất. Khương Thần ở phòng thí nghiệm đã hơn mười giờ, ngoại trừ lúc trên đường đi có mua chút đồ ăn nhanh cho Bắc Bắc, anh vẫn chưa được nghỉ ngơi. Vốn định cuối năm đưa số mẫu vật đã được xử lý tốt bàn giao lại, sau đó đón Bắc Bắc về nhà ăn cơm tất niên, nhưng cuối cùng mới phát hiện ra Lưu Tinh khi xử lý số liệu đã làm lẫn lộn tất cả. Số liệu gốc cũng không tìm được, chỉ có thể làm lại một lần nữa, mà số mẫu vật này khi xử lý thì sau 24h sẽ mất đặc tính sinh học, cho nên Khương Thần không còn cách nào khác, chỉ có thể kiên trì thử lại từng cái một.

Sợ Bắc Bắc ở bên ngoài chờ buồn chán, trong lòng Khương Thần cũng sốt ruột. Lại phải tập trung tinh thần thao tác trong thời gian dài, vai trái Khương Thần đau như muốn rụng xuống, thi thoảng anh lại phải dừng lại để xoa bóp một chút, mới có thể tiếp tục làm việc.

Khi Trịnh Vĩ đến phòng thí nghiệm chỗ Khương Thần, thấy Bắc Bắc mặc chiếc áo khoác xanh biếc cầm thẻ của Khương Thần đứng ngay cửa chính, có vẻ như là chờ lâu lắm rồi. Khuôn mặt nhỏ nhắn nằm khuất dưới ánh sáng của đèn đường, nhưng vẫn lộ vẻ buồn chán, lại sợ hãi. Nhìn thấy xe Trịnh Vĩ tới trước cửa, nhóc vội vàng mở cửa chính chạy ra, động tác này đã làm nhiều lần, rất quen thuộc.

“Chú Trịnh, chú chơi với cháu được không. Cháu không thích bố, bố không giữ lời gì cả. Đến giờ bố cũng vẫn chưa ra. Bắc Bắc không nhìn thấy bố đâu cả, có lẽ bố quên cháu rồi...”

Trịnh Vĩ nhìn nhóc con cô đơn đứng chờ trong tối 30 tết, trong lòng không hiểu sao cảm thấy vô cùng khó chịu.

Từ ngày chia tay, Khương Thần phán cho anh án tử tình, ngay cả quyền khiếu nại cũng cướp đoạt mất. Mà với một đứa nhỏ vô tội như Bắc Bắc, Khương Thần có thể để một đứa nhỏ tám tuổi ở một mình tại phòng nghiên cứu, không quan tâm gì cả.

Trịnh Vĩ rất chiều Bắc Bắc, Bắc Bắc chính là con của anh và Khương Thần. Trên pháp luật, Khương Thần là bố Bắc Bắc, nhưng trong thực tế, anh so với Khương Thần còn giống bố Bắc Bắc hơn. Anh yêu Bắc Bắc, cũng yêu Khương Thần, từ khi phải rời xa hai người, Trịnh Vĩ vẫn không có cơ hội phát tiết những áp lực mà anh phải chịu, ngay lúc Bắc Bắc vừa khóc vừa cười lao vào lòng anh, anh cảm giác mình như muốn nổ

tung.

Mà bên kia, Khương Thần xử lý mọi chuyện xong xuôi quay lại, không thấy Bắc Bắc ở trong phòng làm việc của mình. Cái hamburger bình thường Bắc Bắc thích ăn bị cắn một miếng rồi để đó, những thứ khác không hề có dấu hiệu được động qua. Khương Thần chết lặng, ngồi thần người ra một lúc mới nhớ ra là phải đi tìm Bắc Bắc. Cậu nhóc vốn nghe lời anh, có lẽ sẽ không chạy lung tung.

Khi ra khỏi văn phòng, xuống dưới lầu, Khương Thần thấy Trịnh Vĩ ôm Bắc Bắc đi tới.

Khương Thần mệt mỏi, tay trái không thể nhấc lên được, vừa rồi cởi áo blue đã khiến anh mất rất nhiều sức lực.

Sau khi nhìn thấy Trịnh Vĩ bế Bắc Bắc, trong một giây, anh nhớ về quá khứ, ba người cùng bước ra khỏi cánh cửa, Trịnh Vĩ ôm lấy Bắc Bắc ngủ say, còn anh đi bên cạnh, cảm giác như toàn bộ thế giới của mình đã ở ngay bên.

Nhưng ảo giác này không giữ lâu, chờ đến khi Khương Thần ý thức được việc Trịnh Vĩ không nên có mặt ở phòng thí nghiệm, thì Trịnh Vĩ đã ôm Bắc Bắc đứng trước mặt anh, sắc mặt xanh mét.

Cau mày, mặt mũi xanh mét.

8. Chương 8: Năm Mới

Ảo giác lần này xuất hiện nhanh mà biến mất cũng nhanh, chờ đến khi Khương Thần ý thức được thì Trịnh Vĩ, người vốn không nên xuất hiện ở đây vào lúc này đã đứng trước cửa phòng thí nghiệm, sắc mặt xanh mét nhìn anh, cau mày.

“Anh không chăm được Bắc Bắc thì để mặc nó trong phòng làm việc à? Hôm nay là tất niên, có ai lại để một đứa trẻ ở nơi như thế này trải qua lễ mừng năm mới chứ? Anh có thể chịu áp lực, nhưng Bắc Bắc thì không, nó mới có tám tuổi thôi. Em mang Bắc Bắc đi, đến khi nào anh nghĩ thông suốt rồi thì hãy tới đón nó.”

Giọng nói rần rở mang theo đầy tức giận.

Trịnh Vĩ rất ít khi nói chuyện cùng người khác như thế. Anh đang rất tức giận, mà đối với Khương Thần, anh không có cách nào tìm ra một lời giải thích hợp lý cả.

Tất cả là vì cái gì chứ?

Vì sao Khương Thần lại phải chia tay?

Vì sao Khương Thần một mình chăm lo cho Bắc Bắc, rõ ràng là lúc cần giúp đỡ nhất cũng không tới tìm anh?

Vì sao anh lại phải chia cách với hai người kia chứ?

Trịnh Vĩ không hiểu. Anh vẫn muốn chờ đáp án của Khương Thần. Nhưng trả lời anh vẫn chỉ là sự im lặng của người kia mà thôi.

“Mai tôi sẽ tới đón Bắc Bắc, làm phiền cậu rồi.” – Từ đầu tới cuối Khương Thần không nhìn Trịnh Vĩ một chút nào, anh quay về văn phòng thu thập vài thứ cho Bắc Bắc, vài con rô bốt với mấy cuốn truyện cổ tích.

Tay trái Khương Thần không thể nhấc lên nổi, nên chỉ có thể dùng tay phải từ từ lấy từng thứ một.

Đã bốn tháng anh không gặp Trịnh Vĩ, dường như là cậu ấy gầy đi, hầu như cuối năm bận rộn luôn khiến cậu ấy sút cân một chút, nhưng mà đáng về khi suy nghĩ của người kia vẫn luôn là đáng về anh thích nhất.

Khương Thần rất ít khi thấy Trịnh Vĩ tức giận, vẫn là biểu cảm ôn nhu của anh là tuyệt nhất....

Anh tức giận cũng khiến cho Bắc Bắc sợ hãi....

.....

Trịnh Vĩ và Bắc Bắc đi rồi, Khương Thần ngồi ở bàn làm việc thần người ra một hồi lâu, đầu óc trống rỗng.

Khương Thần rất đói, cũng rất khát, nhưng nhìn chiếc bánh lạnh lẽo trước mặt mình, anh không có cảm giác muốn ăn chút nào. So với sự mệt mỏi của thân thể, sự mệt mỏi từ trong tâm hồn càng khiến người ta khó chịu hơn.

May mắn là Trịnh Vĩ tới đón Bắc Bắc đi, Bắc Bắc đi theo anh, ngay cả bữa cơm tất niên cũng không kịp ăn.

Một hồi lâu, sự kêu réo của dạ dày cũng đã chiến thắng nỗi buồn khổ trong lòng, Khương Thần cũng vừa lòng với điều này, vì thế cười khổ, cầm lấy chiếc hamburger mua cho Bắc Bắc cắn một miếng. Chiếc bánh lạnh lẽo có mùi hơi tanh, cắn một miếng, cũng không muốn nuốt xuống.

Thảo nào Bắc Bắc chỉ cắn một miếng rồi để đấy.

Khương Thần cau mày cố gắng cắn từng miếng từng miếng nhỏ, rồi uống một ngụm coca để có thể nuốt xuống.

Anh nhìn đồng số liệu trên màn hình máy tính, ngây ngốc tới khuya, không làm được gì cả, chỉ là nhớ về hai người vừa mới đi.

Lúc trước khi đặt tên cho Bắc Bắc, anh chọn chữ ‘Hiếu’, vì chữ này có nghĩa là ánh sáng, ánh nắng ban mai, phá tan đi bóng đêm u tối. Suốt tám năm qua, chưa có lúc nào Bắc Bắc rời khỏi Khương Thần, Tết năm nào hai người cũng bên nhau, cùng nhau đón giao thừa, rồi mừng tuổi cho Bắc Bắc, thay cho Bắc Bắc bộ quần áo mới nhất, nhìn Bắc Bắc mỗi năm một lớn lên....

Trịnh Vĩ cũng thích tên ‘Hiếu Bắc’, anh nói chữ ‘Vĩ’ trong tên anh cũng có nghĩa là ánh sáng, vừa nhìn qua đã biết là người một nhà.

Hai người kia, đều là ánh sáng trời Khương Thần lại.

Nhưng giờ phút này, cả hai đều rời khỏi đây rồi, chỉ còn lại mình anh cô đơn.

.....

Khương Thần không ngừng tự trách bản thân. Trách anh không phải là một người cha tốt, khiến Bắc Bắc chịu nhiều khổ cực, tự trách bản thân mình quá ỷ lại vào Trịnh Vĩ, tự trách bản thân sau khi chia tay còn hoài niệm quá khứ nhiều như vậy....

Tự trách cùng với nỗi cô đơn tràn đến, khiến cho Khương Thần nóng lên, rồi lại thấy lạnh lẽo. Trong lòng anh vô cùng hoảng hốt, cũng không biết nên nói gì, nên làm gì, không biết nên đi làm sao....

Loại cảm giác này Khương Thần cũng không phải không quen. Rất nhiều năm trước anh đã từng có cảm giác này rồi, lúc chia tay Trịnh Vĩ cũng đã trải qua. Đã như thế, nhưng anh vẫn sống, chỉ đau lòng thôi, dường như tất cả các tế bào trên cơ thể đều đau đớn, sau đó, cái gì cũng sẽ trở thành quá khứ.

Anh im lặng nhìn chằm chằm màn hình máy tính, lẳng lặng chờ đợi cơn đau lần này qua đi. Đã nhiều tuổi, có kinh nghiệm, với những chuyện cảm giác như không thể tiếp nhận được, anh rất nhanh chóng có thể quen với nó.

Dù sao thì con người ta cũng không dễ chết như vậy. Còn sống ngày nào thì ngày đó hãy làm những việc mà một người còn sống nên làm, có trốn tránh cũng không thể thoát được.

Đồng hồ trên máy tính chậm chậm nhảy từng giây, ngày 13 tháng hai đã chuyển sang 14 tháng hai.

Sang năm mới rồi.

Chúc mừng năm mới.

.....

Đêm đó, Trịnh Quốc Đồng thấy con mình khẩn trương khi nhận được một cuộc điện thoại, lòng ông chợt có thứ gì đó nẩy lên, ông luôn cảm giác được có chuyện gì đó sẽ xảy đến. Trong điện thoại là giọng trẻ con, sắc mặt Trịnh Vĩ càng lúc càng khó coi, sau khi cúp máy liền vội vàng thay quần áo rồi ra ngoài.

Khi Trịnh Vĩ trở về, mang theo cả Bắc Bắc.

Vợ ông đã lâu không gặp Bắc Bắc, vừa mừng vừa lo. Cơm tất niên đã ăn xong rồi, nghe Bắc Bắc nói còn chưa được ăn cơm, bà rất đau lòng, ngay cả chương trình tết cũng không xem, vội đeo tạp dề xuống bếp nấu cơm cho Bắc Bắc.

Trịnh Vĩ không để bà làm, anh để Bắc Bắc ngồi lên ghế trong phòng bếp, còn bản thân mình thì vào bếp nấu nướng.

Bắc Bắc bị bộ dáng giận dữ của Trịnh Vĩ dọa sợ, cả đường đi không dám nói gì. Khi vào tới nhà, nhìn thấy vợ chồng Trịnh Quốc Đồng cũng chỉ nhỏ nhẹ nói một câu “Chào ông bà nội.” sau đó liền im lặng nhìn chằm chằm Trịnh Vĩ. Bắc Bắc chỉ cảm thấy mình rất oan ức, bé chỉ không muốn ở một mình trong phòng làm việc, nên cũng rất giận bố không giữ lời. Không ngờ khi chú Trịnh tới, liền to tiếng với bố, từ nhỏ tới giờ nhóc chưa thấy chú Trịnh tức giận như thế bao giờ.

Bắc Bắc nghĩ là mình làm sai, lại không biết phải làm thế nào, vì thế nhóc con ngồi ở ghế, không dám nói gì cả, nhìn bóng dáng bận rộn của Trịnh Vĩ, hai mắt cũng hồng hồng lên.

Trịnh Vĩ lấy nguyên liệu trong tủ lạnh ra, rửa sạch thái miếng, cho vào chảo xào. Anh chỉ muốn nhanh chóng làm xong món ăn cho Bắc Bắc, cho nên không để ý là mặt mình khó coi thế nào. Đợi đến khi anh phát hiện ra Bắc Bắc ở bàn ăn rất yên lặng không nói gì, mới quay đầu lại nhìn.

Chỉ thấy Bắc Bắc đang rất muốn khóc, hai mắt đã hồng hồng đầy nước mắt, nhưng vẫn cố nén lại.

“Bắc Bắc, chờ chú một chút thôi, sắp được ăn rồi, sao mặt đỏ thế kia?” – Trịnh Vĩ ngồi xổm xuống, ôn nhu hỏi.

Trịnh Vĩ mặc tạp dề màu đỏ, thoạt nhìn không hợp lắm. Trước kia ở nhà anh luôn mặc tạp dề màu xanh, cái tạp dề đó cả màu sắc lẫn hoa văn đều là Bắc Bắc chọn, thế nên Trịnh Vĩ cũng mặc nó nhiều năm rồi.

“Chú Trịnh, có phải là Bắc Bắc không nên gọi chú tới không?” – Bắc Bắc vươn bàn tay nhỏ bé mồm mĩm sờ sờ trán Trịnh Vĩ, nhỏ giọng hỏi – “Có phải chú Trịnh không thích Bắc Bắc không, chú cau mày, đáng sợ lắm... Nếu chú không thích, con có thể về nhà. Trương Nam đi du lịch cùng ông bà ngoại rồi, chờ anh ấy về con sẽ tìm anh ấy chơi, không tìm chú nữa?”

Trẻ con luôn suy nghĩ rất đơn giản. Bắc Bắc nghĩ là Trịnh Vĩ sẽ thương con ruột của anh, sẽ không quan tâm tới nhóc nữa. Càng nghĩ càng thấy tủi thân, nước mắt không ngừng chảy xuống.

Lúc này Trịnh Vĩ mới biết bản thân đã khiến nhóc con hoảng sợ, vội vội vàng vàng bế Bắc Bắc lên, lau nước mắt cho nhóc.

“Bắc Bắc, năm mới không được khóc nè, phải thật vui vẻ mới đúng chứ?” – Trịnh Vĩ nhìn Bắc Bắc tủi thân, mắt cũng đỏ lên, càng ôm nhóc chặt hơn – “Bắc Bắc, sao chú lại không thích con được. Chú và bố con, là người yêu con nhất trên đời, mãi mãi sẽ như thế.”

Trịnh Vĩ ôm Bắc Bắc, thật sự không muốn buông ra.

.....

Ngoài cửa phòng bếp, Trịnh Quốc Đống nhìn hai người trong phòng, tràn đầy suy tư.

Một hồi lâu sau, ông lặng lẽ rời đi.

.....

Sau khi Trịnh Vĩ làm cho Bắc Bắc vài món nhóc thích, nhóc con đã có vẻ buồn ngủ. Cũng may là đồ ăn ngon vẫn có sức hấp dẫn lớn hơn, Bắc Bắc ăn hết một bát to cơm mới gục mặt xuống bàn ăn ngủ.

Trịnh Vĩ vẫn ngồi bên cạnh nhóc, không ngừng gấp rau cho Bắc Bắc, khi nhóc ăn vội quá, liền nhẹ nhàng vỗ lưng, kêu nhóc cứ ăn từ từ.

Buổi tối, Trịnh Vĩ kéo Bắc Bắc đã gà gật rửa mặt mũi chân tay, rồi ôm nhóc về phòng anh.

Đêm đó, Khương Hiểu Bắc ăn uống no sau, ôm chặt cánh tay Trịnh Vĩ ngủ.

Một năm nay, Bắc Bắc học tiểu học, quen nhiều bạn tốt, còn được giấy khen, nhóc rất vui.

Nhưng nhóc vẫn không hiểu tại sao một nhà ba người của mình bỗng nhiên bị xé lẻ. Từ nhỏ, Bắc Bắc đã không thấy rằng gia đình mình có chút đặc biệt. Các bạn nhỏ khác có cha có mẹ, mà nhà nhóc thì chỉ có chú Trịnh với bố, cũng coi như là giống bạn bè rồi, cho nên nhóc thấy rất hạnh phúc.

Buổi tối chú Trịnh hỏi nhóc, Năm mới có nguyện vọng gì. Bắc Bắc khi đó đã buồn ngủ lắm rồi, mơ mơ màng màng trả lời: Muốn như ngày trước, có cả bố và chú cùng sống với nhau.

Trịnh Vĩ điều chỉnh máy sưởi tăng lên, sợ Bắc Bắc lạnh. Nhìn cậu nhóc cuộn tròn ôm lấy cánh tay mình say sưa ngủ, trong đầu Trịnh Vĩ chỉ có một ý nghĩ.

Anh không muốn mất đi gia đình của mình.

9. Chương 9: Điều Ước

Trịnh Vĩ mặc chiếc áo ngủ màu trắng, yên lặng nhìn Bắc Bắc say ngủ. Có lúc, hàng mi dài của cậu nhóc khẽ run, có vẻ như là bắt đầu nằm mơ. Lông mày Bắc Bắc hơi nhíu lại, sau đó có vẻ như thấy chuyện gì vui, lại giãn ra, cái miệng nhỏ hơi chóp chép, cuối cùng khẽ cong lên, mới an ổn ngủ tiếp.

Đã lâu lắm rồi Trịnh Vĩ chưa được nhìn khuôn mặt Bắc Bắc say ngủ. Trên người cậu nhóc có mùi sữa thoang thoảng, trong lòng Trịnh Vĩ, Bắc Bắc vẫn mãi là một đứa bé đáng yêu, là một tiểu thiên sứ. Cho dù cuộc sống có xảy ra bao nhiêu chuyện, có vất vả tới đâu, thì khi về nhà nhìn thấy Bắc Bắc, ngửi mùi hương trên người nhóc, nghe nhóc nói chuyện, mọi phiền não dường như tan biến.

Trịnh Vĩ nhớ tới ngày mới đón Bắc Bắc về, mỗi ngày Khương Thần đều rất vất vả mới dỗ nhóc ngủ được, để rồi ngày hôm sau đi làm luôn trong tình trạng thiếu ngủ. Trịnh Vĩ xót người, cho nên ngày ngày đều tới chỗ Khương Thần chăm sóc cho Bắc Bắc. Dường như từ nhỏ Bắc Bắc đã rất thích anh, Khương Thần dỗ nhóc mãi không được, chỉ cần nằm trong vòng tay anh, là nhóc con sẽ nín khóc, sau đó o oe vài tiếng, rồi nhanh chóng ngủ.

Trịnh Vĩ cảm nhận được tình cảm của Khương Thần dành cho anh từ rất sớm, hoặc có thể nói là không muốn xa rời. Mỗi lần Trịnh Vĩ tới, Khương Thần giống như là nhìn thấy thiên thần cứu mạng vậy. Mấy năm anh ra nước ngoài, cũng đã gặp không ít người đồng tính, với anh đó không phải là điều gì không thể chấp nhận được, họ cũng bình thường như bao người, chỉ là tính hướng bất đồng thôi, Khương Thần cũng thế, mà anh cũng rất thích Khương Thần và Bắc Bắc.

Hai người họ bên nhau, tự nhiên mà thế, cũng không có bất cứ lời thông báo nào cả. Chỉ một ánh mắt, một động tác nhỏ, người này có thể hiểu được người khác nghĩ gì, muốn gì. Cả hai đều là đàn ông, sống không cần nghi kỵ, cũng có thể thông cảm cho nhau, cùng tiến cùng lùi, cuộc sống cứ thế mà trôi qua.

Anh chỉ cảm thấy, một nhà ba người như vậy thật tốt, những cái khác đều không quan trọng.

Trịnh Vĩ nhìn Bắc Bắc, anh thấy không buồn ngủ chút nào. Bắc Bắc khẽ giật, không ôm lấy tay anh nữa mà ôm lấy chân, chuyển mình, cái miệng nhỏ chép chép mấy tiếng.

Trịnh Vĩ nhẹ nhàng xuống giường, không làm Bắc Bắc giật mình, cầm di động ra cửa phòng.

“Bác Bắc có khỏe không?” – Điện thoại đổ chuông mãi Khương Thần mới nghe máy, đầu bên kia còn vọng lại tiếng xe chạy, giọng nói chứa đựng đầy mệt mỏi.

“Nó ngủ rồi, anh đang ở đâu?”

“Bắc Bắc lại phiền cậu rồi, mai tôi sẽ tới đón nó. Nếu không có việc gì thì tôi cúp máy đây.” – Khương Thần vẫn trốn tránh Trịnh Vĩ như thế.

“Anh vẫn chưa về nhà?” – Trịnh Vĩ không phải không nhìn ra ý muốn của Khương Thần, liền cao giọng – “Nói cho em biết, anh đang ở đâu!”

Khương Thần biết Trịnh Vĩ đang tức giận, không dám cúp điện thoại: “Mới từ phòng thí nghiệm ra, đang chờ xe.”

“Anh lập tức quay lại phòng thí nghiệm, 15 phút nữa em qua, gọi anh xuống.” – Trịnh Vĩ vợ lấy áo khoác, đã ra đến cửa.

“Không cần, gần đây có rất nhiều taxi. Đã khuya rồi, cậu ngủ đi.”

“Ồ đó chờ em!”

Trịnh Vĩ cúp điện thoại, xuống dưới nhà.

Khương Thần đứng ở cửa phòng thí nghiệm chờ người, không đi.

Đã sắp hai giờ sáng. Trên đường thỉnh thoảng mới có một hai chiếc xe lao vút qua. Giờ này thì pháo hoa cũng bắn xong rồi, mọi người cũng đã về nhà rồi.

Khi Khương Thần nhận được điện thoại Trịnh Vĩ gọi ra, Trịnh Vĩ đã mặc áo khoác đứng ở cửa xe, nhìn anh chăm chăm.

Trong quá khứ, Trịnh Vĩ cũng thường xuyên tới đón anh. Mỗi ngày mua đông, người kia đều bắt anh ở trong sảnh chờ, khi nào tới sẽ gọi điện cho anh ra. Mỗi lần như thế, người kia vẫn dùng ánh mắt đó nhìn anh.

Trong xe rất ấm. Cánh tay Khương Thần đau nhức vô cùng, anh ngồi ở ghế phó lái, nghiêng đầu ra ngoài cửa sổ, nhắm mắt chốc liền ngủ.

Dọc đường đi cả hai đều rất yên lặng. Một người yên lặng lái xe, một người yên lặng ngủ.

Lái xe đến tiểu khu, Trịnh Vĩ dừng xe, ngồi bất động ở ghế lái. Xe đã đỗ lâu rồi mà Khương Thần không có dấu hiệu tỉnh ngủ, Trịnh Vĩ sợ anh lạnh, liền lay anh tỉnh.

Khương Thần mơ mơ màng màng, chỉ nghĩ muốn tìm chỗ ngủ. Cánh tay đau nhức giờ không còn cảm giác. Vừa mới ngủ đã bị đánh thức, cảm giác rất khó chịu.

“Lên nhà ngủ, trong xe dễ bị cảm lạnh.” – Trịnh Vĩ khẽ xoa đầu anh, giọng nói dịu dàng thân thiết.

“.....Ừ.....” – Khương Thần vẫn đang mơ màng, nghe theo lời Trịnh Vĩ. Vừa mới mở cửa xe, gió lạnh ủa tới, khiến anh tỉnh táo hơn một chút.

Trịnh Vĩ xuống xe khóa cửa, vẫn đi theo sau anh. Hai người yên lặng một trước một sau lên lầu.

“Anh mệt quá rồi, cố gắng nghỉ ngơi vài ngày, mừng bốn em mới phải đi làm, mừng ba anh tới đón Bắc Bắc?”

Đi đến cánh cửa nhà quen thuộc, âm thanh ôn nhu của Trịnh Vĩ vang lên.

“Ừ.” – Khương Thần lấy chìa khóa ra.

“Em lấy vài bộ quần áo cho Bắc Bắc tắm rửa.”

“Ừ.....”

Khương Thần mở cửa, hai người bước vào, bật đèn, đổi giày.

Trong nhà rất sạch. Cả hai đều là bác sỹ, cho nên ít nhiều cũng ưa sạch sẽ. Đôi dép bông đi trong nhà của Trịnh Vĩ vẫn đặt chính tề ở vị trí cũ. bên cạnh là đôi dép có hình Ultraman của Bắc Bắc. Cặp sách màu xanh của Khương Thần để ở bên trái, cặp sách màu xám của Trịnh Vĩ ở bên phải.

“Anh không phải vội. Em tự lấy được. Anh đi ngủ trước đi....” – Trịnh Vĩ nhìn Khương Thần đi tới cửa phòng Bắc Bắc, tay trái có vẻ không thoải mái, lại nói thêm – “Anh ngủ đi, em sẽ đi ngay.”

Khương Thần đưa lưng về phía Trịnh Vĩ, bàn tay đã đặt lên nắm cửa phòng Bắc Bắc buông xuống, quay người về phòng mình.

Trịnh Vĩ sau khi lấy vài bộ quần áo cho Bắc Bắc, anh nhìn chằm chằm cửa phòng Khương Thần một hồi, vẫn quyết định bước vào.

Trên chiếc giường lớn, Khương Thần nằm gọn một bên, cả người cuộn tròn lại, không biết đã ngủ hay chưa, để lại cả một khoảng trống phía bên phải.

Trước kia Trịnh Vĩ luôn ngủ bên phải.

Trong phòng không bật đèn, chỉ có ánh sáng từ phòng khách xuyên qua khe cửa chiếu vào. Khương Thần quay lưng về phía cửa, cả người cuộn lại. Trịnh Vĩ nhẹ nhàng đi qua, ngồi ở mép giường.

“Anh không muốn giải thích rõ ràng lý do cũng không sao, nhưng đừng tự tạo áp lực cho bản thân.” – Trịnh Vĩ nhẹ nhàng đặt tay lên người Khương Thần, người nọ không nhúc nhích, cũng không trốn tránh.

“Bắc Bắc còn nhỏ, vừa rồi là em sai, vì sốt ruột nên...., em không nên.... tức giận như vậy....” – Âm thanh của Trịnh Vĩ rất nhẹ, như đang lầm bầm – “A Thần, mặc kệ anh đối với em thế nào, anh và Bắc Bắc.... Em chỉ muốn nhìn thấy hai người là tốt rồi. Chuyện của em thì em sẽ tìm cách giải quyết, cho em chút thời gian....”

Thân thể trong chăn cứng đờ, như là vừa rồi ngừng thở.

Trịnh Vĩ cúi đầu khẽ hôn xuống thái dương Khương Thần, ôn nhu vô hạn.

“Tôi nói rồi, tôi không có cảm giác với cậu.” – Âm thanh Khương Thần vang lên.

“.....Chỉ vì nguyên nhân này?”

“Đúng là vì thế.”

“Anh vẫn đeo nhẫn của chúng ta?” – Trọng giọng nói của Trịnh Vĩ đã mang theo chút cứng chiều.

“Để giảm bớt một số phiền toái không cần thiết.” – Lúc này Khương Thần mới ý thức được mình vẫn đeo nhẫn.

“Có phải là bố mẹ em tới tìm anh?”

“???”

“Bố em đúng không?”

“Trịnh Vĩ, cậu cũng biết chuyện của bố mẹ tôi rồi. Cho nên đừng có ngu ngốc như tôi. Cố gắng chăm lo cho hai người, đừng làm họ phải đau lòng.” – Khương Thần nằm trong chăn, thân thể không tự giác run rẩy.

“Vì sao không nói với em? Anh cho là một mình anh có thể giải quyết vấn đề được à? Anh có nghĩ tới em không?”

“Bố mẹ cậu không thể mất đi một người con trai.”

“Em cũng không thể mất anh và Bắc Bắc.” – Giọng Trịnh Vĩ vẫn ôn nhu như trước.

“Đừng có u mê như thế. Cậu hãy tìm một cô gái, rồi cậu sẽ có con của mình. Sau đó cậu sẽ nhận ra, thực ra không có gì là không thể thay thế. Tôi và Bắc Bắc chỉ là một đoạn nhạc đệm trong cuộc sống của cậu, một sai lầm. Cho dù không có tôi cậu vẫn có thể sống.”

“Không có anh và Bắc Bắc, em vẫn sống, nhưng em không hạnh phúc. Em muốn hai người ở bên cạnh em, cùng em trải qua từng ngày. Nếu không như vậy, em nhất định không hạnh phúc.”

“.....Đừng làm tổn thương bố mẹ cậu, tôi không muốn trên lưng lại phải gánh thêm tội lớn như vậy nữa. Đồng ý với tôi đi.”

“Anh đừng nghĩ ngợi nhiều, cứ ngủ ngon đi. Em đồng ý với anh, nhất định sẽ không làm cho người nào phải khó xử...”

.....

Đêm hôm đó, Khương Thần không biết mình ngủ khi nào. Trịnh Vĩ luôn ngồi bên cạnh anh, canh chừng anh, sau đó người nọ lại cần nhả liên miên gì đó, anh không nghe rõ, chỉ biết là âm thanh của Trịnh Vĩ rất êm tai, rất ôn nhu, làm cho anh thấy yên ổn.

Tương lai sẽ thế nào.....

Nếu không biết thì cứ chờ nó tới thôi.

Con người ai chả có sai lầm trong quá khứ, chả có ai được hoàn hảo cả. Khương Thần sợ hãi rất nhiều điều, sợ hãi sai lầm trong quá khứ lại phát sinh. Lúc Bắc Bắc còn nhỏ, anh sợ mình không nuôi nổi Bắc Bắc, sau khi yêu Trịnh Vĩ lại sợ người ta sẽ rời xa mình. Sợ hãi tình huống năm mười chín tuổi của anh lại phát sinh lần nữa. Cho nên đến tận bây giờ, anh đều cố gắng làm mọi thứ tốt nhất có thể. Anh không muốn gì khác ngoài một cuộc sống bình yên.

Khương Thần muốn gì? Anh chỉ muốn bản thân không phải cô đơn, Bắc Bắc khỏe mạnh trưởng thành, Trịnh Vĩ luôn ở bên anh.

Đây là điều ước năm mới của Khương Thần, là điều ước từ tận sâu trong lòng anh.

.....

Khi Khương Thần tỉnh lại đã là giữa trưa. Trịnh Vĩ đã không còn ở đây, nhưng trong phòng bếp đã có vài món ăn làm xong xuôi, dùng màng bọc thực phẩm gói lại, đặt trên bàn ăn.

Cũng đủ cho anh ăn vài ngày, đều là Trịnh Vĩ làm hết.

Cánh tay Khương Thần cũng không còn quá đau, anh tắm rửa giặt giũ xong xuôi, hâm nóng đồ ăn, thưởng thức.

Năm mới. Lễ tình nhân.

10. Chương 10: Con Trai

Mùng một năm mới, Bắc Bắc tỉnh ngủ sớm. Cậu nhóc tỉnh là lúc Trịnh Vĩ tắt bếp, làm bữa sáng, chờ cha mẹ anh dậy cả nhà cùng dùng bữa.

Mất Trịnh Vĩ và Trịnh Quốc Đống đều đổ quạch, hai người nhìn nhau một cái, rồi lại quay đi, không khí xấu hổ bao trùm cả bàn cơm.

Bắc Bắc ngủ dậy thấy nhớ bố, yên lặng ăn sáng xong, nhóc con kéo áo người đàn ông đang rửa bát, nhỏ giọng hỏi: “Chú Trịnh, hôm qua chúng ta không để ý tới bố cháu, liệu một mình bố cháu có buồn không? Bắc Bắc còn chưa chúc bố năm mới vui vẻ nữa.”

Trịnh Vĩ nghe vậy, đóng vòi nước, lau khô tay, rồi bế bổng nhóc con lên, còn quay nhóc hai vòng, khiến cho Bắc Bắc cười khanh khách.

“Ừ. Con ra phòng khách gọi điện cho bố đi, đợi chút xíu nữa chú đưa con đi chơi được không?” – Trịnh Vĩ hôn lên má nhóc, rồi thả nhóc xuống – “Gần đây bố con bận việc, đừng có nói chuyện lâu quá, để bố con nghỉ ngơi nhiều một chút, biết chưa?”

“Vâng ạ.” – Bắc Bắc chạy ra phòng khách, chợt nghĩ ra gì đó lại chạy về – “A, còn cả Trương Nam nữa, con hứa là đã gọi điện cho anh ấy rồi.”

“Được, con gọi cho cậu bé đi.”

Lúc này Bắc Bắc mới lon ton chạy đi.

Trịnh Quốc Đống cầm tờ báo năm mới, pha một bình trà Thiết Quan Âm, vừa ra phòng khách, nhìn thấy Bắc Bắc ôm điện thoại, vui vẻ nói chuyện.

“Chú Trịnh hứa lát nữa cho con đi chơi? Dạ, chưa biết là đi đâu ạ, con vẫn ngoan mà. Chúc bố năm mới vui vẻ. Con với chú Trịnh đều rất nhớ bố. Vâng. Vâng ạ. Bố nghỉ ngơi đi nhé, con chào bố.”

Chỗ để điện thoại cao hơn Bắc Bắc, cho nên khi đặt máy, nhóc phải dùng hai tay cẩn thận đặt xuống vị trí cũ.

Bắc Bắc nhớ ra còn phải gọi điện thoại cho Trương Nam, vì thế lại kiễng chân nhấc điện thoại lên, mới sực nhớ ra, mình không nhớ số điện thoại nhà Trương Nam. Cả nhà họ đều đi chơi rồi, càng khó liên lạc.

Bắc Bắc cũng chỉ nhớ có ba số điện thoại, số điện thoại nhà mình, số di động của bố và chú Trịnh. Vì thế, nhóc con chu môi, có chút mất mát đứng ngây người một hồi lâu. Chờ đến khi nhóc xoay người định đi tìm chú Trịnh, mới nhìn thấy Trịnh Quốc Đống im lặng ngồi trên ghế, có chút thất thần nhìn nhóc.

“Ông nội, năm mới vui vẻ.” – Bắc Bắc biết là năm mới gặp người lớn phải nói như thế, lúc trước khi ăn sáng nhóc đã quên chưa nói.

Trịnh Quốc Đống không nói gì, vẫn nhìn Bắc Bắc.

Đứa nhỏ này là do Khương Thần và Trịnh Vĩ cùng nhau nuôi lớn, mặt mũi sáng sủa, lại ngoan ngoãn, khiến cho ai gặp cũng thích. Tuy rằng không phải là con ruột của Trịnh Vĩ, nhưng nếu Khương Thần là nữ, ông cũng sẽ mở lòng đối xử với Bắc Bắc như với cháu ruột mình. Nhìn Bắc Bắc ngày một lớn lên, trong lòng ông không phải là không có chút cảm tình nào với cậu nhóc.

Chính là.....

Vì sao, vì sao cả con trai mình và Khương Thần, cả hai đều là đàn ông, sao hai người đàn ông lại có thể ở cùng nhau được chứ? Nếu cứ tiếp tục như vậy, có lẽ sẽ không thể kéo lại được.

“Bố ạ.” – Trịnh Vĩ rửa bát xong liền ra phòng khách tìm Bắc Bắc, lại thấy nhóc con đang nhìn chằm chằm bố mình đang ngẩn người.

Bắc Bắc hơi sợ, lại có chút rối rắm. Nhóc đã nói hai lần “Ông nội, năm mới vui vẻ.”, nhưng mà hình như ông nội đang ngủ, không có tí xíu phản ứng nào cả.

Trịnh Quốc Đống nghe được tiếng con trai mình mới lấy lại tinh thần.

Ông khẽ gật đầu.

“Con đưa Bắc Bắc ra ngoài, chiều mới về, bố mẹ cứ ăn cơm trưa đi, không cần phải bận con đâu.” – Trịnh Vĩ nói xong liền bế Bắc Bắc lên nhà thay quần áo, chỉ để lại mình ông.

Hôm đó Bắc Bắc rất vui. Tuy rằng bố không ở đó, nhưng mà được đi chơi cùng chú Trịnh, còn được mua nhiều đồ chơi khiến nhóc rất hào hứng.

Bắc Bắc mặc quần áo mới, đi giày mới, được Trịnh Vĩ kéo đi khắp nơi. Năm mới nên trên đường không có nhiều người lắm, tuy nhiên các khu vui chơi đều đã mở cửa.

Bắc Bắc chơi đến mệt, ngủ luôn trên xe. Đến khi tỉnh lại thì nhóc phát hiện phía sau có một thùng lớn, trong thùng là đủ loại pháo bông. Cơn buồn ngủ của Bắc Bắc lập tức biến mất, nhóc hoa chân múa tay vui sướng.

“Tôi sẽ đốt pháo bông với bố!”

“Ngày kia, khi chúng ta về nhà sẽ đốt pháo bông cùng bố con, được không?” – Trịnh Vĩ cũng cười.

“Vâng ạ. Ha ha.” – Bắc Bắc cười to.

Chờ đến khi Trịnh Vĩ và Bắc Bắc quay lại nhà, trong nhà đã có nhiều khách tới.

Trịnh Vĩ biết cô gái này, cũng có thể xem như là đàn em của anh, cô tốt nghiệp cùng trường đại học với anh, năm tới bắt đầu đi làm, Vương Phương.

Khi Trịnh Vĩ và Bắc Bắc xách túi lớn túi nhỏ vào nhà, Vương Phương đang nói chuyện với Đào Lệ Hoa, mẹ Trịnh Vĩ.

Nghe thấy có tiếng người vào, Vương Phương có chút kích động, đến khi nhìn thấy Bắc Bắc, lại giật mình.

“Đàn anh, em đến chúc tết cô chú. Ngại quá, em hơi mạo muội một chút.” – Vương Phương là một cô gái sáng sủa lại đĩnh đạc. Chuyện cô thích Trịnh Vĩ ai cũng biết. Trước đây Trịnh Quốc Đống cũng hay gọi cô tới nhà ăn cơm. Cô cũng biết cách nói chuyện với người lớn, cho nên Trịnh Quốc Đống cũng rất hi vọng cô là con dâu.

Tuy rằng Trịnh Vĩ với Vương Phương vẫn khách khí lãnh đạm, nhưng cô gái này vẫn không khó chịu, vẫn rất quan tâm đến cha mẹ anh.

Hôm nay, Trịnh Quốc Đống gọi điện bảo cô tới.

“Đàn anh, cậu nhóc này là cháu ngoại anh sao, thật đáng yêu.” – Vương Phương sợ nhất là không khí tế nhị, nhìn thấy hai người một lớn một nhỏ nắm tay nhìn chăm chăm không nói gì, trong lòng cũng hơi khó chịu, vội vàng tìm đề tài.

“Đây là Khương Hiểu Bắc, là con trai anh.” – Trịnh Vĩ khi nói câu này, mắt anh không rời khỏi Trịnh Quốc Đống đang ngồi trên sofa – “Bắc Bắc, chào dì Vương đi con.”

“Cháu chào dì Vương.” – Bắc Bắc nhìn thấy người lạ, có chút ngại ngùng cúi đầu.

Wương Phương giật mình, cảm giác như có thứ gì trong lòng vừa bị chặt đứt, cho tới bây giờ, cô vẫn chưa từng nghe qua chuyện Trịnh Vĩ kết hôn, huống chi còn có cả con rồi.

“A, chào cháu. Dì là Vương Phương, có thể gọi dì là dì Vương, dì là đồng nghiệp của bố cháu.”

Wương Phương vô cùng sùng bái Trịnh Vĩ, từ khi đi học, cô đã được nghe nhiều chuyện về anh, sau này cũng vất vả mới có thể tiếp xúc được với người thật, lại càng thêm ái mộ. Cô dùng mọi biện pháp để tiếp cận anh, tuy nhiên đều thất bại. Hôm nay đột nhiên nhận được điện thoại của bố anh gọi tới nhà ăn cơm, trong lòng cô đột nhiên cảm thấy hưng phấn. Cô cứ nghĩ đây là ý của Trịnh Vĩ, cảm thấy bản thân có hi vọng. Nhưng mà chiều tới đây, chú Trịnh cứ ngồi đó không nói chuyện, lúc nấu cơm cô Đào thường xuyên thử dãi, cứ định nói gì rồi lại thôi. Chờ tới khi Trịnh Vĩ về, còn mang theo cả con, tình huống càng thêm quỷ dị.

Wương Phương tuy không nói ra, nhưng trong lòng cũng đã hết hi vọng, có người đối với bản thân ta như là mặt trời vậy, chỉ có thể nhìn chứ không thể chạm tới, khi ở xa thì thấy rực rỡ lóa mắt, khi tới gần thì lại làm ta tổn thương.

“Vậy dì cũng là bác sĩ à, bố cháu cũng là bác sĩ.” – Bắc Bắc nghe thấy Vương Phương nhắc đến bố, lập tức cảm thấy cô là người tốt. Trong trí nhớ của Bắc Bắc, tất cả bác sĩ đều giống như bố hay chú Trịnh, đều là người tốt, nhóc rất tự hào.

“Ừ, dì là bác sĩ. Cháu là Hiểu Bắc đúng không, dì gọi cháu là Bắc Bắc nhé?” – Đối với trẻ con, Vương Phương cũng rất nhiệt tình.

Trịnh Vĩ nhìn thấy Vương Phương, biết ngay là ý của bố mình. Anh chỉ chào hỏi qua loa rồi kéo Bắc Bắc về phòng.

Bắc Bắc vẫn đang rất kích động với thùng pháo bông trong xe, đã thế lại còn được Trịnh Vĩ mua cho biết bao là quần áo với đồ chơi. Vừa về tới phòng, nhóc liền mượn điện thoại của Trịnh Vĩ gọi cho bố.

“Bố ơi, chú Trịnh mua cho con rất nhiều quần áo với đồ chơi, còn có cả quà cho bố nữa đấy. Ngày kia là bố có thể thấy rồi.” – Bắc Bắc nằm lên giường, híp mắt, không tự giác túm lấy ga giường, mỗi khi vui vẻ nhóc thường như thế.

“Bắc Bắc có vui không?” – Khương Thần ở đầu bên kia nghe được tiếng con trai vui vẻ vậy, cũng cười.

“Vui chứ, con rất vui. Có bố ở bên thì càng vui hơn!”

Trịnh Vĩ thay quần áo, nhìn trên giường là con mèo con đang nằm úp sấp, ga giường bị làm cho lộn xộn, đang hào hứng nói chuyện với Khương Thần.

Bắc Bắc đang cười, như vậy nhất định là ai kia cũng đang cười.

“Bố, chú Trịnh tới rồi, bố nói chuyện với chú đi.” – Bắc Bắc đột nhiên bật dậy, đưa điện thoại cho Trịnh Vĩ – “Con cũng phải đi thay quần áo, trong phòng nóng quá.”

Nói xong liền lồm bồm ngồi xuống giường, cởi áo khoác.

Trịnh Vĩ cầm điện thoại.

Bên kia vẫn chưa cúp máy, nhưng mà hai người không biết nói gì.

“Cậu lại mua cho Bắc Bắc nhiều thứ như vậy?” – Là Khương Thần nói trước, giọng không cao, còn có chút khàn – “Mấy năm nay, cậu nuông chiều nó quá rồi.”

“Bắc Bắc là con em. Có người làm cha nào lại không muốn thứ tốt nhất dành cho con mình?”

“.....” – Khương Thần im lặng

“A Thần....” – Trịnh Vĩ nhẹ nhàng thở dài. Trong lòng người kia phải chịu khổ sở, anh biết, nhưng hiện tại anh không thể làm gì được – “Em đi giúp mẹ nấu cơm, anh nghỉ ngơi cho khỏe, phải biết tự chăm sóc bản thân đấy, biết chưa?”

Cũng chỉ có thể dùng những lời ôn nhu nhất mà thôi.

“.... Cậu cũng.... phải tự biết chăm sóc mình....” – Khương Thần nhẹ nhàng nói xong, rất mệt mỏi, nhưng trong lòng lại ấm áp.

Chẳng sợ bất kỳ chuyện tồi tệ nào trên đời này cả, vì trên thế giới này luôn có một người hiểu được mình.

Tất cả, sẽ không còn tồi tệ như vậy nữa.

11. Chương 11: Vương Phương

Mùng ba Tết, Khương Thần sau khi ở nhà ngủ suốt hai ngày, cảm giác đã khá hơn nhiều. Hôm đó thời tiết không tồi, lại nghĩ tới buổi tối Trịnh Vĩ sẽ đưa Bắc Bắc về nhà, cho nên xế chiều anh quyết định tới siêu thị mua nguyên liệu nấu bữa tối. Buổi sáng Bắc Bắc đã gọi điện, nói là muốn ăn món canh sườn củ cải của anh.

Khương Thần nấu ăn không tính là giỏi, chỉ có duy nhất món ăn này có thể khiến cho Bắc Bắc nhớ mãi không quên, đây cũng là món mà hồi trước Trịnh Vĩ đã dạy anh.

Siêu thị, Khương Thần mua rau xong xuôi, chọn thêm mấy quả táo nữa liền ra thanh toán. Vừa xoay người, anh nhìn thấy Trịnh Vĩ và Bắc Bắc. Cách đó không xa, Bắc Bắc đang kiễng chân chọn một gói bánh quy gấu. Loại bánh quy này có bốn năm vị, mà mỗi lần Bắc Bắc chỉ mua một loại. Trịnh Vĩ đứng bên cạnh nhóc con, im lặng nhìn ngón tay Bắc Bắc đảo tới đảo lui trên hai hộp bánh.

Rối rắm thật lâu, cuối cùng nhóc cũng buông tay, ngẩng đầu nhìn Trịnh Vĩ, lại gãi gãi đầu.

Bên cạnh Trịnh Vĩ còn có một cô gái.

Khương Thần biết cô gái này, là Vương Phương, cô là đàn em của Trịnh Vĩ, lại rất sùng bái anh, nhưng luôn bị anh cự tuyệt.

Vương Phương đang ngồi xổm, nói gì đó với Bắc Bắc, sau đó chọn một gói bánh quy trên giá đưa cho nhóc.

Bắc Bắc hớn hở cầm lấy gói bánh, bỏ vào xe đẩy hàng, sau đó ba người cùng nhau sang gian hàng khác.

Bắc Bắc vẫn luôn nắm tay Vương Phương.

Khương Thần không tới chào hỏi, xoay người ra quầy thanh toán.

Khi Trịnh Vĩ đưa Bắc Bắc về nhà, Khương Thần đã làm xong bữa tối. Nồi canh sườn củ cải vẫn đang sôi trên bếp, hương vị lan tỏa cả nhà.

Khương Thần mở cửa, nhìn Bắc Bắc ngái ngủ nằm trên lưng Trịnh Vĩ, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, hai mắt không mở ra được, chỉ ậm ừ gọi một tiếng “Bố”.

Khương Thần đưa tay định đỡ nhóc xuống, Trịnh Vĩ liếc nhìn anh, liền nhẹ nhàng đổi giấy đi vào phòng, cổng nhóc con vào phòng ngủ nhỏ.

“Mới đưa Bắc Bắc đi ăn lẩu về, ban ngày chơi nhiều quá nên mệt, cứ để nó ngủ một lát đã.” – Khương Thần đứng ngoài cửa phòng ngủ của Bắc Bắc, nhìn động tác của người bên trong. Trịnh Vĩ nhẹ nhàng cúi

giày cởi áo cho Bắc Bắc, đắp chăn cẩn thận cho nhóc rồi mới đứng lên, nhìn Khương Thần vẫn đang đứng ở cửa ngõ ngác nhìn mình – “A Thần....”

“Không còn sớm nữa, cậu về đi.” – Khương Thần nghe người kia gọi tên mình, thản nhiên quay lưng đi.

Trịnh Vĩ có thể nhìn thấy sắc mặt Khương Thần không tốt lắm: “Em ở lại ăn tối cùng anh....”

“.....”

Khương Thần không cự tuyệt.

Bữa cơm trôi qua trong yên lặng, hai người không ai nói với ai câu nào, Trịnh Vĩ nhìn Khương Thần bê bát cơm mà chỉ ăn có vài miếng.

Khi Trịnh Vĩ đang rửa bát trong bếp, Khương Thần đã dọn bàn xong, đứng ở cửa bếp nhìn anh.

Trước kia, khi Khương Thần còn khờ dại, luôn mong muốn có thể thực hiện được ước mơ của mình. Nhưng càng trưởng thành, bản thân ngày càng thành thực, sau đó dần dần già đi, anh mới hiểu được, cuộc sống giống như là chiếc khinh khí cầu, càng bay cao càng phải vứt bớt các túi cát đi, rồi cuối cùng thì giấc mộng nào cũng sẽ biết mất, không còn lại gì cả.

Giấc mộng hồi trẻ, và hi vọng khi ở cùng Trịnh Vĩ..... Đến ngày hôm nay, còn lại gì chứ?

Khương Thần nhìn bóng dáng của người đàn ông, yếu ớt nói: “Chúng ta làm đi.....”

Động tác rửa bát của Trịnh Vĩ đột nhiên khựng lại. Anh sửng sốt quay đầu nhìn người kia.

Mũi Khương Thần hơi cay cay, nhìn chằm chằm vào chiếc bát trong tay người kia: “Bắc Bắc còn ngủ, muốn làm thì về phòng, còn không thì cậu về đi.”

“Hai ngày nay cảm ơn cậu đã chăm sóc Bắc Bắc.”

Người nói chuyện đi rồi. Chỉ còn lại Trịnh Vĩ ngơ ngác nhìn chiếc bát đầy bọt xà phòng trong tay, nhúu mày.

Khương Thần về phòng, để nguyên quần áo chui vào chăn. Trong nhà mở hệ thống sưởi, cũng không lạnh, nhưng không hiểu sao cả người anh lại run rẩy.

Hóa ra, anh cũng chỉ là một người bình thường. Nhìn thấy người mình yêu ở cùng người khác, cho dù có

thể chỉ là tình cờ gặp nhau, tìm anh cũng sẽ đau.

Vốn cứ nghĩ là bản thân mình rất rộng rãi, nhưng khi đã yêu rồi, con người đều trở nên ích kỷ, lại yếu ớt. Sợ hãi một ngày nào đó sẽ mất đi người mình yêu, sợ những ngọt ngào và ôn nhu kia không thuộc về mình, mà thuộc về một người khác.....

Loại đau đón từ tận trong tim này, có thể cho người ta sợ hãi đến mức khó thở.

Khương Thần cảm thấy mình là một người thất bại. Đã ba mươi mấy tuổi đầu rồi, phải làm công việc mà mình không thích, yêu người mà mình không nên yêu.....

Chính mình đẩy người mình yêu ra, đẩy người ta đến bên người khác.

Thật sự muốn trách, nhưng ngoài bản thân mình còn có thể trách ai đây?

Đệm bên cạnh lún xuống, có người ngồi xuống bên cạnh Khương Thần, nhẹ nhàng vuốt ve lưng anh.

“.....” – Khương Thần rất nhớ Trịnh Vĩ, nhớ cả hương vị trên người đối phương nữa. Anh vốn nghĩ khi chia tay sẽ quên tất cả, nhưng thân thể anh không thể lừa được anh.

Bao nhiêu năm bên nhau, cũng chỉ có Trịnh Vĩ.... là người hiểu anh nhất.....

“A Thần.....” – Trịnh Vĩ cảm thấy hôm nay Khương Thần rất kỳ lạ. Mỗi khi Khương Thần gặp khó khăn, có chuyện đau buồn, đều là Trịnh Vĩ ở bên cạnh trấn an, cả tâm hồn lẫn cơ thể.

Khương Thần quay người lại, mở to mắt nhìn biểu cảm quyến luyến của người đàn ông kia. Anh đang cười.

Trịnh Vĩ cúi đầu hôn anh, ôn nhu vuốt ve cơ thể anh. Đã bên nhau nhiều năm, có thể coi như là vợ chồng già rồi, rõ ràng là động tác của đối phương không có gì khác biệt, nhưng chỉ có đối phương mới có thể khơi dậy dục vọng nguyên thủy nhất của bản thân mình.

(H đóng cửa tắt đèn)

Khương Thần cởi trần nửa ngồi nửa nằm trên giường, nhìn Trịnh Vĩ mặc quần áo. Chiếc áo sơ mi quen thuộc, áo lông quen thuộc, quần quen thuộc.... Tách ra không được bao lâu, quần áo của Trịnh Vĩ vẫn là đồ mà anh biết.... Nhưng tương lai thì sao, có thể có một người phụ nữ khác mua đồ mới cho người kia, mỗi người tìm cho người kia một bộ quần áo thật hợp, mỗi khi giao mùa sẽ đi mua sắm thêm đồ mới....

Khương Thần thích nhất là nhìn Trịnh Vĩ mặc áo sơ mi. Trịnh Vĩ biết, nên anh cũng thường xuyên mặc, rất nhã nhặn, rất trầm tĩnh, là trang phục phù hợp nhất với khí chất của anh.....

Tương lai, có lẽ vợ anh sẽ không thích cách ăn mặc của anh hiện tại.... Lại có lẽ....

“.....Trước khi cậu tìm được vợ..... Nếu còn hứng thú với đàn ông.... Thì cứ tìm tôi.....”

Khương Thần nói, khóe miệng hơi nhếch lên, thành một nụ cười tự giễu.

Động tác mặc áo khoác của Trịnh Vĩ dừng lại

“.....”

“A Vĩ, gần đây tôi luôn nằm mơ, mơ về những ngày tôi còn trẻ.” – Khương Thần lồm cồm xuống giường, trên người loang lổ những ấn ký tình cảm mãnh liệt của cả hai.... đã lâu không bên nhau.... hai người đều sung sức.... không tiết chế..... Nhưng hiện tại đã bình tĩnh lại, có vẻ hơi mất tự nhiên – “Trước khi hấn ta ra nước ngoài du học, tôi quỳ gối cầu xin hấn đừng đi..... Hấn không đồng ý.... Cuối cùng, tôi cầu xin hấn, xin một cái ôm cuối cùng.....”

“Ha ha, cậu đoán xem hấn nói gì? Hấn nói nếu tôi còn cố dây dưa với hấn, hấn sẽ gọi cảnh sát....” – Khương Thần mở tủ lấy một chiếc áo tắm, khoác lên người, đưa lưng về phía Trịnh Vĩ đang ngồi bên giường, cúi đầu.

“Tôi vẫn nghĩ, khi đó, tôi muốn nhiều thứ lắm. Mới hai mươi tuổi đầu, vẫn là trẻ con, đã là đồng tính còn hi vọng tình yêu thật lâu dài, giống như tình yêu nam nữ bình thường, hai người bên nhau thành một gia đình, quả thực là quá ngây thơ....”

“Bây giờ nghĩ lại, là một người hay là hai người, thì cũng có gì khác nhau, cũng chỉ là có hay không có bạn giường cố định thôi mà..... Nếu mà ngẫu nhiên có hứng thú tới đây, có thể tìm người mà phát tiết.... Thôi.....”

“Cậu có hiểu được không? Hiểu được thì đừng có như thế nữa. Tôi bắt quá chỉ bẻ cong anh, còn lợi dụng anh nữa, vì thế đừng có hòa cùng tôi náo loạn nữa, anh nên đi làm chuyện mà anh nên làm....” – Khương Thần quay đầu nhìn người đàn ông kia, nở một nụ cười mệt mỏi, lại quay đi – “Ngay từ đầu tôi cũng chỉ định cùng cậu vui đùa một chút thôi, chỉ nghĩ qua được ngày nào thì qua, chưa từng nghĩ sẽ lâu dài..... Hiện giờ ngẫm lại, tôi thấy cậu vẫn nên đi tìm một cô gái tốt mà kết hôn đi.....”

Khương Thần đứng lên, bước từng bước về phía phòng tắm: “Có nhiều cô gái yêu cậu lắm, nhớ phải tìm một người tốt với cậu, còn cậu cũng nên quan tâm cô ấy, đừng có mỗi ngày công tác vất vả về nhà còn quan tâm đến thứ khác....”

Rầm!

Khương Thần đi vào phòng tắm, đóng cửa lại.

Xoạt!

Là âm thanh vòi sen trong phòng tắm.

Trịnh Vĩ đứng trước cửa phòng tắm, hai tay nắm chặt.

Chờ tới khi Khương Thần tắm rửa xong đi ra ngoài, trong phòng đã không còn ai.

.....

Trịnh Vĩ về nhà. Cũng không biết những lời vừa rồi nghe được bao nhiêu.

Khương Thần cầm chai rượu đỏ, không cần chén, trực tiếp tu từ chai luôn.

Mùng ba tết.

Khương Thần nhớ rõ, sinh nhật Trịnh Vĩ là mùng ba tết.

Vậy, sinh nhật vui vẻ nhé.

Sau đó, cuộc sống lại giống như trước.

.....

Trịnh Quốc Đống lại mời Vương Phương tới nhà ăn cơm chiều, Trịnh Vĩ lập tức gọi điện thoại cho em họ anh, Trịnh Huy.

Khi bữa cơm sắp xong thì Trịnh Huy tới, chạy ào vào phòng, còn lo lắng hô to: “Bác làm sao vậy, sao đột nhiên lại ngất?”

Sau đó nhìn ra Trịnh Quốc Đống đang ngồi trên bàn cơm, cậu chàng dẫn người ra.

“Tiểu Huy, đây là Vương Phương, là đàn em mà lần trước anh nhắc tới đấy.” – Người mở cửa là Trịnh Vĩ, anh xếp thêm một cái ghế vào bàn ăn, sau đó quay về chỗ, tiếp tục ăn cơm.

Vương Phương lập tức đứng lên chào Trịnh Huy, nhìn vẻ mặt trang nghiêm của Trịnh Quốc Đống, lại nhìn Trịnh Vĩ vẫn cúi đầu ăn cơm, ngồi không được mà đứng cũng không xong.

“A, cô chính là bác sỹ Vương đấy hả? Lần trước tôi và anh họ cũng đã có nói chuyện qua. Tôi là Trịnh Huy, là bác sĩ khoa chỉnh hình.” – Chuyện của Trịnh Vĩ, Trịnh Huy cũng biết một phần, lại nhìn bầu không khí quỷ dị này, cũng có thể hiểu được đại khái dụng ý Trịnh Vĩ lấy cớ gọi cậu tới.

Vương Phương cảm thấy hôm nay mình đặc biệt xui xẻo. Ban ngày đi làm vì là người mới, bị chủ nhiệm phân làm trợ lý phẫu thuật suốt mười tiếng, ngay cả cơm trưa cũng phải tranh thủ ăn, xong rồi chuẩn bị tiếp tục công việc. Vừa tan tầm thì nhận được điện thoại của bác Trịnh, ngay cả quần áo cũng không kịp thay chạy vội tới. Sau đó là một mâm cơm quý dị mọi người không nói câu nào, sau đó là em họ của Trịnh Vĩ đột ngột xuất hiện.

Vương Phương cảm thấy vô cùng tủi thân. Rõ ràng là đã muốn buông tay, cho dù là ngốc cũng nhận ra trong lòng Trịnh Vĩ đã có người khác. Biết trước là không thể có được gì, nhưng bản thân lại vẫn cứ bị kéo vào cuộc sống của Trịnh Vĩ. Cô là hậu bối, không thể cự tuyệt Trịnh lão tham mưu trưởng, cuối cùng chỉ có thể như con ngốc ngồi đây chịu áp lực.

Đôi mắt Vương Phương hơi hồng, cầm đũa cũng không biết là gắp món nào, tay cô cũng run rẩy, chỉ mong nhanh nhanh chóng chóng kết thúc bữa cơm quý dị này.

Trịnh Huy kỳ thật chưa bao giờ nghe Trịnh Vĩ nói chuyện yêu đương với cô gái nào cả. Trịnh Vĩ chơi với cậu từ nhỏ, nhưng mà hồi đó con trai thường đam mê mấy loại thể thao hay trò chơi gì đó, khi tán gẫu cũng ít nói chuyện về con gái, mà nếu có thường để trong lòng.

Hiện giờ đã lớn rồi, Trịnh Vĩ vẫn là tấm gương của Trịnh Huy như trước. Cũng chính Trịnh Vĩ thẳng thắn nói với cậu chuyện của anh Khương Thần và Bắc Bắc, Trịnh Huy cũng đã tiếp nhận rồi. Có thể là chơi với nhau từ nhỏ, cùng nhau trưởng thành, cậu cũng hiểu con người Trịnh Vĩ, một khi anh đã quyết định thì có nói nhiều đến đâu cũng vô nghĩa. Anh sẽ không nghe, càng không vì bất kỳ ai mà thay đổi ý kiến của bản thân cả. Vì anh là Trịnh Vĩ, một Trịnh Vĩ từ nhỏ đã vĩ đại.

Trịnh Huy nhìn bộ dạng khổ sở của cả nhà, đặc biệt là Vương Phương đang không biết phải làm sao kia. Tất cả đang có mâu thuẫn mà không thể nói rõ ngay lập tức được, vì thế cậu hiểu, ba mươi sáu kế, chuẩn là thượng sách.

“Nếu bác sỹ Vương không chê, ăn cơm xong cùng tôi đi thưởng thức bánh ngọt được không? Ở thành Bắc mới có một quán ngon lắm, mấy cô bé hộ sĩ giới thiệu cho tôi đấy.” – Trịnh Huy cười rộ lên, để lộ tám chiếc răng trắng sáng đúng tiêu chuẩn, trực tiếp bỏ qua ánh mắt như muốn giết người của vị lão tham mưu trưởng kia, cố gắng tỏ vẻ cho Vương Phương thấy hormone giống đực của bản thân.

Chỉ cần Vương Phương có chút đầu óc, nhất định hiểu được cậu đang ra tay cứu cô ấy, sẽ....

“.....Cháu cũng no rồi. Cảm ơn chú Trịnh Và dì Đào.... cả anh Trịnh nữa..... Cháu xin phép về trước ạ....”

Vương Phương nói xong chữ cuối cùng, đã buông bát, cúi đầu, tới giá áo lấy áo khoác và khăn quàng cổ, tới huyền quan đi giày, dùng ánh mắt vô cùng khẩn thiết cảm kích nhìn Trịnh Huy.

Biểu tình kia có thể lý giải là:

“Huynh dài, đại ân không lời nào cảm tạ hết được, mau bỏ đi.”

12. Chương 12: Người Ngoài

Bố mẹ Vương Phương thuộc tầng lớp làm công ăn lương. Hồi nhỏ cô là một đứa trẻ nghịch ngợm, bố mẹ thường xuyên đi làm nên cũng không có thời gian quan tâm nhiều đến cô. Từ nhỏ, Vương Phương lớn lên cùng một đám con trai nghịch ngợm cùng khu phố.

Hồi trước thành tích học tập của cô cũng không tính là tốt, bởi vì ham chơi, mà những việc đòi hỏi cẩn thận tỉ mỉ đều dùng tâm trạng chơi đùa mà làm. Hồi đó cô cắt tóc ngắn, quần áo lúc nào cũng lấm lem, hoàn toàn không có một chút nào ý thức bản thân mình là con gái. Trèo cây, đào giun, đá bóng, bắt côn trùng dọa người khác,... tất cả những trò của bọn con trai cô đều chơi cả, thậm chí cô còn là đứa đứng cầm nhất trong đám nhóc khu phố đấy.

Lớn lên một chút, vì cô giáo chủ nhiệm có yêu cầu rất cao về thành tích học tập, luôn nghĩ biện pháp khích lệ học sinh trong lớp tích cực học tập, đoạt thứ hạng cao. Vì thế Vương Phương dần dần chú tâm vào học, không còn lẩn lộn chơi đùa nghịch ngợm cùng đám con trai nữa.

Sau đó, từ một học sinh gần như cá biệt trở thành học sinh giỏi của lớp. Trong trí nhớ của Vương Phương, cô cũng không dành quá nhiều tâm trí cho việc đọc sách, học hành, cũng không khiến bản thân phải chịu quá nhiều áp lực, lại còn vẫn đam mê mấy trò chơi của con trai. Trước khi thi đại học, có khi cô vẫn lang thang ở các quán net, có khi thời gian chơi cũng gần bằng thời gian học.

Mãi đến khi thi đỗ vào Đại học Y, mãi đến khi nghe được tên Trịnh Vĩ từ các đàn anh....

Vương Phương là một cô gái thẳng thắn. “Mình thích Trịnh Vĩ.” – Câu nói này cô đã nói đi nói lại với bạn bè xung quanh không biết bao nhiêu lần. Có đôi khi câu nói này là động lực cho cô học tập, có đôi khi lại thành lý do để từ chối một cậu bạn nào đó tỏ tình, có đôi khi, chỉ là thói quen thốt lên như thế....

Đợi cho tới khi Vương Phương tốt nghiệp, cô gần như đi theo đúng con đường học tập mà Trịnh Vĩ đã đi, cuối cùng cũng có thể vào làm cùng bệnh viện với thần tượng, sau bao nhiêu năm theo đuổi, cuối cùng ước mơ thành sự thật đó không mang lại cho cô cảm động, mà lại mang cho cô cảm giác mất mát.

Tương lai, cô cần cố gắng vì cái gì chứ.... Vương Phương đang rất mê man. Mà đến khi bị cuốn vào cuộc sống của Trịnh Vĩ, nhìn thấy người đàn ông hoàn hảo trong ảo tưởng của mình, ngoài công việc ra thì không có chút cảm giác thân thiết nào tồn tại cả. Kỳ thật trong lòng Vương Phương cũng thấy rối rắm thật lâu.

.....

Chờ đến khi Vương Phương chạy xa thật xa khỏi nhà Trịnh Vĩ, cô mới dừng lại thở, thật muốn đặc biệt cảm tạ vị ‘cứu tinh’ của cô.

“A, thật sự cảm ơn anh.... Tôi suýt nữa thì bị hù chết rồi....” – Vương Phương cau mày, vỗ ngực, lại nhìn về phía nhà Trịnh Vĩ ở xa, thở dài. Trong đôi mắt cô tràn ngập sự tang thương giống như bản thân là người duy nhất sống sót sau một tai nạn kinh khủng.

“Phì....” – Trịnh Huy nhìn Vương Phương đã đi xa như vậy rồi mà vẫn còn bộ dáng chật vật, nhịn không được phì cười – “Tôi bảo này, cô sao lại có đủ can đảm đến nhà anh họ tôi ăn cơm thế? Tôi lớn lên cùng Trịnh Vĩ mà cũng sợ tới nhà anh ấy ăn cơm. Bác Trịnh nổi danh nghiêm túc, còn anh họ tôi, ngoại trừ vị kia nhà anh ấy với Bắc Bắc, cũng không có mấy người có thể nhìn thấy anh ấy cười. Từ nhỏ anh đã thế rồi.”

“Anh Trịnh... Thật sự là quá nghiêm túc. Cứng nhắc, hình như anh ấy không có hứng thú với con gái thì phải. Nhiều lần tôi cứ nghĩ anh ấy là gay ” – Vương Phương là loại người nếu thoải mái sẽ nói năng không kiêng kị gì cả. Trịnh Huy mang lại cảm giác hoàn toàn khác biệt với Trịnh Vĩ, mặt mũi linh lợi, cộng thêm thoải mái dễ gần, hơn nữa còn là người tốt, vừa rồi đã cứu cô khỏi hoàn cảnh nước sôi lửa bỏng.

Ở cùng với Trịnh Vĩ, Vương Phương luôn có cảm giác của một con mồi ở bên cạnh người thợ săn, nhiều lúc không khác gì tra tấn. Lần trước khi chú Trịnh bảo cô và Trịnh Vĩ cùng với Bắc Bắc đi dạo phố, là lần duy nhất cô đi một mình cùng Trịnh Vĩ, tuy rằng còn có Bắc Bắc đi cùng. Nhưng cũng may là có Bắc Bắc, Vương Phương nhớ lại mà cũng chảy mồ hôi lạnh, toàn bộ hành trình, Trịnh Vĩ nói với cô không quá bốn câu, trong đó có hai câu là “Đi thôi” và “Về thôi”.... Nếu không có cậu nhóc hoạt bát đi cùng, chắc cô không thể chống đỡ được tới lúc về nhà.

“Gay.... Đây cô gái, cô cũng biết nhân yêu à nha!” – Trịnh Huy vỗ mạnh lên vai Vương Phương, cười cười – “Từ nhỏ anh họ tôi là người tin cậy, việc cho dù nhỏ đến đâu cũng có thể thành vĩ đại, nhưng chỉ có chuyện này, anh ấy xử lý không tốt, có lẽ là do tính cách anh ấy thế....”

Trịnh Huy có chút oán niệm nói, nhưng nửa câu sau rõ ràng là nghiêm túc, ngữ điệu hoàn toàn bất đồng.

Vương Phương ngừng lại, nhìn Trịnh Huy, vẻ mặt dò hỏi, nhưng đôi mắt lộ rõ vẻ bất quái.

“Người anh nói không phải là.... bác sỹ Khương chứ?!” – Đôi mắt Vương Phương lóe sáng cùng giọng nói được nâng lên quãng tám, khiến một chút phiền muộn của Trịnh Huy biến mất. Cậu chỉ cảm thấy cô gái này rất thú vị, rõ ràng lúc vừa rồi dùng cơm vẫn là bộ dáng tội nghiệp, chỉ chớp mắt đã biến thành bé cưng hóng hớt rồi.

“Thôi đi, tôi nói lung tung ấy mà.....Đi, tôi mời cô ăn một bữa, coi như là thay lời xin lỗi của anh tôi.” – Trịnh Huy chuyển chủ đề.

Vương Phương đến khoa Thần kinh sau khi Khương Thần chuyển đi đi. Trước kia cô vẫn nghe Trịnh Vĩ cùng bác sỹ Khương cùng nhau chăm sóc một đứa bé, cũng chính là Bắc Bắc, khi rảnh rỗi cũng buồn đưa lê đưa cà cùng với các cô hộ sỹ ở đó nên cũng biết không ít chuyện. Vương Phương đột nhiên cảm thấy, có

lẽ chuyện này là thật.

Nhưng nhìn biểu tình của Trịnh Huy không muốn nói tới, cho nên cũng không gắng hỏi nhiều,

“Sao lại để anh mời được, là tôi nên mời anh chứ. Chúng ta tới thành bắc đi, nơi đó thật sự là có mấy quán ăn mới mở, nghe nói có một quán chuyên bán các món ăn truyền thống trước đây, bát đĩa cũng đều dùng loại tráng men cũ cả... anh muốn đi không?” – Nhắc tới ăn, Vương Phương lại hào hứng, vừa rồi ở nhà Trịnh Vĩ, cô cũng không ăn được nhiều, hiện tại nhu cầu cấp bách của cô là một bữa ăn đầy đủ, coi như là an ủi bản thân.

“Ai nha, người đẹp mời đương nhiên là phải đi rồi.” – Trịnh Huy nghe điện thoại xong liền vội vàng chạy tới, cũng chưa được ăn gì, lại nghĩ nghĩ, sau đó cười xấu xa – “Sư thái Xin mời ”

Vương Phương nhìn Trịnh Huy làm tư thế mời, sững sốt một lúc, mới hiểu ra Trịnh Huy châm chọc mình, cả hai đều là bác sỹ, cô lại là con gái....

“Ai, bần ni xin dẫn đường, xin mời huynh đài.....”

Vương Phương cũng chỉ có thể nhận mệnh, ai bảo đây là sự thật chứ.....

Bên kia, Tiểu Bắc Bắc gần đây rất vui vẻ, vì chú Trịnh thường xuyên đến nhà.

Nhiều lần Bắc Bắc về nhà thấy một bàn ăn đầy ắp toàn các món do chú Trịnh của nhóc làm, thỉnh thoảng Bắc Bắc còn đi chơi cùng chú Trịnh, biểu diễn một khúc nhạc mà nhóc vừa tập tốt cho chú Trịnh xem, hay là những điều thú vị mà nhóc và Trương Nam cùng nhau phát hiện ra.

“Hôm nay, cô giáo ra đề cho chúng con là dùng “rất.... rất....” để đặt câu, có một bạn trong lớp đặt là ‘Chó đốm rất hung dữ, gâu gâu gâu....’” – Bạn học của Bắc Bắc khi đặt câu còn làm giả tiếng chó sủa, sinh động như thật, làm cho Trịnh Vĩ phải phì cười.

Mỗi lần Trịnh Vĩ tới, Bắc Bắc đều rất vui vẻ cười đùa.

Trịnh Vĩ cũng chơi đùa cả đêm với nhóc, cho đến khi nhóc con mệt liền lăn quay ra ngủ, anh mới rảnh rồi trò chuyện cùng Khương Thần vài câu.

Kỳ thật, hai người họ không có gì để nói.

Sau khi Khương Thần nói những lời kỳ quái kia, Trịnh Vĩ mới đầu rất tức giận, nhưng đến khi bình tĩnh lại rồi, anh hiểu được ý của Khương Thần.

Từ khi quen Khương Thần đến giờ, anh biết người này có khi sẽ rất cam chịu, bao nhiêu khổ đau cứ ôm về mình.

Khi mới nhận nuôi Bắc Bắc, rõ ràng mỗi ngày đi làm đều mệt tới không muốn nói gì, nhưng vẫn một mình chống chịu, một mình chăm lo cho nhóc con. Anh ấy chưa bao giờ kêu ca với bất kỳ ai, cũng không hé răng một chữ nào cả, cho dù là bị nhóc con quấy đến mức cả đêm không ngủ được, nhưng người này vẫn thể hiện ra là không có việc gì.

Khương Thần quật cường như vậy, mỗi khi nhẫn nhịn quá mức, sẽ tự làm tổn thương bản thân.... Mà Trịnh Vĩ lại không thể nhìn Khương Thần như vậy.

Hiện tại, hai người giống như là khi Bắc Bắc còn nhỏ xíu, Trịnh Vĩ thường xuyên tới chăm sóc nhóc con, để Khương Thần có thời gian nghỉ ngơi. Nhưng mà, có một sự khác biệt, đó là hai người thường xuyên gần nhau đến mức bốc hỏa....

Dường như là lần nào cũng thế, chỉ cần Trịnh Vĩ tới, Khương Thần sẽ chủ động.

Hai người không nói nhiều lắm, Khương Thần gần đây trầm mặc hơn trước rất nhiều. Toàn là Trịnh Vĩ gọi chuyện trước, một vài chuyện vặt phát sinh ở bệnh viện, hầu như là những người mà Khương Thần biết, có đôi khi Trịnh Vĩ sẽ kể một vài chuyện hài hước nghe được từ đồng nghiệp. Nếu để cho mọi người trong bệnh viện nhìn thấy Trịnh Vĩ mặt không đổi sắc kể chuyện cười, còn cẩn thận xem xét vẻ mặt của đối phương, bọn họ nhất định sẽ ngất hết.

Có đôi khi Khương Thần chỉ nằm trên giường ôm Trịnh Vĩ, không làm gì cả, giống như là con mèo vừa mới ăn cơm no, muốn tìm một nơi thoải mái để ngủ. Chỉ cần có thứ gì đó ôm, thêm một tư thế thoải mái, là có thể nằm suốt không nhúc nhích. Có đôi khi Khương Thần lại rất nhiệt tình, khiến hai người không thể dừng chuyện yêu kia lại được.....

Trịnh Vĩ biết, Khương Thần đang cố gắng lấy lòng anh, người này, ngoài miệng nói là chia tay, để anh tìm một cô gái tốt mà kết hôn, nhưng trong lòng, vẫn còn yêu anh, luyến tiếc anh..... Rất luyến tiếc.....vô cùng luyến tiếc.....

Sao anh có thể không hiểu chứ?

Nhưng mà mỗi ngày cho dù có muộn tới đâu, Trịnh Vĩ đều phải về nhà.

Mỗi ngày dùng điện thoại nhà gọi điện về cho cha mẹ, là yêu cầu mà Trịnh Quốc Đồng nói ra sau bữa cơm tối tan rã trong sự không thoải mái lần trước.

“Nhà mình có chế độ báo số cuộc gọi đến, nếu anh không gọi về, tôi với mẹ anh sẽ không ngủ, chờ anh.”

Ngày đó, Vương Phương và Trịnh Huy đi rồi, ông Trịnh tức giận đến mức bẻ gãy chiếc đũa, vụn gỗ đâm

vào lòng bàn tay, chảy bao nhiêu máu.

Đào Lệ Hoa đau lòng nhìn chồng, hai mắt đỏ hoe, vội vàng khuyên Trịnh Vĩ: “Tiểu Vĩ, bố con có tuổi rồi, đừng kích thích ông ấy nữa. Nghe lời bố đi con.....”

Trịnh Vĩ đồng ý.

Rồi sau đó, mỗi ngày Trịnh Quốc Đống đều thức chờ điện thoại của con trai.

Biết rất rõ, bản thân mình làm việc vô ích, nhưng ông vẫn cố dùng xiềng xích thân tình để ép con mình đổi ý.... Nhưng mà, ông biết điều này là không thể, vì ông hiểu con ông, từ nhỏ tới lớn, khi đã nhận định chuyện gì, nó sẽ không bao giờ từ bỏ.....

Nhưng mà là một người cha, ông vẫn hi vọng, cho dù hi vọng ấy vô cùng mong manh. Vì trên thế giới này, có người cha nào không hi vọng con mình không phải đi đường vòng, có được hạnh phúc của riêng chúng chứ.

Mà con trai ông, mỗi ngày gọi điện cũng chỉ nói một câu trống rỗng: “Con ở nhà.”

Xong cúp máy.

Lạnh lùng. Rất lạnh lùng.....

.....

Gần đây khoa Thần kinh có thêm chủ đề để bàn tán vào bữa trưa.

Chủ nhiệm Trịnh kết hôn rồi.

Không biết kết hôn với ai. Chỉ là nhìn thấy chủ nhiệm Trịnh anh minh thần võ của bọn họ đã đeo nhẫn cưới. Ngón áp út tay phải.

Là chính mồm chủ nhiệm thừa nhận, khi một nữ hộ sỹ đứng cảm nửa đùa nửa thật hỏi anh.

“Người đó cũng là bác sỹ từng làm việc ở đây, mọi người đều biết mà.”

Trịnh Vĩ trả lời nghiêm túc.

Sau đó một đồn mười, mười đồn trăm, chỉ trong hai ngày tất cả mọi người trong viện đều biết, cấp trên của Trịnh Vĩ cũng biết, nhưng mà, tất cả mọi người đều rất ăn ỷ, không ai nhắc lại chuyện này lần nào nữa.

13. Chương 13: Tai Nạn Giao Thông

Tháng ba.

Thời tiết nơi này vẫn lạnh, tuần trước Bắc Bắc bị cảm mạo, cho nên hai ngày cuối tuần đều ngoan ngoãn ở nhà nghỉ ngơi đọc sách, không đi đâu chơi cả.

Thứ bảy Trịnh Vĩ tới, nói là thăm Bắc Bắc, sau khi cùng nhóc làm bài tập thì vội vàng quay về bệnh viện. Sáng thứ hai anh phụ trách tổ chức một cuộc hội thảo nghiên cứu nội nghiệp, hơn nữa còn có một vài công việc cần hoàn thành sớm.

Ngày đó trời lạnh, mà anh lại chỉ mặc áo mỏng. Trước khi anh về, Khương Thần tiện tay đưa cho anh một chiếc khăn quàng cổ.

Chiếc khăn quàng màu xám nhạt.

Là quà tặng ngày lễ tình nhân của Khương Thần, cũng là ngày đó..... Khương Thần chưa bao giờ lấy ra.

Khương Thần cố tỏ vẻ tùy tiện đưa khăn quàng cho anh. Trịnh Vĩ quấn một vòng quanh cổ, phần còn lại buộc vắt chéo, là cách mang khăn đơn giản nhất, nhưng mang lại cho anh cảm giác thật ấm áp, đây là màu mà anh rất thích.

Trịnh Vĩ mỉm cười kéo Khương Thần đang cố tỏ vẻ bình thản nhưng không thể giấu nổi cảm xúc muốn xem anh có thích chiếc khăn hay không, hôn một cái.

Vừa lúc đó Bắc Bắc ra ngoài, nhìn thấy nụ hôn này. Bắc Bắc vội lấy tay che mắt, kéo lê đôi dép bông chạy về phòng, miệng còn lẩm bẩm: “Bố với chú Trịnh, thật xấu hổ quá đi, xấu hổ....” – Tiếng bước chân bạch bạch vang cả phòng.

Ngày đó, Khương Thần mặt mũi đỏ bừng, nhưng nụ hôn của người kia cùng cảm giác ôn nhu của bàn tay ai đó đặt trên lưng mình, nhẹ nhàng mà cẩn thận, khiến Khương Thần thấy được cảm giác vô cùng an toàn.

Khương Thần biết, bản thân mình đã may mắn và hạnh phúc đến chừng nào.

Thứ hai, khi Khương Thần tỉnh lại, trong ngực anh có cảm giác bất an. Cũng may là bệnh của Bắc Bắc đã khỏi, nhóc con vui vẻ tới trường.

Sáng ở phòng thí nghiệm có cuộc họp giao ban thường kỳ, Khương Thần không cẩn thận làm vỡ chén nước.

Anh cứ cảm thấy có gì đó không đúng.....

Sáng sớm, Trịnh Vĩ tới Đại học Y chủ trì cuộc hội nghị, nghe xong các báo cáo. Bởi vì gần bệnh viện nên anh không lái xe. Khi anh vừa ra khỏi cửa nam của Đại học Y, đang bước sang lối đi dành cho người đi bộ thì đột nhiên.....

Một chiếc xe con lao nhanh về phía anh.

Tất cả diễn ra chỉ trong nháy mắt.

Chân trái và ba chiếc xương sườn bị gãy, đầu bị va đập nên dẫn tới tình trạng não phải có máu đọng.

Trịnh Vĩ chìm vào hôn mê sâu.

Khương Thần là người đầu tiên nhận được điện thoại, ngay lúc anh vừa định cúi xuống thu dọn mảnh vỡ của chiếc chén, thì điện thoại reo.....

Trịnh Vĩ được đưa vào bệnh viện Quân Y, viện trưởng Diệp đích thân gọi điện báo cho Khương Thần.

Viện trưởng Diệp sợ lão tham mưu trưởng không chịu nổi cú sốc này, nên người đầu tiên ông nghĩ tới chính là Khương Thần.

Trước khi phẫu thuật cần phải có người nhà bệnh nhân ký tên.

Khương Thần ký, ký tên anh.

Khi anh tới nơi, người đã được đưa vào phòng cấp cứu. Toàn bộ bác sỹ tốt nhất của khoa Thần kinh và bác sỹ phẫu thuật đều ở bên trong.

Khương Thần không nhìn thấy Trịnh Vĩ, lúc này đầu óc anh trống rỗng, trong lòng đột nhiên nảy ra một ý nghĩ, chỉ có một ý nghĩ đang kêu gào điên cuồng: Có phải không? Liệu có phải Trịnh Vĩ sẽ bỏ anh mà đi không?

Viện trưởng Diệp nhìn người sau khi ký tên liền đứng bất động trước cửa phòng phẫu thuật. Dù sao cũng là người mà mình đã nhìn cậu ta làm việc từ lúc ban đầu, ông không khỏi lo lắng.

Lúc này, bất cứ lời nói nào cũng đều là thừa thãi. Là viện trưởng, đón tiếp an ủi người nhà bệnh nhân là

công việc bình thường nhất, nhưng mà hôm nay, người nằm trong phòng phẫu thuật và người đứng bên ngoài kia, rất đặc biệt. Ông không biết phải nói gì.

Bộ dáng của Khương Thần rất giống nhiều năm trước, khi mà thầy giáo của anh, Lưu Vạn Niên qua đời. Về mặt không nhìn ra cảm xúc, chỉ yên lặng đứng ở nơi đó, không ai có thể tiếp cận được.

“Tiểu Trịnh..... Do não bộ bị chấn động dẫn đến xuất huyết trong, chúng ta đã thảo luận rồi, vị trí không quá nguy hiểm, sẽ không nghiêm trọng đâu. Phó viện trưởng Vương tự mình mổ chính, cậu đừng lo lắng..... Lái xe gây tai nạn cũng đã bị giữ lại rồi.”

Khương Thần không có bất kỳ phản ứng nào. Lúc đầu là bối rối, lo âu, sợ hãi, cuối cùng khi mọi hỗn loạn đi qua, trong lòng anh lúc này vô cùng bình tĩnh.

Anh căn bản không cần biết người bên trong bị thương thế nào, phương án phẫu thuật ra sao, anh thậm chí nghĩ anh phải chờ ở đây, anh phải là người đầu tiên nhìn thấy Trịnh Vĩ đi ra, nhìn thấy người kia vẫn bình thường, khỏe mạnh, ôn nhu ở bên cạnh mình. Anh không còn để ý đến gì cả, chỉ có một suy nghĩ duy nhất mà thôi.

Những thứ khác, anh đều không nhìn thấy, không nghe thấy.... Không cảm giác thấy.

Phẫu thuật được ba giờ.

Viện trưởng Diệp cũng tới nhiều lần, cũng đã vào phòng phẫu thuật xem qua tình huống, ca phẫu thuật thành công, bệnh nhân hô hấp ổn định, xương sườn đã được cố định, phổi bên phải đã được phục hồi.

Phẫu thuật mở hộp sọ cũng sẽ nhanh chóng kết thúc.

Viện trưởng Diệp bước vào lần cuối, nói với Khương Thần là ca phẫu thuật rất thành công, có lẽ Trịnh Vĩ cũng không cần phải nằm phòng theo dõi.

Khương Thần chỉ gật đầu.

Sau đó lại đứng yên ở đó, im lặng như một pho tượng đá.

Sau khi viện trưởng Diệp đi một lúc, cha mẹ Trịnh Vĩ tới.

Đào Lệ Hoa đang khóc, còn Trịnh Quốc Đống thì có vẻ bình tĩnh hơn, nhưng trong mắt ông không giấu nổi nỗi khiếp sợ.

Trịnh Vĩ vẫn chưa được đưa ra. Phẫu thuật đã xong xuôi, các bác sỹ còn đang kiểm tra lại lần cuối và xử

lý một số vết thương ngoài da.

Sau đó.

Bác sỹ mổ chính bước ra, báo cho những người đang chờ đợi rằng mọi chuyện đều ổn.

Tất cả đều rất thuận lợi.

Trịnh Vĩ không gặp nguy hiểm gì về tính mạng.....

Cảm tạ trời đất.

Viện trưởng Diệp đưa cha mẹ Trịnh Vĩ tới phòng chờ trước.

Khi hai người đi, Khương Thần nói một câu duy nhất

“Để con ở lại chăm sóc anh ấy.....”

.....

Lời này, là nói với cha mẹ Trịnh Vĩ.

Anh hơi nghiêng đầu, mắt khẽ nhắm, ánh mắt rất thương tâm, chưa lúc nào anh thương tâm như vậy. Bả vai anh cũng đau, vừa đau vừa khổ.

Trịnh Quốc Đống định nói gì nhưng lại thôi, ông dìu vợ mình đi theo viện trưởng Diệp đến phòng bệnh.

Chờ tất cả mọi người đi rồi, Khương Thần vô lực ngẩng đầu nhìn ba chữ “Đang phẫu thuật” chuyển từ đỏ sang xanh. Đột nhiên anh cảm giác mình lại nghe thấy tiếng tim mình đập, từng nhịp từng nhịp, nặng đến mức như muốn chui ra khỏi ***g ngực..... Mỗi một tế bào trên người anh đều đau, đau đến đến khó chịu.

Anh đã không muốn biết, thế giới này trêu đùa anh nhiều thế nào, phải tra tấn anh đến đâu mới có thể bỏ qua cho anh? Trước kia đã đủ loại, đã xảy ra, đã tiếp nhận, rồi đã qua đi. Nhưng những dấu vết đó vẫn lưu lại trên thân thể anh, lưu lại trong lòng anh, anh đều biết.

Cũng may là ở trên người mình, trải qua đau khổ, giống như đà điểu vùi đầu tránh cát, anh cũng mặc kệ, cho dù có bị thương tới đâu cũng không phản kháng. Dần dần, anh cũng cảm thấy bản thân dễ dàng thỏa mãn..... Cứ nghĩ đến sống qua mỗi ngày, bản thân sẽ mạnh mẽ hơn, tương lai sẽ ngày càng tốt hơn.....

Nhưng mà lúc này, bên trong kia là người đàn ông mà anh yêu nhất, cả người đầy thương tích.....

Lúc này đây, lại là một kiếp nạn rất lớn xảy đến với anh.

Người bị thương không phải là anh, nhưng mà sao lòng anh như có hàng trăm mũi dao đâm vào. Mỗi một mũi dao rút ra, trái tim anh lại nảy lên, tựa như thân thể anh dần sụp đổ....

Nếu phải tra tấn, hãy tra tấn tôi đây, đừng tổn thương người tôi yêu, đừng làm ảnh hưởng tới cuộc sống bình yên vốn có của người ấy.

Đối với Trịnh Vĩ, từ hôm đưa ra lời chia tay Khương Thần đã nghĩ, một người đàn ông tốt như vậy, trước kia chưa gặp, tương lai cũng sẽ không gặp, nhưng mà cuộc đời ngắn ngủi, anh còn có thể sống được bao lâu?

Có thể sống được thêm vài chục năm nữa, cho dù có xảy ra điều gì, trải qua việc gì, đều yên lặng canh giữ bên cạnh ai kia, nếu không thể làm bạn, nếu không có cách giúp được người ta, thì đứng ở xa canh chừng, khi người ta cần, ít nhất bản thân còn có thể ở bên cạnh.....

Khương Thần vội vàng nhìn người đang được đưa ra khỏi phòng phẫu thuật. Mới một ngày không gặp, người vốn đang khỏe mạnh giờ quần băng vải kín mít, mặt mũi tái nhợt, trông không có sức sống nằm trên giường bệnh.

Khương Thần chỉ nhìn thoáng qua rồi xoay người đi. Anh phải đi đón Bắc Bắc, còn nấu cơm tối cho Bắc Bắc, bản thân mình cũng cần phải ăn gì đó. Bắc Bắc rất ngoan, nếu nói tối nay bố bận việc, nhóc con sẽ tự biết lo cho bản thân, nếu buồn thì gọi điện cho Trương Nam, còn nếu có chuyện sẽ gọi điện cho bố.

Khương Thần bế Bắc Bắc, hôn lên đôi má phúng phính của nhóc con, sau đó tới bệnh viện.

Bố mẹ Trịnh Vĩ đang ngồi trong phòng bệnh nhìn con trai mình đang ngủ say. Đầu Trịnh Vĩ quần đầy băng vải, còn một vài vết thương bầm tím khiến cho khuôn mặt đẹp trai anh tuần giờ không thể nhận ra được. Đào Lệ Hoa khóc mệt quá, có vẻ như đang thiếp đi, trên mặt bà vẫn còn đọng lại vệt nước mắt.

Trịnh Quốc Đồng ngồi bên cạnh giường bệnh, như khúc gỗ.

Khi Khương Thần bước vào, ông quay đầu lại, hai người nhìn nhau, Trịnh Quốc Đồng quay đầu đi, giữ nguyên tư thế như ban đầu, im lặng.

Khương Thần biết Trịnh Quốc Đồng không thích mình, nhất định không muốn nhìn thấy anh ở đây. Nhưng cho dù có thế nào, anh cũng vẫn phải mặt dày mà ở lại.

Chẳng sợ quá khứ đã qua nhiều năm, bao nhiêu nhần nhục chịu đựng đều đã qua, lúc này, vì Trịnh Vĩ, anh

không thể lại trốn tránh.

“Bác Trịnh, mặc kệ bác có chán ghét cháu như thế nào, cháu cũng sẽ không đi. Không ai có thể giúp anh ấy hồi phục sau phẫu thuật thích hợp hơn cháu.....” – Khương Thần đứng sau Trịnh Quốc Đống, thẳng lưng. Biết rõ là Trịnh Quốc Đống căn bản không nhìn anh, nhưng mà không biết là dũng cảm và kiên định ở đâu kéo tới, Khương Thần quyết tâm phải phản kháng một lần.

Anh nghĩ nếu như bố mẹ Trịnh Vĩ cực lực phản đối, anh sẽ thuyết phục thế nào, ngay cả lời uy hiếp cuối cùng anh cũng đã chuẩn bị sẵn. “Chỉ cần cháu bước ra khỏi căn phòng này, cháu sẽ nói cho mọi người biết con bác là người đồng tính.” Anh đã tập đi tập lại trong đầu vô số lần, ngay cả việc dùng thần thái như thế nào để người ta ghét cũng đã chuẩn bị tốt.

Tóm lại, anh sẽ không đi.

Trịnh Quốc Đống im lặng một lúc lâu, cuối cùng giọng nói khàn khàn nói ra ba chữ: “Vây tùy cậu.....”

Vào thời khắc này, đối với lão tham mưu trưởng mà nói, con mình cho dù là đồng tính cũng không sao cả, không có gì có thể so với việc con ông có thể mở mắt, có thể khỏe mạnh đứng trước mặt ông như trước đây.

Hơn nữa, ông cũng biết là bản thân đã già, không thể trông nom được, mà với tính cách quật cường của Trịnh Vĩ, ông rõ hơn ai hết, ông đã sớm không thể giữ được con mình, đã không còn cách để xoay chuyển tình thế nữa rồi.

Khương Thần muốn làm gì ông đều không phản đối. Hiện tại chỉ cần không xúc phạm Trịnh Vĩ, chỉ cần con ông có thể khỏe mạnh trở lại là tốt rồi.

Khương Thần có được đáp án khẳng định, tim anh đập điên cuồng, mãi mới bình tĩnh lại được.

Cũng may, không ai làm khó anh.

Sau nửa đêm, Trịnh Quốc Đống cũng không chống đỡ được, bắt đầu gà gật, sau đó tựa vào vòng bảo hộ bên cạnh giường bệnh mà ngủ. Khương Thần nhẹ nhàng đắp chăn cho ông. Lúc này, anh mới dám đến gần giường bệnh một chút, nhẹ nhàng đưa tay chạm vào khuôn mặt có chút biến dạng của Trịnh Vĩ.

Ngón tay nhẹ nhàng chạm vào băng gạc trên mặt Trịnh Vĩ, cảm giác rất thô ráp.

Chính là, cảm ơn trời đất, có độ ẩm.....

Trịnh Vĩ tỉnh lại là vào cuối buổi sáng hôm sau.

Khương Thần nhìn thấy lông mi Trịnh Vĩ khẽ run rẩy, sau đó chậm rãi mở mắt ra. Cũng chính lúc đó anh hơi cau mày lại. Khương Thần biết đó là khi thuốc gây mê hết tác dụng, người bệnh sẽ cảm thấy đau đớn, đây cũng là lúc mà người bệnh thấy khó chịu nhất.

Cũng may, người cuối cùng cũng tỉnh lại.

Hai mắt Khương Thần đỏ bừng, tia nắng ban mai đầu xuân chiếu qua cửa sổ, rơi lên khóe miệng ôn nhu.

Nhẹ nhàng gọi tên người đàn ông kia...

14. Chương 14: Nhấn Nại

Ba ngày đầu tiên là thời gian khó khăn nhất.

Di chứng sau phẫu thuật rất nghiêm trọng. Ý thức Trịnh Vĩ có chút hỗn loạn, vẫn chưa nhận ra ai cả, hô hấp vẫn phải dựa vào ống khí, còn hay nôn mửa, cả người mềm nhũn không có sức lực, không thể nói chuyện, toàn thân đều đau đớn.

Hầu như việc chăm sóc Trịnh Vĩ đều do Khương Thần làm. Cứ mấy giờ lại phải tiến hành một số kiểm tra phức tạp để xác định phục hồi. Mỗi động tác của Khương Thần đều rất cẩn thận. Mỗi một lần nghe Trịnh Vĩ đau đớn rên lên, Khương Thần chỉ có thể liều mạng chịu đựng, nếu không thể thì vào nhà vệ sinh, khó chịu khóc lên, chờ đến khi ổn định lại thì quay về phòng bệnh.

Trước mặt cha mẹ Trịnh Vĩ, phải giữ được bình tĩnh ổn định. Hai vị cũng đã lớn tuổi, mỗi ngày thần kinh đều căng thẳng, nhất là những khi Trịnh Vĩ run rẩy hay nôn mửa, cả hai đều rất lo lắng.

Khương Thần hiểu đây là biến chứng điển hình sau phẫu thuật, lần nào anh cũng phải cố nén lại khủng hoảng trong lòng, kiên nhẫn giải thích nguyên nhân phản ứng với hai người, để họ đỡ lo lắng.

Mấy ngày nay, cả ba đều phải chịu áp lực quá lớn. Ngay cả người thần kinh vững chắc như lão tham mưu trưởng cũng đã nhiều lần phải trộm quay đầu lau nước mắt. Đào Lệ Hoa gần như không rời khỏi giường bệnh, có lần khóc nhiều đến mức ngất đi. Cũng may là được Trịnh Quốc Đống rủ rỉ khuyên nhủ, bà mới ăn được một chút, sau đó lại nhìn con trai, lặng lẽ khóc.

Trong bệnh viện cũng không nhiều người biết chuyện, ngoại trừ viện trưởng Diệp và mấy vị bác sỹ phụ trách phẫu thuật mỗi ngày đúng giờ cố định tới kiểm tra, cũng không có hộ sĩ nào vào phòng cả.

Trịnh Huy tới một lần, mang quần áo tới cho hai bác thay rửa, an ủi Đào Lệ Hoa một lúc rồi mới đi. Khi Trịnh Huy tới thì Trịnh Vĩ đang nôn mửa, dạ dày anh đã không còn gì, có nôn cũng chỉ là phản dịch dạ dày trào ngược lên thôi.

Khương Thần ngồi bên cạnh, cầm khăn tay nhẹ nhàng lau từng chút từng chút, một tay nhẹ nhàng giữ đầu Trịnh Vĩ, rất cẩn thận.

Trịnh Quốc Đống ngồi đó nhìn chăm chăm theo từng động tác của Khương Thần.

Đào Lệ Hoa ngẩn cổ, nhìn chăm chăm Trịnh Vĩ.

Trong phòng bệnh là không khí xơ xác bi thương không nói thành lời.

Trịnh Huy cũng không ngốc, thấy vậy liền rời đi.

Trịnh Huy tới tìm Vương Phương, lúc Trịnh Vĩ phẫu thuật cô cũng ở đó, hỏi thăm tình huống cụ thể của anh họ mình, trong lòng cũng bớt lo hơn.

Rất may là vùng não bộ quan trọng không bị tổn thương, nhưng mà phản ứng sau phẫu thuật lại khá nghiêm trọng, có lẽ tổ chức tế bào não mấy ngày tới sẽ khá lên.

Thoạt nhìn, Vương Phương tỏ vẻ uể oải vì lo lắng mà không giúp được gì, trong mắt cũng không có chút tinh tinh cổ quái hoa hòe nào cả. Sau lần tiếp xúc với Vương Phương, Trịnh Huy biết cô là người thích bởi móc chuyện xấu của người khác, nhưng cũng khá thoải mái.

“Sao, đau lòng à?” – Thuần túy là để dịu đi không khí, Trịnh Huy cúi người cười với Vương Phương đang ủ dột, gần đây trong nhà ai cũng lo lắng, cũng may hôm nay cậu đã xem qua tình huống, trong lòng cũng thoải mái hơn.

“Các chị em trong phòng mấy hôm nay đều khóc...” – Vương Phương biết Trịnh Huy chỉ trêu cô, nhưng trong lòng vẫn khó chịu – “Lần trước anh nói với tôi chuyện đàn anh Trịnh và... bác sỹ Khương, anh nói là để cho tôi hết hi vọng, nhưng đó là sự thật đúng không.....” – Vương Phương ngẩng đầu, bắt gặp một nụ cười mấy hôm rồi mới thấy, trong lòng cũng thoải mái hơn.

“Hai người họ á.... Chuyện của họ cũng chỉ có họ biết, chúng ta đều là người ngoài, nhìn không hiểu gì đâu.” – Nhắc tới chuyện của Trịnh Vĩ và Khương Thần, Trịnh Huy cũng nghiêm túc lên.

“Chuyện kí tên đồng ý phẫu thuật là tôi phụ trách, viện trưởng Diệp bảo tôi tìm bác sỹ Khương, đến bây giờ trên tờ giấy xác nhận kia là chữ ký của anh ấy..... Mấy hôm nay anh ấy còn phải chăm Bắc Bắc nữa thì phải, buổi chiều về nhà nấu cơm xong lại tới viện luôn..... Người khác có lẽ không chịu nổi.....”

Khi Vương Phương nói ra câu này, trong mắt tràn đầy tôn kính.

“.....Thôi, cô cũng đừng tơ tưởng anh họ tôi nữa, anh ấy là hoa đã có chủ rồi. Biết cô kiểu gì cũng đau lòng, đi, bạn tốt đây mời cô một bữa.”

Trịnh Huy nhìn mắt Vương Phương đã hơi hoe đỏ, liền đổi đề tài ăn uống.

“Cô cũng đừng quá thương tâm, tôi không gánh được đâu. Mà trong bệnh viện chúng ta còn rất nhiều các anh đẹp trai độc thân đang tìm bạn gái, chọn thời điểm tốt rồi đánh số từng anh, tổ chức thi tuyển, cô thích anh nào chọn anh đó.” – Trịnh Huy vỗ vai Vương Phương, vẻ mặt cổ vũ.

“Hừ, người theo đuổi tôi không phải là không có, đừng có biến tôi thành củ cải giảm giá là được rồi.....”

Vương Phương nói chuyện linh tinh với Trịnh Huy, nỗi buồn trong lòng mấy hôm cũng vơi đi được phần nào.

“Vậy kính mời sư thái đi thay xiêm y, ta đây xin xuống bãi đỗ xe đợi trước?” – Trịnh Huy nghiêng người né cú đánh của Vương Phương, xoay nắm cửa, chạy ra ngoài.

Khuôn mặt vừa mới lộ vẻ tươi cười giờ đã nhạt đi phân nửa.

Vẫn là lo lắng cho mấy người đang ở trong phòng bệnh kia.

Lái xe gây tai nạn đã tìm được, cậu ta mới hai mươi tuổi, sau khi gây tai nạn thì lập tức bỏ chạy, sau mười phút thì bị cảnh sát bắt giữ cả người lẫn xe.

Cậu ta tỏ vẻ không sao cả, chỉ bỏ lại một câu “Phải bồi thường bao nhiêu thì tìm bố mẹ tôi.” sau đó ồn ào muốn ra khỏi đồn cảnh sát.

Trịnh Huy để ý xem cảnh sát giao thông sẽ xử lý thế nào, thấy họ đưa ra thông báo là nguyên nhân tai nạn là sự cố ngoài ý muốn, khiến Trịnh Huy rất tức giận, liền tự mình tới đồn cảnh sát làm việc.

Người lái xe là Trương Bản, bố cậu ta là phó cục trưởng cục công an thị.

Nhóm cảnh sát giao thông xử lý vụ việc nhìn thấy chức vị của bố Trương Bản thì đều mềm nhũn người ra.

Trịnh Huy tới nơi, trực tiếp báo thẳng tên của Trịnh Quốc Đồng vào mặt mấy vị được coi là cảnh sát nhân dân kia, còn bỏ lại một câu: “Mấy người là nhân viên công vụ kiểu chó má gì thế! Thích so bố mẹ nhau phải không, mấy người cũng không chịu tra kỹ xem ai to hơn ai, ở đây làm cái quái gì không biết!”

Những lời này quả thực có uy lực. Chân trước Trịnh Huy vừa rời khỏi đồn cảnh sát, thì ngay lập tức cậu nhận được điện thoại, là người quản lý tự mình gọi điện tới, tỏ vẻ nhất định sẽ điều tra kỹ sự cố lần này, những cảnh sát làm sai nguyên tắc cũng sẽ bị khiển trách, nhất định sẽ đưa ra phương án giải quyết hợp tình hợp lý.

Trịnh Huy không thèm trả lời, cúp điện thoại luôn. Tuy rằng cũng muốn chửi lại vài câu, nhưng mà ngẫm lại, có chửi cũng chả ích gì, nên thôi.

Kỳ thật, hôm đó tâm tình Trịnh Huy vô cùng tồi tệ. Khi cùng Vương Phương ăn cơm trưa, bao nhiêu khó chịu bức xúc đều được nói ra hết, cuối cùng khiến cho chiều đó Vương Phương đi làm muộn.....

Ba ngày qua, tình huống của Trịnh Vĩ dần khá hơn một chút. Anh vẫn không thể nói chuyện, nhưng không còn nôn mửa nhiều nữa, đây cũng là dấu hiệu tốt, mỗi ngày anh cũng có thể ăn một chút thức ăn lỏng.

Bố mẹ Trịnh Vĩ cũng gầy sọp đi. Viện trưởng Diệp ngày nào cũng tới khuyên nhủ, rốt cục cũng thuyết phục được hai người về nhà nghỉ ngơi, bảy tám giờ tối về, hôm sau sáu bảy giờ tối, mang đồ ăn làm riêng cho Trịnh Vĩ vào.

Khương Thần vẫn ở bên cạnh chăm lo như trước.

Cũng may là Bắc Bắc ngoan, hơn nữa ông bà Trương Nam cũng giúp đỡ chăm sóc. Mỗi sáng Khương Thần chờ ông bà Trịnh tới, liền vội vàng về đưa Bắc Bắc tới trường, bản thân thì tắm rửa qua loa, thay quần áo rồi lại tới viện. Buổi tối tầm sáu bảy giờ tới nhà Trương Nam đón Bắc Bắc về, sau đó lại tới bệnh viện.

Bắc Bắc nhiều lần hỏi Khương Thần: “Gần đây bố bận gì vậy, lúc nào trông bố cũng mệt chết đi được.”

Khương Thần chỉ nói là công việc bận quá. Bắc Bắc biết là bố đang nói dối, vì có hôm tối Khương Thần không ở nhà, có rất nhiều điện thoại gọi tới, đều là chỗ làm của bố nói là bố đột nhiên mất tích mấy ngày liền.

“Bố, bố nói dối!” – Bắc Bắc mấy ngày nay bị bố xem nhẹ cuối cùng cũng tức giận bùng nổ rồi.

“Con không biết, bố nói dối, có chú gọi điện tới hỏi tại sao bố không đi làm. Rõ ràng là bố không bận việc. Có phải bố đi chơi không, còn không trông nom Bắc Bắc!” – Mấy hôm nay Bắc Bắc thấy bố mình rất vội vàng, một ngày cũng không gặp vài lần.

“Bắc Bắc....” – Khương Thần mệt mỏi, trong lòng cũng sốt ruột, không biết nên nói với nhóc con chuyện của Trịnh Vĩ như thế nào. Bắc Bắc rất yêu quý Trịnh Vĩ, nếu biết chuyện, nhất định nó sẽ quấy..... anh không lo được nhiều như thế.

Khương Thần hít một hơi, muốn nói gì nhưng do quá mệt, đầu óc cứ ong ong lên, trong lòng còn băn khoăn chín giờ sáng nay Trịnh Vĩ có phẫu thuật rút đinh...

“Bắc Bắc, bố..... Bắc Bắc có thể ngoan ngoãn nghe lời bố được không, sau này bố sẽ giải thích cho con được không?” – Khương Thần quỳ xuống ôm Bắc Bắc, đầu dựa vào vai Bắc Bắc.

Trên người trẻ con luôn có hương vị sữa nhân nhặt, cảm giác mềm mại, khiến anh thả lỏng đôi chút.

“Bố..... Có phải là liên quan tới chú Trịnh không?” – Bắc Bắc thấy bố rất thương tâm, rất mệt mỏi nhẹ nhàng hỏi, cánh tay nhỏ nhỏ cũng ôm lấy lưng bố – “Bố bận rộn vậy, con cũng không gọi điện cho chú Trịnh được..... Con sợ lắm.....”

Khương Thần ôm con, không trả lời được, đột nhiên nước mắt không tự giác trào ra.....

Bắc Bắc không biết nên an ủi bố thế nào, lo lắng, sợ hãi, cũng òa khóc.....

Khương Thần biết mình rất vô dụng, trước mặt đứa con tám tuổi, anh chỉ biết khóc.

Nhưng mà, trên thế giới này, chỉ có Bắc Bắc và Trịnh Vĩ là người thân duy nhất của anh.

Khi anh và Trịnh Vĩ cần sức lực, cũng chỉ có đứa nhỏ tám tuổi này mới có thể cho anh một chút an ủi.....

“Bắc Bắc, là bố sai, bố xin lỗi.....” – Khương Thần thì thào lặp đi lặp lại câu xin lỗi.....

15. Chương 15: Mộng Đẹp

Chín giờ Khương Thần tới bệnh viện.

Trịnh Vĩ sắp được đưa đến phòng phẫu thuật. Khương Thần cũng không quản ánh mắt gắt gao của cha mẹ Trịnh Vĩ, anh ngồi xuống bên giường, nhẹ nhàng cầm tay Trịnh Vĩ.

“A Vĩ, Bắc Bắc nói lâu rồi không được ăn gà của cậu làm, nó nói sẽ chờ cậu về làm món ngon cho nó..... Chờ cậu khỏe lại.... mỗi ngày đều phải làm đồ ăn ngon cho nó.....” – Gương mặt Khương Thần lộ rõ vẻ tiêu tụy, nhưng anh vẫn cố cười, cho dù người đang nằm trên giường bệnh vẫn chưa có thể nhìn rõ được mặt anh.

Không phải là Trịnh Quốc Đống không nhìn thấy chiếc nhẫn trên tay con trai mình và Khương Thần là một đôi.

Mấy ngày hôm nay, với hai người này, ông cũng không có cách nào khác. Con trai vẫn nằm trên giường bệnh, chưa biết sống chết thế nào, mà cậu ta lại ngày đêm ở bên cạnh, không rời đi một bước.

Giống như bây giờ.

Trịnh Vĩ chưa thể cử động mạnh, nhưng vẫn nhẹ nhàng giật giật tay phải, chậm rãi trượt nhẹ lên tay Khương Thần, mắt cũng đã mở được, Khương Thần cố ý chỉnh góc nhìn để Trịnh Vĩ có thể thấy bóng dáng anh.

Vì thần kinh thị giác bị tổn thương nên Trịnh Vĩ chỉ có thể nhìn thấy mờ mờ, nhưng âm thanh ôn tồn kia, là âm thanh mà anh vô cùng quen thuộc.

Từ ngày anh tỉnh lại, người này vẫn luôn bên cạnh anh. Xúc cảm này, âm thanh này luôn làm bạn với anh, ở bên anh ngày qua ngày..... Đáng tiếc đầu óc anh vẫn còn đang mơ hồ, anh vẫn chưa nhớ ra được tên của người này, nhưng mà anh biết, anh và người này đã sớm tâm linh tương thông, cảm giác rất quen thuộc, là cảm giác yên bình.....

“.....A.....a.....” – Trịnh Vĩ muốn đáp lại Khương Thần, nhưng cố gắng nửa ngày cũng chỉ phát ra âm tiết không rõ, đây là lần đầu tiên từ khi tỉnh lại anh có thể phát ra âm thanh.

“Đừng gấp gáp, không nói được thì đừng nói.” – Khương Thần biết đây là dấu hiệu tốt, nhẹ nhàng nắm lấy tay Trịnh Vĩ – “Hiện giờ Bắc Bắc cũng đỡ hơn nhiều, cho nên chú Trịnh của Bắc Bắc cũng phải nhanh chóng khỏe lại.”

Trịnh Vĩ không thể hoàn toàn hiểu được lời của Khương Thần, nhưng nghe được chữ ‘Bắc Bắc’, anh thấy vô cùng quen thuộc, vì thế cố gắng bắt lấy nó: “.....Bắc.....B.....”

Khương Thần nghe xong càng thêm vui vẻ: “Đây là dấu hiệu tốt, chứng tỏ khối máu tụ đè lên dây thần kinh ngôn ngữ của anh ấy đã dần tan.....” – Khương Thần quay đầu nói với cha mẹ Trịnh Vĩ. Anh cũng muốn Trịnh Vĩ tiếp tục thử nói, nhưng sợ Trịnh Vĩ mệt mỏi nên cũng không làm tiếp.

Không lâu sau, có mấy hộ sĩ đi vào đưa Trịnh Vĩ tới phòng phẫu thuật.

“Tiểu Khương, đi nghỉ một lát đi.....”

Trịnh Vĩ được đưa tới phòng phẫu thuật, Khương Thần muốn đi cùng, nhưng Đào Lệ Hoa nhìn thấy mắt anh đầy tơ máu, trong lòng cũng thấy xót xa.

Mấy hôm nay cậu ấy bận rộn như vậy, chuyện chăm sóc Trịnh Vĩ hầu như là cậu ấy lo hết, không để ông bà phải động tay. Ngoại trừ lúc Khương Thần về nhà chăm Bắc Bắc, thì ông bà mới phải lo. Hiện giờ Trịnh Vĩ hoàn toàn là người không thể làm gì cả, từ ăn uống tới đi vệ sinh tắm rửa đều cần người giúp đỡ, mà đôi khi lại xuất hiện tình huống cơ thể không phối hợp hoặc biến chứng gì đó.

Đêm qua khi Khương Thần về không lâu, cả người Trịnh Vĩ đột nhiên run rẩy, cả người không thể khống chế được. Trịnh Quốc Đống theo như lời Khương Thần nói, giữ chặt Trịnh Vĩ lại sau đó gọi bác sĩ tới giúp đỡ. Các y tá không dám mạnh tay, thế nên tình huống càng thêm khó khăn. Trịnh Vĩ không ngừng giãy dụa, lại chạm tới vết thương ở xương sườn và chân, đau đến chảy nước mắt, rất thống khổ.

Hai ông bà hoàn toàn không thể làm gì được, không thể giúp đỡ, trong lòng nóng như lửa đốt. Trịnh Quốc Đống xót con, ông nắm chặt tay con trai, hi vọng có thể giúp con bớt đau.

Cũng may là Khương Thần về kịp.

Lúc đó Khương Thần gần như là rống lên để các y tá dừng lại, không giữ chặt Trịnh Vĩ nữa.

“Anh ấy không phải động kinh, mau buông ra, nhanh lên!” – Khương Thần vội cởi áo khoác, gỡ dây cố định tay Trịnh Vĩ ra, lại nhìn đồng tử Khương Thần và xem mạch, liền kéo vòng bảo hộ xuống, trực tiếp ôm chặt lấy Trịnh Vĩ, cố gắng ghìem cơn co giật.

“Không sao, không sao, A Vĩ, đừng sợ. Cậu bị tai nạn, vừa mới phẫu thuật xong, những điều này là biến chứng sau phẫu thuật thôi, an toàn rồi, tôi ở đây mà, đừng sợ.....” – Tư thế của Khương Thần rất vất vả, anh phải tránh không chạm vào những dây dợ trên người Trịnh Vĩ và mấy chỗ bị thương, nhưng lại vừa muốn Trịnh Vĩ có thể cảm nhận được anh.

Trịnh Vĩ dường như rất quen với giọng nói của Khương Thần. Cảm nhận được hơi thở của Khương Thần, anh cũng không còn run rẩy kịch liệt như trước nữa, sau đó nghiêng đầu, dường như là dùng sức để nghe lời Khương Thần nói, sau đó anh mới bình tĩnh lại. Đôi mắt vốn tròn tròn giờ cũng nhẹ nhàng nhắm lại, giống như là mệt mỏi.

Khương Thần vẫn không dám động đây, liên tục lặp đi lặp lại lời an ủi, mãi tới khi Trịnh Vĩ hoàn toàn bình tĩnh lại mới đứng lên.

Thấy cả phòng dùng ánh mắt khác thường nhìn mình, Khương Thần thản nhiên: “Anh ấy khôi phục một phần trí nhớ, tạm thời không có cảm giác an toàn, lại bị vòng bảo hộ vây quanh nên mới phản ứng thế, giờ hẳn là không có việc gì.”

“Lúc này người bệnh cần không phải là thuốc an thần, cũng không được dùng lực đè lại, phải dỗ dành, như dỗ trẻ con vậy, chỉ cần cho cậu ấy biết là cậu ấy đã an toàn là được rồi. Cậu ấy vốn là người có chủ kiến, tự nhiên phát hiện bản thân không thể nhúc nhích, lại bị giữ chặt, sẽ càng cảm thấy không an toàn.” – Nửa câu đầu là nói với bác sĩ thực tập và y tá, nửa câu sau là nói với Trịnh Quốc Đống và Đào Lệ Hoa.

.....

Là một người mẹ, Đào Lệ Hoa luôn miễn cảm với những gì phát sinh với con trai mình. Tuy không chấp nhận chuyện của con trai mình và Khương Thần, nhưng mà tình cảm của Khương Thần dành cho Trịnh Vĩ, bà vẫn có thể nhìn thấy.

Hai năm trước Trịnh Vĩ đã thắng thần thừa nhận với bà, tuy không thể chấp nhận, nhưng bà vẫn đồng ý giữ bí mật với Trịnh Quốc Đống. Bà vốn nghĩ con trai chỉ nhất thời nông nổi, qua vài năm là sẽ tốt thôi, nhưng chuyện đã kéo dài tới bây giờ. Lại nhìn vừa rồi con trai mình khi ý thức không tỉnh chỉ có Khương Thần trấn an mới có thể giảm bớt thống khổ, mới có thể an ổn ngủ bà liền hiểu ra, tuy có khác nhau, nhưng

tình cảm của bà với con, với chồng, tình cảm của Khương Thần với Trịnh Vĩ hay của Trịnh Vĩ với Khương Thần đều giống nhau, có khi còn nồng đậm hơn, càng làm bà vừa thấy khó xử vừa khâm phục.....

“.....Cậu nghỉ ngơi một lát đi, tôi với Lệ Hoa ra cửa chờ.....” – Trịnh Quốc Đống nói, ngữ điệu nặng nề, không có chút cảm xúc nào.

Khương Thần vâng lời, anh cũng rất mệt mỏi, vì thế ở lại.

Trịnh Vĩ được đưa đi rồi, hai ông bà cũng đi theo, chỉ còn một mình Khương Thần trong phòng bệnh trống rỗng.

Anh lấy ghế, rồi ghé vào bên cạnh giường bệnh, rất nhanh liền ngủ. Gần đây cũng chỉ trong tư thế này anh mới có thể ngủ, trong tay còn muốn cầm lấy thứ gì đó.

Những đêm trước, anh đều ghé vào bên giường Trịnh Vĩ, cầm lấy tay người ta, mơ mơ màng màng ngủ vài giờ.

Khương Thần nằm mơ.

Mơ thấy khi anh tỉnh lại, Trịnh Vĩ nằm ở trên giường, đã thành một ông lão đầu bạc trắng.

Mà hai người vẫn nắm tay nhau, bàn tay mang đầy dấu vết của thời gian, mặt mũi nhăn nheo, còn lốm đốm đồi mồi, nhưng hai người vẫn đeo cặp nhẫn đó.....

Thời gian đã trôi qua lâu lắm rồi, chiếc nhẫn cũng đã không còn mới, giống như bàn tay hai người, hay nếp nhăn trên mặt, đều bị năm tháng chậm rãi bào mòn.....

Đó là một buổi sáng mùa đông, ánh nắng ấm áp chiếu vào gian phòng, tia nắng ban mai tạo thành những đám mây màu sắc, giống như là trong tiên cảnh.

Khương Thần nhẹ nhàng néo néo tay người nằm trên giường kia.

Người vẫn đang yên lặng nằm ngủ nơi đó, nhúu nhúu mày, từ từ mở mắt.

Vẫn là ánh mắt ôn nhu đó, vẫn là đôi mắt sẽ cong lên khi nhìn thấy mình.....

Nhìn thẳng vào Khương Thần.

“A Thần, anh xem em đã già rồi, chỉ đọc được có vài trang sách mà đã buồn ngủ rồi.” – Người đàn ông

tuy đã già nhưng vẫn mang phong thái như trước, kính mắt vẫn chưa gỡ xuống, mỗi khi cười lên trông rất trang nhã. Năm tháng không thể nào xóa đi vẻ ngoài tri thức, ôn hòa của ông, nhìn ông giống như một vị giáo sư hòa ái, hiền từ.

“A Vĩ..... Chúng ta đều đã già?” – Khương Thần nhận ra, giọng mình khàn đi nhiều, là giọng của một ông già..... Anh khích động, bàn tay nắm chặt càng không thể tách ra.

“Đồ ngốc này, anh không nhớ à? Năm nay em đã 79, mà anh cũng đã 81 rồi.....”

“A Vĩ, chúng ta..... chúng ta già như vậy rồi sao.....” – Đã hơn tám mươi tuổi rồi, năm tháng dài như vậy cũng đã đi qua rồi sao, đây là tương lai sao.....

Khương Thần có chút xúc động, lại có chút cảm kích, bàn tay nhẹ nhàng run lên, càng nắm chặt tay người kia.

“Đồ ngốc này, đang yên đang lành sao lại xúc động thế.....” – Trịnh Vĩ vô cùng thân thiết xoa đầu Khương Thần.

“Đột nhiên cảm thấy, chúng ta như vậy.....”

Thật sự vô cùng hạnh phúc.

Ước muốn lớn nhất, chính là được bên nhau cả đời, có một người ở bên mình cả đời, làm bạn, cho đến khi tóc đã bạc phơ.....

Giấc mơ này tuy ngắn, nhưng lại rất thật, khiến Khương Thần có chút thất thần khi tỉnh lại. Anh cứ cảm giác trong mơ mới là thế giới thực, anh và Trịnh Vĩ đã là hai lão già tóc bạc, ngồi bên nhau dưới nắng ban mai, rõ ràng là chân thực như thế.....

Chiếc giường trống khi trước đã có người, người trong mộng đã từ phòng giải phẫu quay về, đầu quay về phía này, dường như đang nhìn anh.

“Chắc dễ chịu hơn rồi đúng không. Từ từ rồi anh sẽ khỏe lại thôi.....” – Khương Thần đến bên Trịnh Vĩ, vươn tay làm bộ lấy thứ này thứ kia để trêu anh, tầm mắt của Trịnh Vĩ nhìn theo tay Khương Thần, chỉ vài lần, tầm mắt anh liền dừng lại, chăm chú nhìn Khương Thần.

Khương Thần phì cười, cũng thấy mình đùa hơi quá, vì thế anh lại ngồi xuống bên cạnh, nói chuyện liên miên với Trịnh Vĩ.

Mấy ngày nay, ngày nào Khương Thần cũng đùa giỡn như vậy, để kiểm tra phản xạ thần kinh thị giác của Trịnh Vĩ đã hồi phục thế nào rồi. Hơn nữa, trêu chọc người này cũng rất thoải mái. Nhìn Trịnh Vĩ dần dần

tốt lên, hiện tại đã học được cách phản kháng khi bị trêu chọc..... Khương Thần rất vui.

Khương Thần bảo nói chuyện thường xuyên với người bệnh có thể giúp người bệnh khôi phục thính lực. Trịnh Quốc Đồng cũng đã từng thử nói chuyện với con trai. Lần đó ông im lặng rất lâu mới có thể nói được ba câu, vì thế ông liền từ bỏ. Đào Lệ Hoa khá hơn ông, nói được nhiều, nhưng lần nào nói xong cũng khóc.....

Chỉ có Khương Thần kiên trì nhất, mỗi ngày chỉ cần nhìn qua tình hình của Trịnh Vĩ, Khương Thần bắt đầu nói liên miên, từ chuyện của Bắc Bắc tới chuyện cũ trong bệnh viện. Tuy ngữ điệu vẫn bình thường, rất chậm chậm, không lộ rõ cảm xúc gì, chỉ có khi nói chuyện về Bắc Bắc mới có thể mang theo ý cười mà thôi.

Cho đến khi người nghe mệt hoặc người nói mệt mới dừng lại.

Trịnh Vĩ ngủ, Khương Thần sẽ nhìn anh ngủ.....

Ngày đó trời rất đẹp, ánh nắng chiếu qua cửa sổ vào phòng bệnh, trải lên người bệnh và người ngồi bên một lớp ánh sáng vàng nhạt.

“Tối hôm đó em đón Bắc Bắc về nhà, nó vẫn nhìn trời, còn không chịu đi cẩn thận. Hóa ra là hôm đó ở lớp khoa học, nó học về sao Bắc Đẩu. Em cũng ngắc đầu giúp nó tìm một hồi lâu, nhưng mà trên trời nhiều sao như vậy, em cũng không biết là ngôi sao nào nữa. Cuối cùng cả hai ngửa cổ đến phát mỏi, Bắc Bắc đột nhiên chỉ tay rồi hét to: Bố, con thấy rồi, là chòm sao Bắc Đẩu. Em cũng kích động hỏi lại: Bắc Bắc, con thật giỏi, nói cho bố xem là ở đâu nào? Sau đó anh đoán xem Bắc Bắc nói gì? Nó bảo: Ai nha, con đói bụng rồi, muốn nhanh về nhà ăn cái gì đó, dù sao chỉ cần tưởng tượng sao Bắc Đẩu đang ở trên bầu trời là được rồi.....”

Khương Thần nói chuyện vui về Bắc Bắc, nhìn ý cười tràn đầy trong mắt Trịnh Vĩ.

Trịnh Vĩ nhìn người đang kể chuyện, trên mặt không có biểu cảm rõ, nhưng mà có thể cho người ta cảm thấy được anh cũng đang cười, nụ cười ảm áp như ánh mặt trời.

Khi Trịnh Vĩ được đưa về phòng bệnh, Trịnh Quốc Đồng nhìn thấy Khương Thần đang ngủ rất say, liền ra dấu cho mọi người, đừng làm ồn.

Rồi sau đó khi nhìn thấy hai người nói chuyện, thực ra là một người nghe một người nói, ông có cảm giác mình không thể chen vào được. Lúc này, Trịnh Quốc Đồng không thể không thừa nhận, hai người kia có một thứ ràng buộc rất đặc biệt, không một ai, kể cả cha mẹ có thể chen vào giữa họ được.

16. Chương 16: Kế Hoạch

Gần đây Khương Hiểu Bắc rất mâu thuẫn. Nhóc cảm thấy thật khó khăn, vì bố thì bận rộn nhiều việc, mà điện thoại của chú Trịnh thì lại không gọi được. Kinh nghiệm từ nhỏ đến lớn cho nhóc thấy, nhất định là chú Trịnh và bố có gì đó bí mật. Bởi vì từ nhỏ tới giờ, mỗi khi bố bận rộn, thì nhất định chú Trịnh sẽ chăm sóc bố hay ngược lại, còn tình huống cả hai người cùng mất tích như lúc này hoàn toàn chưa bao giờ xảy ra. Bắc Bắc càng lo lắng, mà bố lại không nói cho nhóc biết lý do, nhóc lại không dám hỏi.....

Đồng thời, Bắc Bắc cũng rất vui vẻ, vì hiện giờ ngày nào tan học nhóc cũng có thể chơi cùng Trương Nam. Gần đây nhóc và Trương Nam đang mê một bộ phim hoạt hình trình thám, cho nên chiều nào tan học xong, hai đứa cũng vừa ôm bánh kẹo vừa nhìn chăm chăm TV. Trước mỗi một tập phim, hai đứa cũng hào hứng thi xem ai đoán được hung thủ trước. Có nhiều lúc Trương Nam nhường Bắc Bắc, tuy biết rất rõ đáp án nhưng không nói, chờ đến khi chân tướng sắp được công bố, Bắc Bắc vẫn chưa hiểu gì, khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn nhó cả lên, Trương Nam mới thì thầm đáp án vào tai nhóc. Sau đó Bắc Bắc sẽ dùng ánh mắt vô cùng sùng bái nhìn Trương Nam, khiến trong lòng Trương Nam rất vui. Nhưng mà cũng chỉ có như thế Bắc Bắc mới có thể ngồi yên xem tiếp phim hoạt hình, bằng không nhất định sẽ rối rắm cả đêm.

Mỗi ngày Trương Nam và Bắc Bắc đều có rất nhiều rất nhiều chuyện để nói với nhau, chủ đề cuộc trò chuyện gần đây của hai đứa chính là chuyện của Khương Thần và Trịnh Vi.

Trương Nam cũng lo cho Bắc Bắc, tuy rằng gần đây cả hai có thể cùng chơi với nhau nhiều hơn. Ngay cả việc luyện đàn buồn tẻ mỗi ngày cậu nhóc cũng không thấy nhàm chán nữa, Bắc Bắc là một người nghe rất tuyệt. Mỗi khi Trương Nam luyện đàn, Bắc Bắc sẽ kéo ghế xuống ngồi bên cạnh, chống hai bàn tay nhỏ nhắn đỡ lấy khuôn mặt bầu bĩnh, nhưng dường như lại nghĩ sang chuyện gì khác, chỉ nghe câu được câu không. Nhạc cảm của Bắc Bắc tốt lắm, có khi Trương Nam không tự phát hiện được lỗi sai, nhưng Bắc Bắc có thể phát hiện được, sau đó nhóc sẽ hát lại giai điệu đó, cảm vẫn không rời khỏi bàn tay, cái đầu nhỏ chuyển động lên xuống rất buồn cười.

Trước kia bà ngoại Trương Nam sẽ giám sát mỗi khi cậu nhóc luyện đàn, từ khi Bắc Bắc thường xuyên đến, thì chuyển sang Bắc Bắc giám sát. Bà ngoại cảm thấy có Bắc Bắc ở cùng sẽ tốt hơn, vì trước mặt Bắc Bắc, Trương Nam luôn có khát vọng mãnh liệt là phải đàn thật tốt, còn hơn là những lời khuyên của bà.....

Tối hôm đó, Trương Nam luyện đàn xong, nhìn thấy Bắc Bắc đang thả hồn tận nơi nào rồi, vì thế liền can đảm nói ra suy nghĩ trong lòng: “Bắc Bắc, nếu em lo cho bố vậy, sao không lên đi theo xem bố em bận gì...”

“.....A?” – Bắc Bắc nghe được hai chữ ‘bố em’, mới giật mình ngẩng đầu lên, nhìn Trương Nam.

Trương Nam đứng trước mặt nhóc, hơi hơi cau mày, nhẹ nhàng nhéo má Bắc Bắc: “Anh bảo này, mai là thứ bảy, buổi sáng em bảo là muốn tới nhà anh, chúng ta phải luyện bài mới, sau đó, chờ bố em đi rồi, chúng ta lên đi theo, xem bố em bận gì có được không?”

“Trương Nam!” – Bắc Bắc lập tức bật người lên, lao về phía Trương Nam, đẩy cậu nhóc ngã ra. Cũng may là Trương Nam kịp thời chống đỡ mới tránh được cảnh đầu đập vào nền nhà.

Bắc Bắc rất hưng phấn, giống như là cú con cọ tới cọ lui ở mặt Trương Nam, lại dùng ánh mắt vô cùng

sùng bái nhìn cậu nhóc: “Nam Nam, anh thật tốt, em rất lo cho bố em với chú Trịnh, nhất định phải biết được bí mật của bọn họ!”

“Được rồi, được rồi.....” – Trương Nam để Bắc Bắc tự nhiên ngồi trên người mình, kì thật cảm giác cũng khá thoải mái – “Chúng ta cần phải thảo luận thật kỹ kế hoạch này mới được, người lớn không dễ lừa đâu.....”

“Đúng thế!” – Bắc Bắc vui vẻ, thơm chụt một cái vào má Trương Nam, giống như thơm bố với chú Trịnh vậy.

.....

Sau đó.

Buổi tối, khi Khương Thần tới đón Bắc Bắc, Trương Nam rất chân thành xin phép anh mai cho Bắc Bắc tới nhà mình.

“Bắc Bắc nói với cháu là không thích tới nhà cô giáo Tiên, cháu sẽ giúp Bắc Bắc làm bài tập, hơn nữa chúng cháu cũng có thể luyện tập hợp tấu piano và violon, một mình cháu không tập được, Bắc Bắc mang đàn tới bọn cháu sẽ cùng tập....” – Trương Nam còn dùng ánh mắt long lanh long lanh nhìn Khương Thần, mà cậu nhóc cũng nhận ra, Khương Thần gần đây rất kì lạ, giống như là rất vất vả, trong mắt không có tí tinh thần nào cả.

“Nam Nam, mấy ngày nay đã làm phiền nhà cháu rồi, được ngày nghỉ cháu cũng nên ở nhà cùng ông bà chứ?” – Khương Thần ngồi xổm xuống nói.

“Nhưng mà.....” – Trương Nam lộ vẻ khó xử, hai hàng lông mi cụp xuống, cậu nhóc vốn đã ưa nhìn, lại bày ra bộ dáng thất vọng thế này, ai nhìn cũng phải mềm lòng.

“Bố, mai cho con tới nhà Trương Nam đi. Con vẫn ngoan mà, hiện giờ cũng chỉ có Trương Nam chơi với con thôi, con ở nhà một mình buồn lắm, đi mà bố.....” – Bắc Bắc làm nũng, cái miệng nhỏ chu ra, kéo kéo áo Khương Thần. Biểu tình này đứa nhóc đã tập đi tập lại vô cùng nhuần nhuyễn, Trương Nam nói, chỉ cần Bắc Bắc làm nũng là thắng trăm phần trăm luôn. Bắc Bắc không hiểu, nhưng vì muốn biết bí mật của bố, nên cái gì cũng nghe Trương Nam.

“Cái này.....” – Khương Thần có chút khó xử – “Như thế này nhé, trước tiên để chú hỏi ông bà cháu đã, nếu họ không phiền thì chú sẽ đưa Bắc Bắc tới đây.”

“Cháu đã hỏi ông bà rồi, hai người đều rất quý Bắc Bắc, bà nội cháu còn ước gì Bắc Bắc có thể ở lại nhà cháu, thành cháu nội của bà luôn đấy!” – Trương Nam nhanh chóng vui vẻ lại, biểu tình rất mừng khi hai đứa lại được chơi chung.

Cuối cùng, Khương Thần cũng đồng ý. Anh đưa Bắc Bắc về nhà, rồi sáng hôm sau lại đưa tới nhà Trương Nam. Nhưng vừa tới gần, thấy Trương Nam đứng ở sân, trên tay còn cầm một chiếc túi bảo vệ môi trường, giống như là đang chuẩn bị đi mua đồ.

Trương Nam nói bà muốn cậu nhóc đi siêu thị mua muối và nước tương, Bắc Bắc đã tới đây rồi thì cùng đi luôn. Sau đó kéo Bắc Bắc đi về phía siêu thị cách đó không xa.

Khương Thần cũng không nghĩ nhiều, lại trở về bệnh viện. Sau thời gian dài tiếp xúc, anh rất tin tưởng Trương Nam, cậu nhóc này giống như anh trai luôn chăm sóc Bắc Bắc, cũng rất hiểu chuyện.

Nhìn hai đứa nhóc cầm tay nhau, vừa đi vừa nói nói cười cười, trong lòng Khương Thần cũng thấy ấm áp.

Mà anh không biết là, Trương Nam và Bắc Bắc sau khi lượn qua siêu thị, mua muối và nước tương xong cũng không về nhà, mà đi theo anh tới bệnh viện.

Tình huống của Trịnh Vĩ ngày một khá hơn, băng gạc trên đầu đã được gỡ xuống, nhìn người đàn ông đầu trọc này, Khương Thần cảm thấy tốt hơn. Vết mổ trên đầu không lớn, nhưng mà để lại vết sẹo nên nhìn không được tự nhiên lắm.

Ngôn ngữ, thính lực và thị lực của Trịnh Vĩ về cơ bản đã hồi phục, tình huống nôn mửa cũng không còn nhiều, lúc trước vài giờ một lần thì bây giờ mấy ngày mới nôn một lần. Buổi tối Khương Thần ngủ ở giường bên cạnh trông chừng, giấc ngủ của Trịnh Vĩ cũng an ổn, không còn tình huống co giật nữa.

Không khí trong phòng bệnh cũng dịu đi nhiều.

Nhưng mà Trịnh Vĩ không thích nói chuyện. Đặc biệt là ban ngày khi Trịnh Quốc Đống và Đào Lệ Hoa ở đó, Trịnh Vĩ có thể im lặng không phát ra một tiếng nào cả. Đến tối khi Khương Thần tới, anh mới chậm rãi nói gì đó với Khương Thần.

“A Vĩ, ban ngày nên trò chuyện nhiều với cha mẹ cậu một chút, họ lo cho cậu nhiều lắm đấy, cậu nói gì họ cũng có thể vui cả buổi.....” – Khương Thần thường xuyên khuyên Trịnh Vĩ.

Người đàn ông này dường như là đang giận dữ cha mẹ mình, buổi tối còn gật đầu đồng ý, nhưng đến hôm sau thì lại không chịu làm. Gần đây thời gian thức của Trịnh Vĩ nhiều hơn, khi tỉnh ngủ cũng chỉ nằm im đó, mà có không thoải mái cũng chỉ chăm chăm chờ Khương Thần. Khương Thần cũng không có cách, có đôi khi đang bận việc gì đó, Đào Lệ Hoa hay Trịnh Quốc Đống lại gọi anh, anh biết là nên đổi tư thế cho Trịnh Vĩ, cho Trịnh Vĩ ăn hay là gội rửa,.....

Ban ngày, thi thoảng Khương Thần cũng trò chuyện với cha mẹ Trịnh Vĩ cho hai người đỡ buồn. Có khi Trịnh Vĩ ngủ, anh chơi cờ cùng với ông Trịnh, còn không thì thảo luận chuyện cơm dinh dưỡng cho Trịnh Vĩ cùng Đào Lệ Hoa.

Có đôi khi, Khương Thần cũng nửa đùa nửa thật nói với Trịnh Vĩ: “Buổi tối tôi phải trông cậu, ban ngày cũng phải vất óc tìm chuyện để nói cho cha mẹ cậu đỡ buồn, không phải là cậu muốn tôi mệt chết đấy chứ.....”

Có vẻ như cũng không hữu dụng, đành phải bỏ qua.

Mà chơi cờ cùng Trịnh Quốc Đống rất hao tâm tổn sức, Khương Thần lại không dám thất lễ với người già, nhưng thật ra mỗi lần anh đi vài nước cờ ảo diệu, lão tham mưu trưởng lại nhìn anh với ánh mắt tán thưởng. Khương Thần cũng biết là trong cảm nhận của người nhà Trịnh Vĩ, anh chỉ là một phần rất nhỏ, có thể cùng nhau thì cùng, không thì chia tay..... Vì thế ngày nào anh cũng phải kiên trì.

Cái chính là mỗi lần chơi cờ xong, Khương Thần đều có cảm giác phải nghỉ ngơi thật lâu mới có thể tiếp tục được.....

Giống như bây giờ vậy..... Buổi sáng về tới bệnh viện, Trịnh Vĩ còn chưa tỉnh, Trịnh Quốc Đống đã sắp xếp xong bàn cờ ngồi đấy nhìn Khương Thần, vì thế anh cũng đành yên lặng cởi áo khoác, ngồi xuống đối diện ông. Vì anh biết là mình không trốn được.

Được một nửa thì Trịnh Vĩ tỉnh, Khương Thần thấy vậy như thấy cứu tinh, đang định đứng lên bỏ của chạy lấy người, nhưng mà ông Trịnh đang cao hứng, đương nhiên không chịu nhả Khương Thần ra, ông bảo vợ giúp Trịnh Vĩ làm vệ sinh buổi sáng, ý muốn bảo Khương Thần không được đi.

Cuối cùng, ván cờ kết thúc, lão tham mưu trưởng thua bốn mục, vẫn đang ngồi yên ngẫm nghĩ lại ván cờ, trên mặt còn có chút không cam lòng. Chơi cờ cùng Khương Thần suốt nửa tháng qua, năm ngày đầu Khương Thần thua, ban đầu là tám mục, đến bốn mục, hai mục, nửa mục..... Sau đó thì Khương Thần thắng ngày một nhiều, nhưng bậc nhất là vừa rồi khi Trịnh Vĩ tỉnh, lão tham mưu trưởng biết phần thắng của mình không lớn, tìm mãi mới được một đường sinh, nhưng vì Khương Thần sốt ruột muốn tới xem Trịnh Vĩ thế nào nên mới xuống tay giết ông khó coi đến vậy.....

Tâm tình lão tham mưu trưởng càng thêm phức tạp. Trong lòng ông rất phản đối chuyện Khương Thần và Trịnh Vĩ, nhưng mà càng lúc ông càng thích con người này.

Tình cảm của Khương Thần với con trai ông, ông đã được tận mắt chứng kiến. Khương Thần kiên trì chăm sóc Trịnh Vĩ suốt thời gian vừa qua, nếu đổi lại là ông, chắc ông không thể kiên trì được đến như vậy. Với ông và vợ, đứa nhỏ này cũng rất thật tình tôn trọng, mà điều quan trọng nhất là, ông vốn tự nhận là Độc Cô Cầu Bại trong làng cờ vây nghiệp dư ở khu, vậy mà mấy ngày nay liên tiếp thất bại, ngay cả ông cũng không thể không thừa nhận, đứa nhỏ này, thông minh hơn người.....

Trịnh Quốc Đống ngẩng đầu nhìn người đang đút Trịnh Vĩ ăn, im lặng mỉm cười, ông nhẹ nhàng thở dài.

Quay đầu lại, đang định dọn cờ.

“Bắc Bắc..... Sao lại ở bên ngoài?”

Lúc này, Bắc Bắc đang đứng ngoài cửa phòng bệnh, nhìn vào bên trong.

Từ xa đã nhìn thấy hai mắt Bắc Bắc hồng hồng, cả người run rẩy đang khóc, một tay không ngừng lau nước mắt.

“Tiểu Khương, sao Bắc Bắc lại tới đây?” – Trịnh Quốc Đống hỏi lại

17. Chương 17: Cuối Cùng

Bắc Bắc đứng ở cửa, nhìn qua lớp kính trong suốt vào trong phòng bệnh.

Khương Thần giật mình, theo bản năng buông bát trong tay xuống, nhìn về phía Trịnh Vĩ, sau đó đi về phía cửa, mở ra.

Ngoài cửa, Bắc Bắc đã khóc rất nhiều, nước mắt giàn rụa, mũi đã đỏ ửng lên, một tay không ngừng dụi mắt, tay kia nắm chặt tay Trương Nam.

Trương Nam có chút hoảng hốt khi nhìn thấy Khương Thần. Cậu nhóc biết mình nói dối để đưa Bắc Bắc đi theo Khương Thần tới bệnh viện. Chính là cậu nhóc không ngờ tình hình lại nghiêm trọng như vậy, Bắc Bắc cứ khóc, mà cậu nhóc khuyên mãi không được, ngay cả y tá bác sỹ tới cũng không có phản ứng gì cả.

Trương Nam biết, có thể lần này cậu nhóc đã sai rồi.

Khương Thần vẫn chưa nghĩ ra nên giải thích chuyện xảy ra với Trịnh Vĩ như thế nào với Bắc Bắc. Xuất phát từ tư tưởng muốn bảo vệ con trai, giấu sự thật với Bắc Bắc đã thành thói quen của anh. Vốn anh định chờ Trịnh Vĩ hồi phục thêm chút nữa, ít nhất là có thể xuống giường, nói chuyện tốt hơn thì sẽ mang Bắc Bắc tới bệnh viện, khi đó chỉ nói là chú Trịnh không may bị thương nhẹ, sẽ nhanh chóng khỏi thôi.

Nhưng mà hiện giờ, đầu Trịnh Vĩ vẫn còn vết sẹo nhìn mà ghê người, tóc vẫn chưa mọc lại hết, lúc này mà bị đứa nhỏ tám tuổi nhìn thấy..... Với Bắc Bắc mà nói, quả là đả kích lớn.

Khương Thần ngồi xuống trước mặt Bắc Bắc, ôm lấy nhóc con đang khóc thật chặt, nhẹ nhàng vỗ về lưng nhóc: “Bắc Bắc, bố xin lỗi, bố vẫn không nói cho con biết. Hiện giờ chú Trịnh thoát nhìn khác với trước kia, chỉ là bị thương một chút thôi, tin bố, chú Trịnh rất nhanh sẽ khỏe lại, rất nhanh sẽ lại như lúc trước.....”

“..... Bố, sao chú Trịnh đột nhiên lại thành ra như thế? Con..... Con không nhận ra chú ấy nữa.....” – Bắc Bắc vui mừng ù ù vào ngực Khương Thần, rầu rĩ hỏi.

“Chú Trịnh bị tai nạn giao thông..... Phải phẫu thuật, con cũng biết mà, cả bố và chú Trịnh đều là bác sỹ

phẫu thuật thần kinh, công việc bình thường của chú Trịnh chính là phẫu thuật não..... Không quá nguy hiểm, chú ấy sẽ khỏe lại nhanh thôi.....” – Khương Thần cố gắng giải thích với Bắc Bắc.

“Vậy là bố phẫu thuật cho chú Trịnh sao? Chú Trịnh nói bố là bác sỹ phẫu thuật giỏi nhất.” – Bắc Bắc hỏi.

“Không, giờ bố không còn là bác sỹ nữa rồi, không thể phẫu thuật được, là bác sỹ Vương, phó viện trưởng, phẫu thuật cho chú Trịnh. Bắc Bắc cũng biết mà, chính là chú Vương đeo kính, trước đây hay cho con chocotalte đấy.”

“Nhưng mà, vì sao chú Trịnh lại không có tóc..... Con phải nhìn rất lâu..... Mới nhận ra được.....”

Khương Thần nghe xong cũng cảm thấy lòng mình chua xót. Anh để cả Bắc Bắc và Trương Nam cùng vào phòng bệnh. Dẫn Bắc Bắc đến bên cạnh Trịnh Vĩ, anh biết là để cậu nhóc nhìn thấy bộ dáng lúc này của Trịnh Vĩ là không ổn, nhưng Bắc Bắc đã tới đây rồi, dù sao cũng phải gặp.

“Bác Bắc.....” – Trịnh Vĩ luôn im lặng nhìn Bắc Bắc, cố gắng nở một nụ cười, tuy rằng anh biết nụ cười này càng làm gương mặt mình thêm khó coi.

Khương Thần đã thương lượng với anh, chờ thêm hai tuần nữa, khi tóc anh dài thêm một chút sẽ đưa Bắc Bắc tới thăm anh. Cho dù là rất nhớ cậu nhóc, nhưng mà với kinh nghiệm nhiều năm làm bác sỹ, anh đã gặp qua không ít trường hợp trẻ con khi gặp người nhà mới phẫu thuật xong sẽ hoảng sợ..... Chúng đều còn nhỏ, sợ không dễ chấp nhận điều này.

Bắc Bắc chậm chậm đi về phía Trịnh Vĩ. Đôi mắt đen lầy tràn ngập nước mắt. Trịnh Vĩ ngồi trên giường bệnh, vươn tay chạm vào Bắc Bắc, hai mắt anh cũng đỏ.

Bắc Bắc ngẩng người nhìn Trịnh Vĩ. Khương Thần đứng sau lưng nhẹ nhàng vỗ vai nhóc, lúc này nhóc mới cầm tay Trịnh Vĩ, ngẩng đầu nhìn anh, nhẹ nhàng gọi: “Chú Trịnh.....”

“Bác Bắc..... Con có sợ không?” – Trịnh Vĩ cầm bàn tay nhỏ bé, cười hỏi.

“Bác Bắc không sợ.....” – Trên mặt Bắc Bắc rõ ràng vẫn còn lộ vẻ sợ hãi, nhưng vẫn rành rọt nói không sợ.

“.....Nhóc con này, chú sẽ nhanh khỏe thôi..... Con còn nhớ trước kia chú hay đưa con tới bệnh viện, con cũng đã từng gặp bệnh nhân phải phẫu thuật não rồi, đúng không?” – Trịnh Vĩ kiên trì hỏi nhóc.

“Vâng.....”

“Vậy Bắc Bắc cũng nhớ là, những cô chú mà phải phẫu thuật, sẽ khỏe mạnh đúng không?”

“Vâng.....”

“Chú cũng sẽ nhanh chóng khỏe lại, chỉ là bây giờ thoát nhìn có hơi.... kỳ quái một chút.” – Trịnh Vĩ nhẹ nhàng véo má Bắc Bắc, dùng ngón cái lau đi nước mắt trên mặt nhóc.

“Vâng.....”

“Vậy Bắc Bắc cười một cái chú xem nào? Đã lâu không gặp, có phải Bắc Bắc không nhớ chú nữa không, gặp chú cũng không cười, không đáng yêu gì hết.”

Suy cho cùng Bắc Bắc cũng nhớ Trịnh Vĩ, hơi bĩu môi, nhìn Trịnh Vĩ cười thật tươi.

“Chú Trịnh..... Có phải bố ngày nào cũng ở đây chăm chú không? Cho nên mới..... bỏ mặc Bắc Bắc?” – Bắc Bắc lại nghĩ tới bố.

Khương Thần nhìn Trịnh Vĩ đùa với Bắc Bắc, lại nhìn thấy Bắc Bắc khó lắm mới nở nụ cười lập tức lại dẫu môi.

“Bắc Bắc, bố và chú vốn định tối nay sẽ nói cho con biết, ai ngờ Bắc Bắc nhà chúng ta lại dừng cảm thê, chờ đến khi chú khá hơn, mỗi ngày bố sẽ có thể có nhiều thời gian với con hơn, được không?” – Khương Thần nói.

“Bố cứ chăm lo cho chú Trịnh đi, con biết tự chăm sóc bản thân mà, chỉ cần chú Trịnh nhanh khỏe lại là tốt rồi.....” – Bắc Bắc lúc nào cũng hiểu chuyện, chọc cho Khương Thần và Trịnh Vĩ bật cười.

Buổi sáng này, trong phòng bệnh rất náo nhiệt. Trịnh Quốc Đống và Đào Lệ Hoa có chút không thể tin được cái người vừa cười vừa nói kia chính là đứa con luôn trầm mặc nhà mình. Bắc Bắc và Trương Nam đều rất thông minh, hai đứa thay phiên nhau kể chuyện vui ở trường cho Trịnh Vĩ, khiến cho anh không thể rời mắt khỏi hai đứa nhỏ. Thấy chuyện gì hay anh còn hỏi vặn lại, chọc hai đứa nhỏ cười.

Khương Thần ngồi ở bên cạnh gọt hoa quả cho hai đứa nhóc, khuôn mặt lộ rõ vẻ vui mừng nghe ba người kia nói chuyện.....

Bình thản khi nhìn thấy hai người đều giống nhau.....

Giống như là một gia đình.

Trong lòng Trịnh Quốc Đống đã hiểu. Có rất nhiều chuyện, không phải chỉ cần ông can thiệp là có thể thay đổi được. Nếu đã như vậy rồi, chỉ cần con trai mình có thể nói, có thể cười, có thể vui vẻ, có thể hạnh phúc..... Vậy cứ để thế thôi.....

Vì thế lão tham mưu trưởng không nói gì, tươi cười ngồi bên cạnh im lặng nghe.....

Mà vợ ông ngồi bên cạnh, sắc mặt càng lúc càng kém, có lúc lại nhú mảy, thất thần nhìn xa xăm. Nhưng mà cả lão tham mưu trưởng, Trịnh Vĩ, Khương Thần đều không để ý tới.....

Sau đó cứ vài ngày Bắc Bắc lại ồn ào tới bệnh viện thăm Trịnh Vĩ. Mỗi lần Bắc Bắc tới, Trịnh Vĩ đều có thể nói chuyện rất nhiều. Lão tham mưu trưởng cũng rất vui, vì có Bắc Bắc khiến cho ông vui vẻ. Chính là người từng rất thích Bắc Bắc, Đào Lệ Hoa giờ lại có vẻ đặc biệt lãnh đạm.

Ông bà Trương Nam sau khi biết Khương Thần phải vất vả chăm sóc cho Trịnh Vĩ và Bắc Bắc, cho nên đưa ra ý kiến muốn đón Bắc Bắc tới nhà chăm sóc, như vậy Khương Thần cũng không cần phải vất vả. Mới đầu Khương Thần không chịu, nhưng hai người kiên trì, tấm lòng khó chối từ, nên để Bắc Bắc tới đó.

Chỉ cần có thời gian, Khương Thần sẽ tới nhà Trương Nam thăm Bắc Bắc, hoặc đưa Bắc Bắc tới bệnh viện thăm Trịnh Vĩ.

Tháng năm, cây hai bên đường đều đã xanh lá, trong hoa viên của bệnh viện, hoa đỗ quyên đều đã nở.

Mỗi sáng, Trịnh Vĩ đều làm vật lý trị liệu, đến chiều Khương Thần sẽ đưa Trịnh Vĩ tới hoa viên hít thở không khí trong lành. Chân Trịnh Vĩ đã gỡ thạch cao bó bột, có thể đi lại, nhưng chỉ cần đi nhiều sẽ mệt, còn chóng mặt, cho nên ngoài việc rèn luyện cố định mỗi ngày, Trịnh Vĩ đều ngồi xe lăn.

Khương Thần đẩy Trịnh Vĩ tới một góc hoa viên, ngồi ở ghế đá nghỉ ngơi nhìn anh.

Gần đây Khương Thần thường xuyên bị đau dạ dày. Anh không uống thuốc, cứ cố nhịn cho cơn đau qua.

Trịnh Vĩ cầm cuốn tập san y học lật xem, anh đeo kính, tư thế nho nhã như bao lần Khương Thần vẫn thấy.

Khoảng một tháng nữa, Trịnh Vĩ có thể xuất viện về nhà tĩnh dưỡng.

Trịnh Vĩ có thể sớm xuất viện, Khương Thần rất vui, nhưng mà Trịnh Vĩ không ở bệnh viện, Khương Thần biết bản thân sẽ không thể giống như bây giờ, mỗi ngày đều chăm sóc anh.

“A Vĩ.....” – Khương Thần cảm thấy cơn đau dạ dày giảm xuống, nhìn Trịnh Vĩ đang chuyên tâm đọc sách, gọi khẽ.

“Sao thế?” – Trịnh Vĩ quay đầu nhìn anh.

“Chờ đến khi cậu khỏe lại..... Chúng ta đưa Bắc Bắc đi du lịch được không? Tôi thấy ở bệnh viện mấy

ngày nay cậu cũng buồn.” – Khương Thần nhìn Trịnh Vĩ ngồi dưới ánh sáng mặt trời, yếu ớt nói.

“Được, lần này đi Hạ Môn đi, Bắc Bắc nói là Trương Nam đã tới đó, nên cũng muốn đi. Ở đó có đảo, có thể ở đó nghỉ ngơi, là một nơi yên tĩnh.” – Trịnh Vĩ hơi nhắm mắt lại, hưởng thụ ánh nắng chiều cuối xuân.

Hạ Môn: Một thành phố thuộc tỉnh Phúc Kiến, Trung Quốc

“Ừ.....” – Khương Thần cười đáp lời – “A Vĩ, gần đây cậu béo lên, cảm thấy không giống lúc trước, Bắc Bắc cũng nói anh béo.”

“Đều là do anh ngày nào cũng tắm bể.....” – Trịnh Vĩ vươn tay phất bỏ giọt nước rơi trên vai Khương Thần, đôi mắt ôn nhu nhìn anh – “Có đôi khi em rất cảm ơn vụ tai nạn này.....”

Chúng ta có thể ngày nào cũng ở bên cạnh nhau.....

“Tương lai rồi sẽ ngày một tốt hơn.....”

Ngày xuân, vạn vật sinh sôi, nhưng vẫn có thể ngửi được mùi bùn đất thoảng qua.....

Cuộc sống bây giờ với Khương Thần mà nói là rất đơn giản, tuy bề bộn nhiều việc, nhưng nhìn Trịnh Vĩ ngày một hồi phục, mỗi ngày được ở bên cạnh người mình yêu, được lão tham mưu trưởng sẽ thỉnh thoảng hỏi han quan tâm, hơn nữa còn không cần giấu diếm gì với Bắc Bắc, Khương Thần cảm thấy trọng trách trên người cũng nhẹ hơn nhiều, trong lòng luôn thầm nghĩ, có lẽ sự thật giống như Trịnh Vĩ đã nói, sẽ ngày một tốt hơn.....

Mà trong phòng bệnh, Đào Lệ Hoa đã mấy ngày trầm ngâm đứng ở cửa sổ nhìn hai người đang ngồi ở hoa viên, thật lâu. Đột nhiên bà nhìn sang Trịnh Quốc Đống đang đọc sách dạy chơi cờ, hỏi: “Khương Thần, ông mặc kệ nó sao?”

Trịnh Quốc Đống không hiểu tại sao vợ mình đột nhiên lại hỏi cậu đó, ông ngẩng đầu, khó hiểu nhìn bà.

“Tôi hỏi ông, chẳng lẽ ông định chấp nhận hai đứa nói, rồi cứ để chúng nó..... như vậy?”

“Lệ Hoa.....” – Lão tham mưu trưởng không nghĩ ra tại sao vợ mình đột nhiên nhắc tới chuyện này. Mấy ngày nay, Khương Thần cùng ông chơi cờ, giúp vợ chồng ông chăm sóc Trịnh Vĩ, ông đã sớm quên chuyện chia rẽ hai người, hoặc là nói, ông đã không còn cái ý tưởng đó nữa rồi – “Khương Thần, đứa nhỏ này..... Kỳ thật.....”

“Quốc Đống, chẳng lẽ giờ ông còn bênh nó? Ông xem con chúng ta đi, hiện tại thành ra thế này..... Làm gì còn coi chúng ta là cha mẹ nữa, trong mắt nó giờ chỉ có Khương Thần với Bắc Bắc..... Trước kia Tiểu Vĩ đâu có thể, nếu ông không quan tâm, vậy để tôi.” – Đào Lệ Hoa tức giận bỏ lại một câu như thế.

Trịnh Quốc Đồng yên lặng.

Bởi vì ông không có một lý do nào để biện hộ cho Khương Thần cả.

18. Chương 18: Đã Từng ...

Suốt thời gian qua, Khương Thần ngày đêm trông chừng bên người Trịnh Vĩ, thể xác và tinh thần đều mệt mỏi, đã thể mấy ngày gần đây, cứ thỉnh thoảng dạ dày lại nổi cơn đau, thật đáng ghét.

Sáng hôm đó, sau khi ăn sáng xong, Khương Thần cảm thấy buồn nôn kinh khủng, vào WC nôn ra rồi mới thấy cảm giác tốt hơn một chút, từ đó trở đi cả người cứ có cảm giác khó chịu.

Cứ hai tuần Trịnh Vĩ lại đi kiểm tra CT một lần. Vốn là Khương Thần cùng đi, khi Trịnh Vĩ vào kiểm tra thì anh lại tìm WC.

Đồng nghiệp thấy anh không thoải mái, đều khuyên anh về nhà nghỉ ngơi. Vừa lúc viện trưởng Diệp ở đó, ông để Khương Thần ở ngoài, thuận tiện tìm cơ tới phòng bệnh thăm cha mẹ Trịnh Vĩ, sau đó khuyên Khương Thần nên nghỉ ngơi cho tốt.

Khương Thần đối với Trịnh Vĩ, ai cũng đều nhìn thấy cả, ai cũng đau lòng cho hai người. Nhưng mà là người ngoài, họ ngoài việc chăm sóc trị liệu thật tốt cho Trịnh Vĩ ra, khuyên bảo Khương Thần đã gây rắc rối nên nghỉ ngơi, họ cũng không biết phải làm gì.

Từ sau khi Trịnh Vĩ bị tai nạn, viện trưởng ngày nào cũng chán nản thở dài.

“Tiểu Khương, tháng sau Tiểu Trịnh có thể xuất viện, sau đó hai người định thế nào?” – Viện trưởng Diệp thử hỏi.

“Cháu cũng phải về đi làm thôi, chắc bên cục Dược phẩm cũng chuẩn bị dán thông báo truy nã cháu rồi... Ha ha....” – Khương Thần cố gắng cười để xóa đi bầu không khí khó chịu này.

“Tiểu Khương, nhớ giữ gìn sức khỏe, cậu có là người sắt cũng không trụ được thêm nhiều nữa đâu. Những chuyện khác, nếu có thể giúp tôi nhất định sẽ giúp...” – Trong lòng viện trưởng Diệp cũng xót xa, hai người này đều khiến ông phải đau lòng, nhưng mà năng lực của bản thân ông có hạn, muốn giúp cũng khó. Việc này ông cũng không thể triệu tập toàn thể cán bộ công nhân viên của bệnh viện lại mở một cuộc đại hội là có thể giải quyết được. Bác sỹ chỉ có thể chữa bệnh trên cơ thể thôi, mà bệnh của bọn họ, ông cũng không thể làm gì hơn được, bất lực.

“Cảm ơn viện trưởng.....”

Hai người vừa tới cửa phòng bệnh, phát hiện có mấy hộ sỹ đứng đó, kiểu như muốn vào lại không dám vào.

Hai người nhìn thoáng qua, chợt nghe thấy bên trong có một giọng nữ rất quyết liệt:

“..... Trước kia tôi nghĩ, con mình chỉ là ham thứ mới lạ, nhưng mà ông xem xem, hiện giờ như thế này, ông bảo sau này tôi phải làm người như thế nào đây? Cả đời tôi đi theo ông, lúc trẻ một mình chăm sóc Tiểu Vĩ, từ lúc nó còn nhỏ đến khi đi học cấp một, cấp hai, cấp ba, những lúc đấy ông ở bên mẹ con tôi được mấy lần. Ông là cán bộ nhà nước, cứ có lệnh là đi, khi nào về cũng không biết. Tôi đã phải nhẫn nhịn, cái gì cũng phải nhịn, vì con, vì cả cái gia đình này nữa, bao nhiêu năm qua tôi đã trông giữ đủ rồi, Chính là cả đời vất vả của tôi đổi lại được cái gì? Vất vả lắm mới nuôi được Tiểu Vĩ trưởng thành, đợi đến khi nó có công việc ổn định, đợi đến khi ông về hưu có thể ở nhà cùng tôi..... Nhưng với ông thì sao? Con tôi, đứa con tôi tự tay nuôi lớn lại là đồng tính, vậy mà lại còn muốn công khai cho cả thế giới này nó chỉ thích con trai, Tiểu Vĩ đã bị tai nạn thành ra thế kia rồi, vậy mà vẫn muốn cái thằng kia sao? Sống chết không chịu buông, ông bảo tôi phải chấp nhận thế nào đây? Cả đời tôi nhẫn nhịn, chỉ mong lúc về già có thể an ổn mà sống, vậy mà hai cha con ông.... Rốt cuộc là kiếp trước tôi nợ cha con ông cái gì mà kiếp này tôi lại phải chịu khổ đến thế này hả trời.....”

Là giọng của mẹ Trịnh Vĩ, là dì Đào bình thường vẫn rất dịu dàng từ ái, vậy mà lúc này giọng nói ấy vang lên như xé, còn người thì túm lấy áo ông Trịnh, tức giận khóc.

“Lệ Hoa, bà làm sao vậy, đây là bệnh viện!” – Trịnh Quốc Đống rõ ràng là không hiểu sao vợ mình đột nhiên lại như vậy, bởi vì mỗi câu vợ ông nói đều khiến ông choáng váng. Qua nhiều năm như vậy, ông vì sự nghiệp, ngay cả lúc ông không có tiếng tăm gì người vợ này vẫn vì ông chăm lo cho gia đình để ông yên tâm công tác.

“Tôi vẫn nói rồi đấy, nếu ông mắc kệ con ông, vậy để tôi lo! Ông đừng cầu tình cho chúng nó! Ông là một người lính, đừng có làm việc lật lọng!” – Đào Lệ Hoa ngẩng đầu nhìn tình huống ngoài cửa, bỏ lại một câu, hùng hăng lau nước mắt mở cửa phòng bệnh, nhìn thấy Khương Thần ngơ ngác đứng đó, còn có viện trưởng Diệp đứng sau, không chút giật mình.

Bà nhìn chăm chăm Khương Thần.

Khương Thần biết bà đang tức giận, hơi dịch sang bên, anh cứ nghĩ bà định đi ra ngoài, ai ngờ Đào Lệ Hoa hai mắt đầm lệ nhìn anh hồi lâu, rồi đột nhiên bà quỳ xuống trước mặt Khương Thần.

“Khương Thần, tôi xin cậu, có thể trả con lại cho tôi được không. Chúng tôi có thể cho cậu tiền, cho cậu nhà, bất cứ thứ gì cũng có thể cho cậu. Trịnh Vĩ đã thành ra thế này, là cha là mẹ, tôi cũng không có hi vọng gì, chỉ mong con trai mình có thể khỏe mạnh, có thể cưới vợ sinh con. Chuyện kinh hãi thế tục như thế tôi không thể chấp nhận được, tôi chỉ muốn con tôi khỏe mạnh mà sống, tôi xin cậu.....”

Cửa phòng bệnh mở ra, cả tầng đều có thể nghe thấy lời bà nói. Mấy cô ý tá, hộ sỹ cầm dụng cụ đi qua đều giật mình đứng lại nhìn chăm chăm Khương Thần.

“Dì Đào.....” – Màn này quá mức chấn động, tới quá đột ngột, đầu óc Khương Thần trống rỗng, mắt mấy

giây mới hiểu được ý tứ của Đào Lệ Hoa – “Dì, dì đừng như thế, viện trưởng còn ở đây, còn có nhiều đồng nghiệp như vậy nữa, sẽ làm mọi người hiểu lầm.....không tốt cho Trịnh Vĩ.....”

Điều đầu tiên mà Khương Thần nghĩ đến chính là hình tượng của Trịnh Vĩ ở bệnh viện..... Không thể bị hủy.

“Hiểu lầm? Tôi hiểu lầm cái gì? Bây giờ ngay cả lão Trịnh cũng nói đỡ cho cậu, cậu quả là biết cách lung lạc lòng người. Nói cho cậu biết, tôi là mẹ Trịnh Vĩ, tôi tuyệt đối không cho phép chuyện như vậy xảy ra, hai người cũng không muốn giữ mặt mũi, vậy tôi đây còn giữ làm gì!”

“Dì, dì..... đứng lên trước đã, cháu nhất định sẽ đi..... Cháu chưa từng có ý nghĩ sẽ cướp con trai dì..... Cháu với cậu ấy chỉ là đồng nghiệp, chỉ là chủ nhiệm Trịnh giúp cháu chăm sóc Bắc Bắc nhiều năm như vậy, cháu mới..... mới cảm tạ..... chủ nhiệm Trịnh giúp đỡ..... Tuyệt đối.....sẽ không..... như dì nghĩ đâu.....”

Khương Thần cố nén vị chua đang trào lên, không chỉ dạ dày khó chịu, mà mắt anh cũng cay cay.....

“Vậy cậu đừng tới đây nữa, về sau cũng đừng mang Bắc Bắc xuất hiện ở nhà tôi nữa. Tội danh vong ân bội nghĩa tôi đây sẽ chịu, hiện tại cả lão Trịnh lẫn lãnh đạo của cậu đều ở đây, tôi muốn cậu hứa với tôi! Cậu không hứa tôi sẽ không đứng lên!” – Đào Lệ Hoa nói to.

Khương Thần biết tất cả cảm xúc lẫn bất mãn của bà ứ đọng lại trong thời gian qua đang bạo phát, trước mặt viện trưởng và nhiều đồng nghiệp của Trịnh Vĩ như vậy, Khương Thần còn có thể nói gì. Anh đột nhiên hận dạ dày của mình, nếu vừa rồi không đau, có lẽ còn có cơ hội nhìn Trịnh Vĩ thêm một lần nữa, còn có thể nhớ rõ hình dáng của người ta thêm chút nữa, tuy rằng lúc này dung nhan có chút khó nhìn, nhưng mà..... đó chính là Trịnh Vĩ mà anh yêu.....

Nhưng mà.....

“Dì, dì hiểu lầm rồi, nhưng cháu sẽ hứa..... Nhất định sẽ giữ lời..... Về sau sẽ không tới đây nữa..... Dì phải giữ gìn sức khỏe, nếu không Trịnh..... chủ nhiệm Trịnh sẽ lo lắng..... Cháu đi đây.....”

Khương Thần vào phòng bệnh lấy áo khoác và điện thoại, quay về phía Trịnh Quốc Đống mặt vẫn nghiêm túc không lên tiếng vẫy chào một cái, đi đến trước mặt Đào Lệ Hoa, nâng người phụ nữ đã đau lòng đến sắp phát điên đứng dậy.

“Dì, Trịnh.....chủ nhiệm Trịnh tối nay không thể ăn gì, sáng mai còn phải kiểm tra sức khỏe toàn thân.....”
– Những thứ cuối cùng Khương Thần có thể nghĩ đến chỉ có như vậy.

Sau đó, dưới rất nhiều ánh mắt chăm chú, Khương Thần yên lặng đi ra khỏi phòng bệnh. Viện trưởng Diệp muốn giữ Khương Thần lại, nhưng lại bị Đào Lệ Hoa nhìn chằm chằm, không dám làm gì nữa.

Cảm xúc của Đào Lệ Hoa lúc này rất không ổn định. Người nhà bệnh nhân phải chịu áp lực trong thời

gian dài, khi đã bạo phát thì tuyệt đối không được làm trái ý họ, đây là kinh nghiệm của ông.

Cả tầng đều có cửa mở để nghe ngóng, cả người nhà bệnh nhân lẫn các bác sỹ, y tá. Khương Thần kỳ thật cũng không để ý chuyện này, nhưng mà dạ dày lại bắt đầu quặn đau, đau đến mức anh muốn khóc.

Thang máy nhanh chóng đã tới. Cửa mở, bên trong còn có vài người nhà bệnh nhân, không ai chú ý tới Khương Thần bước vào cả.

Cảm giác như là cả thế kỷ đã trôi qua, Khương Thần nghe được tiếng cửa thang máy từ từ đóng lại sau lưng.

Theo phản xạ, Khương Thần xoay người ấn nút tầng tiếp theo, chờ cửa thang máy mở, anh lao ra ngoài, tìm được WC gần nhất, nôn đến không biết trời đất là gì.

Khương Thần vừa đi, viện trưởng vội gọi Vương Phương đi theo, vừa rồi ông thấy sắc mặt Khương Thần tái nhợt, rất không ổn.

Nhưng mà, không ai gặp Khương Thần.....

Khương Thần thực sự biến mất.

Anh bệnh nặng, đã bảy tám năm nay, chưa bao giờ dạ dày lại tra tấn anh như thế. Vừa ăn được chút ít đã nôn sạch, anh uống thuốc, cố gắng ăn, lại nôn.

Khương Thần là bác sỹ, với tình trạng thể này anh không còn lạ. Rất nhiều năm trước, anh cũng đã từng bị như thế, cũng đã một mình trải qua.

Cũng may, hiện giờ Bắc Bắc đang ở nhà Trương Nam, cũng may Bắc Bắc không nhìn thấy bộ dạng chật vật này của mình.

Còn chuyện nên giải thích cho Bắc Bắc như thế nào, Khương Thần không biết.....

Mỗi ngày Bắc Bắc đều gọi điện thoại tới, nói phải gặp chú Trịnh. Khương Thần lần nào cũng tìm lý do gì đó để thoái thác, sau đó không tìm được lý do nào nữa, mỗi lần chuông điện thoại vang lên anh đều sợ hãi.

Cơn đau dạ dày hành hạ anh suốt một tuần, cuối cùng cũng được kìm xuống. Mấy ngày này Khương Thần ăn ngon hơn, nhưng lại bị sốt, cũng may là anh chưa đi làm, vì thế mỗi ngày đều ở nhà ăn rồi ngủ, ngủ dậy thì uống thuốc, làm cơm, ăn xong lại ngủ.

Cuộc sống nhàn nhã như vậy, đã lâu rồi anh chưa từng có.

Mỗi ngày không có việc gì làm, Khương Thần lại ngồi ngẩn người thật lâu, ngẫm nghĩ lại thời gian hạnh phúc trước kia.

Hiện tại không sung sướng, tương lai, có lẽ cũng sẽ như vậy.... Đối với Trịnh Vĩ, anh có thể làm thì đều đã làm, đã không còn gì tiếc nuối nữa, đã không còn lý do gì để tiếp tục ở lại đó nữa.....

Một người đàn ông trưởng thành, lại ở lý do đó không chịu đi, bị cha mẹ Trịnh Vĩ coi là cái đinh trong mắt, dù sao thì cũng không thể cứ thế mãi được.

May mắn, may mắn là anh còn có nhiều hạnh phúc như vậy để nhớ lại. Những ký ức trôi qua đều là ký ức ngọt ngào nhất..... Trịnh Vĩ, Bắc Bắc và anh, ba người, tốt xấu gì cũng sống cùng nhau nhiều năm như vậy. Năm tháng trôi qua thật nhanh, Bắc Bắc hồi nào còn là một bé con mới sinh giờ đã đi học lớp một, giống như khước mắt sau một đêm đã tăng thêm một nếp nhăn nữa. Hồi tưởng luôn làm cho người ta cảm thấy thời gian luôn qua nhanh rồi biến mất, mà hiện tại, tương lai lại dài lâu như vậy.....

“Cũng may, tôi đã từng hạnh phúc.”

19. Chương 19: Trưởng Thành

Ngày đó, Trịnh Vĩ vừa từ phòng chụp CT trở về liền hỏi: “Khương Thần đâu? Dạ dày anh ấy không thoải mái, phải xem anh ấy đã uống thuốc chưa.”

Tất cả mọi người ở đó không ai dám nói.

Cuối cùng, Đào Lệ Hoa lên tiếng: “Mấy ngày nay Tiểu Khương chăm sóc con cũng vất vả rồi, mẹ bảo cậu ta về nhà nghỉ ngơi.”

“Mẹ nói gì với anh ấy?” – Trịnh Vĩ tựa vào giường, ánh mắt vừa ôn nhu đột nhiên lạnh lùng, anh căn bản không để ý tới đôi mắt vẫn sưng đỏ của mẹ mình.

“Con là con mẹ, mẹ chỉ nói những lời mà một người mẹ cần phải nói.” – Đào Lệ Hoa hung hăng nhìn Trịnh Vĩ. Trong ký ức của bà, con trai bà từ trước tới giờ chưa bao giờ cãi gắt với bà, từ nhỏ đều rất ngoan ngoãn nghe lời, là một đứa con ngoan. Bà nghĩ rằng, chỉ cần bà cứng rắn, nhất định Trịnh Vĩ sẽ thỏa hiệp.

Trịnh Vĩ nhắm chặt mắt lại. Chờ đến khi anh mở mắt, anh cố gắng rút kim truyền dịch đang cắm trên tay mình. Vì cử động phối hợp của anh vẫn còn chưa linh hoạt, cho nên anh dùng sức hơi nhiều, khiến vết kim chảy máu. Anh cũng không cố, quay sang rút ống đo chỉ tiêu sinh lý.

Cả viện trưởng Diệp và phó viện trưởng Vương đều ở đó, cả hai đều sợ hết hồn, chờ đến khi Trịnh Vĩ tháo dây bảo hộ ở giường bước xuống dưới, dùng sức quá nhiều, khiến cho bản thân đứng không vững, lao đảo

ngã uống.

Mọi chuyện diễn ra quá nhanh.

Viện trưởng Diệp cảm thấy, trong một giây kia, trái tim ông như ngừng đập.

Trong nháy mắt, tất cả theo bản năng đều chạy tới đỡ Trịnh Vĩ.....

Từ phòng bệnh đi ra, viện trưởng Diệp lén lau nước mắt, cả phó viện trưởng Vương cùng vài y tá có mặt ở đó đều khóc.

Bên trong, Trịnh Vĩ bị ngã cũng không nặng, không ảnh hưởng gì nhiều. Phó viện trưởng Vương tiêm cho anh một liều thuốc an thần, theo yêu cầu của viện trưởng Diệp.

Trịnh Vĩ không nói không rằng gì cả, chỉ giãy dụa đòi xuống giường.

Đào Lệ Hoa nhìn con trai, chỉ biết khóc. Trịnh Quốc Đống nhắm chặt mắt, cả người run rẩy.

“Lúc này thì bà vừa lòng rồi chứ?”

Chờ đến khi trong phòng bệnh chỉ còn ba người, Trịnh Quốc Đống mới mở mắt, hai mắt đỏ ngầu, ngẩng đầu nhìn vợ đang khóc.

“Có cho tôi làm lại tôi cũng vẫn sẽ làm như thế.....” – Ánh mắt bà chứa đầy sự phức tạp, có đau lòng, cũng có cương quyết.

“Haizzz..... Bà đã nghĩ chưa, khi nó tỉnh lại, chúng ta phải làm gì..... Tính tình nó thế nào, bà là mẹ lẽ nào bà không biết? Tôi cũng không dám cứng rắn với nó.” – Trịnh Quốc Đống nhìn chằm chằm người đang yên ổn ngủ dưới tác động của thuốc an thần.

“.....Tôi, tôi không có cách nào chấp nhận được.....”

“Cho nên bà muốn giết chết con mình sao? Năm đó nó muốn đi du học, tôi ép buộc nó thế nào, bà quên rồi sao? Cuối cùng nó nói đi là đi..... Chúng ta đều đã già rồi, đã sớm không thể quản được nó rồi, đồng ý với quyết định của nó thì ủng hộ, không đồng ý thì giữ ý kiến riêng thôi. Chúng ta còn sống được vài năm nữa? Cũng không nhất định phải nhìn thấy nó sống tốt, chỉ cần nhìn nó vui vẻ, cái gì cũng không quan trọng.”

“Giờ ông đang trách móc tôi?”

“Tôi trách bản thân mình.....” – Lão tham mưu trưởng nắm chặt tay đấm vào chân mình.

.....

Khi thuốc an thần hết hiệu lực trên người Trịnh Vĩ, cả viện trưởng Diệp và phó viện trưởng Vương đều tới, Trịnh Huy cũng đã ở đó. Mấy người nhìn anh chăm chăm, tùy cơ chuẩn bị ngăn cản những hành động quá khích của anh.

Cũng may Trịnh Vĩ bình tĩnh mở mắt, nhìn một vòng những người đang khấn trương đứng bên cạnh, anh vẫn nói câu đó: “Dạ dày anh ấy không tốt, phải uống thuốc.”

Ở đây không ai biết nên trả lời thế nào.

“Tiểu Trịnh, tôi sẽ có trách nhiệm theo dõi Khương Thần uống thuốc. Cậu cũng phải đồng ý phối hợp trị liệu.” – Viện trưởng Diệp khẽ thở dài, cuối cùng cũng không ai lên tiếng, chỉ có mình ông.

“Thuốc XXX pha với nước uống, anh ấy chỉ uống được thuốc đó.”

Sau đó, Trịnh Vĩ liền im lặng.

Viện trưởng Diệp vẫn không liên lạc được với Khương Thần. Không còn cách nào khác, ông phải tự mình tìm tới tận nhà.

Cũng may, trong nhà Khương Thần sáng đèn. Nhưng khi Khương Thần ra mở cửa, ông nhìn anh một hồi lâu, trong lòng vô cùng khó chịu mà không thể nói thành lời.

Hai mắt Khương Thần trũng sâu xuống, sắc mặt trắng bệch, không biết là do việc mấy hôm nay hay là do cả tháng qua khiến anh như vậy.

“Viện trưởng, sao ngài lại tới đây?” – Khương Thần vội vàng để ông vào nhà.

“Ha ha, không có gì, tôi chỉ ghé qua thăm cậu một chút.”

“Tôi khỏe rồi, ở nhà nghỉ ngơi nên cũng khá hơn hẳn. Cũng không còn khó chịu nữa.” – Khương Thần xoa xoa chỗ dạ dày.

“...Ừ, khỏe lại là tốt rồi. À, thuốc này cậu cầm lấy, trong đó có hướng dẫn sử dụng, cậu nhớ phải uống. Hết đau rồi cũng vẫn phải trị tận gốc, chữa dạ dày không phải ngày một ngày hai là được.” – Ông cầm giắc sống mũi mình cay cay, đưa cho Khương Thần một gói thuốc to.

“A, nhiều vậy sao.....”

“Cứ cầm đi, phải biết chăm sóc tốt bản thân chứ. Tôi tan sở nên tiện đường qua đây, giờ tôi về đây. Hôm nay đã hẹn vợ về nhà ăn cơm.....” – Viện trưởng Diệp nói xong thì đi.

“Cảm ơn. Ngài đi thông thả.”

.....

Từ đầu tới cuối, Khương Thần vẫn cười. Chờ tới khi người đã đi xa rồi, cúi đầu nhìn gói thuốc trong tay, anh ngẩn người một lúc lâu.

Khương Thần biết bản thân phải nhanh chóng khỏe lại, vì anh còn có Bắc Bắc, anh phải chăm sóc cho Bắc Bắc.

Anh vẫn uống thuốc, chờ hết sốt, anh sẽ tới đón Bắc Bắc về.

Mấy ngày rồi Bắc Bắc không gặp bố, cậu nhóc có hơi giật mình không nhận ra, tuy nhóc không nói ra, nhưng thoát nhìn vẫn cảm giác được bố mình khác trước.

Khương Thần làm một bàn lớn đồ ăn, đều là những món Bắc Bắc thích. Bắc Bắc nhìn bố, không dám nói lung tung, chỉ cầm đầu ăn cơm. Đến khi ăn xong cũng không biết mình vừa ăn cái gì.

Trong nhà rõ ràng là bật đèn, nhưng mà cảm giác trong phòng khách vẫn cứ âm u, làm cho người ta không dám ngồi lâu.

“Bố, có phải bố có chuyện không vui không?” – Bắc Bắc giúp bố dọn bàn, cuối cùng không nhịn được kéo áo bố hỏi.

“Bố không có chuyện gì buồn cả, Bắc Bắc, lát nữa bố có chuyện cần nói với con, con phải ngoan ngoãn nghe, được không?” – Khương Thần cười với nhóc con.

“Vâng ạ. Bố, con giúp bố rửa bát nhé. Ở nhà Nam Nam thì anh ấy rửa bát, con phụ trách lau bát.” – Bắc Bắc ngoan ngoãn nói.

“Ừ, Bắc Bắc cũng lớn rồi.”

.....

“Bắc Bắc, bố sẽ nói cho con biết lý do, giải thích vì sao chúng ta không thể tới tìm chú Trịnh được nữa.....” – Khương Thần ngồi bên chiếc giường nhỏ của Bắc Bắc, nhìn vào mắt nhóc. Anh cố gắng trấn định, giống như là đang kể chuyện cổ tích trước khi đi ngủ, chậm rãi nói: “Hiện tại bố nói cho con biết, đây chính là sự thật, cho nên Bắc Bắc phải nghe, cố gắng hiểu, từ nay về sau, đây chính là bí mật của bố, của con và của chú Trịnh, không thể nói cho người khác biết, cả Trương Nam cũng không thể nói, được chứ?”

Bắc Bắc nhìn Khương Thần, có chút bị dọa sợ, gật gật đầu, vâng một tiếng.

“.....Bởi vì, bố, bố thích chú Trịnh, bố muốn..... giống như là ông bà Trương Nam sống cùng nhau vậy đó. Nhưng mà Bắc Bắc này, con phải hiểu là..... thế giới mà chúng ta đang sống, nó có quy tắc nhất định, đàn ông.....phải thích phụ nữ, rồi tạo thành gia đình, cùng nhau chung sống. Cả bố và chú Trịnh đều là đàn ông, cho nên không thể yêu nhau, cũng không thể ở cùng nhau. Bắc Bắc, con có hiểu không?”

“Nhưng mà bố ơi, vì sao chúng ta phải rời khỏi chú Trịnh chứ? Chỉ cần bố không thích chú Trịnh nữa, không phải chúng ta lại có thể ở cùng nhau sao? Giống như trước kia vậy đó.” – Bắc Bắc thực sự là không hiểu gì cả.

“.....Bắc Bắc, con còn quá nhỏ, có thể chưa hiểu hết. Bố không có cách nào để thôi không thích chú Trịnh nữa, cho nên, bố không có cách nào cả. Nếu nhất định phải ở bên cạnh chú Trịnh..... sẽ có nhiều người ghét bố và chú ấy, bọn họ có thể cũng ghét luôn Bắc Bắc nữa..... Cho nên, bố chỉ có thể làm như vậy.” – Khương Thần nhìn Bắc Bắc.

“Bố, sẽ không ai ghét bố đâu. Con thích bố ở bên chú Trịnh, chỉ có khi hai người ở cùng nhau thì mới vui vẻ được. Không phải thế sao, con chỉ biết thế thôi.” – Bắc Bắc vẫn không hiểu như trước.

“Bắc Bắc..... Vì con là do bố và chú Trịnh nuôi lớn, cho nên là con thích bố và chú ở cùng nhau. Nhưng mà ngoài Bắc Bắc ra, bố đã đi ngược lại quy luật, cho nên, sẽ bị trừng phạt.”

“Bị phạt gì cơ ạ? Là không được đi tìm chú Trịnh sao? Giờ chú ấy còn đang ở bệnh viện, chúng ta không gặp chú ấy. Chú ấy thật đáng thương. Con nhớ chú ấy lắm.” – Những lời này Bắc Bắc có thể hiểu, nhóc lo lắng.

“Bắc Bắc ngốc này. Chú Trịnh còn có người nhà của chú ấy mà. Có ông Trịnh, có bà Đào chăm sóc chú ấy mà. Chúng ta chỉ cần sống cuộc sống của mình, sau đó ở trong lòng chúc cho chú ấy sớm hồi phục là được rồi....” – Khương Thần ôm nhóc con, một bàn tay nhẹ nhàng vỗ về lưng nhóc, ngoài miệng nói vậy, nhưng hốc mắt anh đã đỏ từ lúc nào.

“Bố..... Chú Trịnh còn có ông Trịnh, có bà Đào. Còn con chỉ có bố với chú Trịnh mà thôi.....” – Bắc Bắc khóc. Nhóc không nghĩ sẽ không còn được gặp lại Trịnh Vĩ. Nhóc đã mong đợi từ lâu lắm rồi, chờ tới khi chú Trịnh khỏe lại, cả nhà ba người sẽ được ở bên nhau, đến khi nghỉ hè có thể cùng nhau đi du lịch, bố dạy nhóc chơi đàn, chú Trịnh chơi đùa cùng nhóc.

“Bắc Bắc ngốc này. Bố còn có Bắc Bắc, mà Bắc Bắc cũng còn có bố đây cơ mà. Sau này khi Bắc Bắc trưởng thành, con sẽ có gia đình của mình, có người thân, sau đó sẽ rất đông vui.....”

“Bố ơi.....”

“Ừ?”

“Bắc Bắc không cần người khác, sau này khi chú Trịnh mất, con vẫn sẽ ở cùng bố.....Được không?”

“Ừ.... Được.....”

“Con sẽ lớn nhanh, sau đó có thể giúp bố làm việc nhà, cùng bố đọc sách, cùng bố đi du lịch.....”

“Ừ.....”

“Vậy thì, bố đừng đau lòng nữa nhé.....”

Đêm đó, Khương Thần ôm con trai ngủ, một giấc ngủ bình yên, không mộng mị, tới tận sáng.

Mà cậu nhóc trong lòng anh, rõ ràng là chỉ mới một tuần không gặp, cảm giác như đã khác trước rất nhiều.

Rõ ràng là vẫn khuôn mặt bụ bẫm nhỏ nhắn, lông mi dài, vành tai mềm mềm, nhưng mà cảm giác như đã trưởng thành sau một đêm.

.....

Một ngày chủ nhật đẹp trời, tháng năm đã sắp qua, Bắc Bắc nói muốn đi xem phim Transformers 3D mới ra. Khương Thần cũng áy náy vì đã lâu rồi không chăm lo nhiều cho Bắc Bắc, vì thế dậy thật sớm đưa Bắc Bắc đi chơi.

Bắc Bắc rất vui vẻ, được xem phim, được mua quần áo mới, còn được ăn một miếng thịt bò to dùng nữa.

Hôm đó ánh nắng mặt trời cũng không quá gắt, ấm áp dễ chịu. Theo như lời Bắc Bắc nói thì đứng dưới nắng rất thoải mái, như lặn trên thảm vậy. Khương Thần cũng thấy như thế.

Những ngày này trôi qua với anh thật bình tĩnh. Ngoại trừ ăn, ngủ và chăm sóc Bắc Bắc, anh cũng đúng giờ uống thuốc. Ban ngày không có việc gì làm, anh ở trong nhà quyết tâm rèn luyện khả năng nấu nướng. Anh muốn làm cho Bắc Bắc những món ăn ngon nhất.

Không biết là cố gắng của bản thân có hiệu quả hay là Bắc Bắc cảm động trước vất vả của bố mình, món nào ăn nhóc cũng khen ngon, còn ăn rất nhiều. Khương Thần tâm tình cũng thoải mái, mỗi ngày cùng ăn với con trai, ăn uống cũng điều độ hơn.

Anh có cảm giác, tự mình đã nuôi mình tăng thêm vài cân.

“Bắc Bắc, mai bố đi làm, tan học thì con tới nhà Trương Nam chờ bố được không?”

“Vâng, được ạ. Lâu rồi con cũng chưa tìm Trương Nam chơi. Bố này, cuối tuần trường con có tổ chức biểu diễn, bố phải tới nhé, mấy lần trước bố đều bận, lần này con với Trương Nam hợp tấu đấy.”

Bắc Bắc giúp bố xách một cái túi nhỏ, thở hổn hển đi từng bước lên lầu.

“Được, bố nhất định sẽ tới. Bắc Bắc, tối chúng ta ăn cá pecca hay là ăn thịt kho tàu?” – Đã tới lầu ba, Khương Thần cúi đầu tìm chìa khóa trong túi.

“Dạ, con muốn ăn cá sốt cà chua, bố có thể làm được không?” – Bắc Bắc nghĩ một hồi, đột nhiên muốn ăn món chua chua ngọt ngọt kia.

“Bắc Bắc, chúng ta ăn cá pecca hấp được không?” – Khương Thần đang định nói ‘Bố nhất định sẽ làm cho con.’, nhưng mà sự thật là món cá pecca nấu chua ngọt anh thật sự không biết làm, chỉ có thể nói thật.

“.....”

Khương Thần lấy được chìa khóa, tới lầu bốn chuẩn bị mở cửa. Không nghe được tiếng Bắc Bắc trả lời, anh quay đầu, phát hiện nhóc con đang nhìn chằm chằm vào cửa nhà mình. Nhóc hơi bĩu môi, tay chỉ, nhẹ nhàng nói: “Bố.... là....chú Trịnh.....”

20. Chương 20: Tin Tưởng

“Bố.... là chú Trịnh.....”

Khương Thần quay đầu, ngây người đứng đó. Sau đó, anh cảm giác được trái tim đang yên bình bỗng đập mạnh mẽ hơn bao giờ hết, giống như muốn chui ra khỏi ***g ngực vậy. Anh đau lòng, cảm giác như sắp khóc.

Lúc này, người đàn ông kia mặc áo gió, đội mũ, ngồi quay mặt về góc tối của hành lang, dựa vào tường, nhắm mắt, hô hấp nhịp nhàng..... giống như là đang ngủ vậy, ***g ngực lên xuống đều đặn theo quy luật, hàng mi hơi run run.

Bình tĩnh và an ổn.....

Khương Thần nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh người đàn ông kia, nhẹ nhàng vươn tay ra, chạm vào má người ấy.

Cảm giác ấm áp.

Không phải là mơ.

Trong khoảnh khắc bị Khương Thần chạm vào, Trịnh Vĩ mở mắt, anh mơ màng nhìn một lát, nheo mắt lại, nhận ra đó là Khương Thần, hơi mỉm cười: “Anh... sao lại khóc.....”

“Cậu..... Đến lúc nào thế? Đợi lâu không?” – Khương Thần mặc kệ nước mắt đang chảy xuống, khi không gặp thì không biết, đến khi gặp rồi, anh mới biết, hóa ra bản thân mình luôn luôn nghĩ về người đàn ông này nhiều đến như vậy. Người đàn ông đang ngồi trước mặt mình, đang mỉm cười với mình. Trong khoảnh khắc ấy, Khương Thần nguyện ý dùng tất cả mọi thứ để đổi lại giây phút này.

“Em vừa chớp mắt thì anh về. A Thần, em đói.....”

Người đàn ông ấy đưa tay lau đi dòng nước mắt trên hai má Khương Thần, tuy anh cười, nhưng trong mắt vẫn có một làn hơi nước.

“Được, tối tôi làm cá pecca hấp, cậu thích không?”

“Thích.”

.....

Bắc Bắc đứng cách đó không xa im lặng nhìn bố và chú Trịnh.

Rất rất nhiều năm về sau, khi nhóc đã trưởng thành, đã có bạn đời của mình, có nhà riêng, nhưng nhóc vẫn nhớ ánh sáng của ngày hôm đấy, trong ánh nắng tươi sáng như bọc một lớp lông ấm áp cho muôn loài, nhóc đã nhìn thấy thứ tình cảm lưu luyến đậm đà nhất trên cuộc đời này.

Bắc Bắc biết, trong lúc ấy, bố và chú Trịnh chỉ cần ở bên nhau là tốt lắm rồi. Về phần tốt như thế nào, khi đó nhóc vẫn chưa hiểu được.....

Khương Thần đỡ Trịnh Vĩ vào nhà, khi giúp anh cởi áo khoác mới phát hiện ra Trịnh Vĩ vẫn mặc quần áo bệnh nhân.

Khương Thần dìu anh vào phòng ngủ, để Bắc Bắc trò chuyện cùng anh, còn bản thân thì tới phòng bếp nấu cơm.

Anh không biết làm sao Trịnh Vĩ có thể tới đây được. Vừa rồi khi dìu Trịnh Vĩ vào phòng, anh thấy cậu ấy chỉ đi được vài bước đã thở hồng hộc. Tuy rằng cậu ấy cố gắng tỏ ra là không việc gì, nhưng không thể lừa được Khương Thần.

Trước khi nấu cơm Khương Thần lấy điện thoại vẫn để im lặng ở trong túi sách ra. Hơn mười cuộc gọi đều là của người nào đó. Điện thoại trong nhà vẫn bình thường, Khương Thần liền rút luôn dây cắm ra.

Hắn là Trịnh Vĩ vừa mới tới không lâu, mà những người đang điên cuồng tìm anh, có lẽ sẽ nhanh chóng tới.

Khương Thần trải giấy bìa lên trên giường, sau đó trải khăn trải bàn ăn lên, sắp xếp tất cả các thứ ổn thỏa, sau đó cùng Bắc Bắc ngồi bên cạnh Trịnh Vĩ, cùng nhau ăn cơm chiều.

Trịnh Vĩ đã có thể tự mình ăn được vài thứ. Động tác của anh chậm, Khương Thần gỡ lấy miếng bong bóng cá đặt vào bát anh, sau đó nhìn anh từ từ ăn từng miếng.

Bắc Bắc cũng ăn chậm, có đôi lúc nhóc cứ tò mò nhìn chằm chằm động tác không linh hoạt mấy của Trịnh Vĩ. Có mấy lần là Khương Thần phải gấp rau hay thức ăn vào bát cho nhóc thì nhóc mới giật mình ăn tiếp.

Ăn cơm xong, Bắc Bắc chủ động xin đi rửa bát. Khương Thần dọn dẹp bát đĩa, khăn trải với bìa các tông trên giường đi, thuận tiện đưa cho Trịnh Vĩ một chiếc khăn ẩm để lau tay.

“Điện thoại trong nhà chắc nổ tung lên rồi. Sao cậu ra được?”

“Hôm nay đi kiểm tra.”

“Sau đó?”

“Mua được Trịnh Huy và Vương Phương....”

“Có ưu đãi gì?”

“Trịnh Huy thâm mêm Vương Phương..... Vương Phương cũng thâm mêm nó.”

“Ha ha..... Hai người họ cấu kết với nhau làm việc xấu từ khi nào thế?”

“Có lẽ là từ Tết....”

“Hai người vẫn còn rối rắm?”

“Ừ, em đồng ý với họ là sẽ giữ im lặng.”

“Sao tôi không biết là cậu cũng có lúc xấu xa thế nhỉ?”

“Là họ không tự nhiên thôi.”

“À ha....” – Khương Thần cười híp mắt.

“Tóc đã dài như vậy rồi, tốt quá.” – Khương Thần nhẹ nhàng luồn tay vào mái tóc của Trịnh Vĩ, thật mềm mại, giống y như lúc trước. Người được vuốt ve cũng thoải mái nhắm mắt lại, ngửi được hương vị quen thuộc, cảm thấy vô cùng an tâm.

“Ở nhà mình vẫn là thoải mái nhất.....”

Một người vuốt tóc, một người an tĩnh ngồi đó cho người kia vuốt.

Không biết là bao lâu sau.....

“Cậu ngủ một lát đi, tôi gọi điện bảo họ tới đón cậu....” – Cùng với tiếng thở dài khẽ khàng của Khương Thần, bàn tay kia cũng buông tha cho mái tóc anh.

Khương Thần vừa đứng lên, đã bị người kia nắm tay kéo lại, nắm chặt.

“Anh lại muốn bỏ rơi em thêm lần nữa?” – Trịnh Vĩ mở to mắt, nhìn chăm chăm Khương Thần.

“Không thấy cậu, hai bác sẽ lo lắng.”

“.....”

“Cậu cũng không thể giống thanh niên mới lớn được, giận dỗi thì bỏ nhà đi.” – Khương Thần cố gắng cười như không có việc gì.

Nhưng mà sắc mặt Trịnh Vĩ không còn nét ôn nhu như trước. Anh nhúu chặt mày, trong ánh mắt của anh, có chút gì đó lạnh lùng.

“A Thần, vì sao hôm đó không chờ em về đã đi?” – Bàn tay Trịnh Vĩ lại dùng sức thêm, khiến Khương Thần cảm thấy cổ tay đau nhức.

“.....” – Khương Thần bị kéo cũng không nhìn Trịnh Vĩ, chỉ cúi đầu.

“Vì cha mẹ em sao. Mỗi lần anh đều phóng khoáng ra đi như vậy? Lừa em? Để em phải một mình chạy tới tìm anh?” – Giọng nói của anh hơi run rẩy, là do tức giận.

Hai lần, cả hai lần Trịnh Vĩ đều không biết gì hết, người cuối cùng biết chuyện luôn là anh. Anh hiểu tính tình Khương Thần hơn ai hết, mỗi lần gặp chuyện đều cố sống cố chết ôm lấy chịu đựng một mình. Trịnh Vĩ biết, mỗi lần gặp chuyện khó khăn, Khương Thần không bao giờ chịu chia sẻ với người khác cả.

“Vậy cậu nói xem, tôi phải làm sao bây giờ.....” – Khương Thần cười khổ ngẩng đầu, muốn thoát khỏi bàn tay Trịnh Vĩ đang nắm chặt.

“Vì sao không tin em? – Trịnh Vĩ không chịu buông tay – “Ngay cả tội phạm cũng có quyền kháng án, vậy mà anh lại không cho em quyền đấy, trực tiếp phán cho em tử hình?”

“..... Cậu đến đây là muốn chúng ta cãi nhau?” – Khương Thần không trả lời được, anh nghe được ý tứ bất mãn trong câu hỏi của Trịnh Vĩ.

.....

“Bao nhiêu năm qua, có khi nào chúng ta cãi nhau chứ?” – Trịnh Vĩ buông cổ tay Khương Thần, nắm lấy bàn tay anh, mười ngón tay đan chặt không rời – “A Thần, anh có thể tin tưởng em được không, để em cùng anh chia sẻ mọi chuyện, để anh có thể vô lo vô nghĩ, không cần phải làm gì cả. Tin em, cả Bắc Bắc nữa, có được không?”

“.....”

“Ba chúng ta là một gia đình. Đã là gia đình, thì ai cũng có trách nhiệm chứ không chỉ mình anh. A Thần, có được không.....”

“Vậy cậu cũng phải nghe tôi, đừng làm chuyện nguy hiểm như vậy nữa được không? Viện trưởng còn chưa đồng ý cho cậu xuất viện.”

“Anh cho rằng em có thể ngồi mốc người lên trong bệnh viện?”

“..... Xin lỗi cậu.....”

“Người nên xin lỗi là em mới đúng..... Em sẽ nhanh chóng bình phục thôi.”

“Ừ.”

.....

“A Thần, dựa đầu vào đây.”

“Sao vậy?”

“Để em ôm anh một lúc.”

.....

Bắc Bắc rửa bát xong, lén lút nhìn qua cánh cửa phòng ngủ hơi khép hờ.

Trời dần tối, chú Trịnh tựa vào thành giường, bố nhẹ nhàng tựa đầu vào ngực chú Trịnh, im lặng quá. Cả hai đều nhắm mắt, dường như đang ngủ.

Bắc Bắc lén lút đứng ngoài, mặt hơi đỏ, lại không hiểu vì sao tự dưng lại thấy xấu hổ. Nghĩ nghĩ một hồi không ra, liền nhẹ nhàng rón rén về phòng nhỏ của mình..... Không hiểu sao nhóc thấy tâm tình rất tốt. Tuy rằng chú Trịnh không chơi với nhóc, tuy rằng bố không dạy nhóc chơi đàn, nhưng Bắc Bắc lại rất vui, trong lòng thấy vô cùng ấm áp.

Khi Trịnh Quốc Đống và Đào Lệ Hoa gõ cửa nhà Khương Thần, mở cửa ra chính là con trai họ. Khương Thần ở phía sau đỡ anh.

“Quả nhiên con ở đây.....” – Trịnh Quốc Đống nhìn con trai, thở dài. Lại nhìn sang Khương Thần, trong mắt ánh lên một tia quan tâm.

“Tiểu Vĩ, con về bệnh viện với chúng ta được không..... Con vẫn chưa thể ra viện.” – Đào Lệ Hoa nhìn con trai, trên mặt tràn đầy mệt mỏi, chỉ khi nhìn thấy con mình mới như tháo được tảng đá đè nặng trong lòng. đành phải chấp nhận vậy. Nhìn sang Khương Thần đứng sau lưng Trịnh Vĩ, chỉ thoáng qua, coi như không có.

“Bố, mẹ, hai người có bất mãn gì thì nói với con, đừng gây khó dễ cho anh ấy với Bắc Bắc.” – Giọng Trịnh Vĩ không vang, nhưng đây là câu nói đầu tiên của anh với bố mẹ sau khi Khương Thần đi.

“A Vĩ.....” – Khương Thần nhẹ nhàng kéo tay Trịnh Vĩ, cảm thấy lời nói của anh có hơi vô lễ. Làm cha mẹ, ai mà không vì con mình. Nhìn cha mẹ Trịnh Vĩ ngồi trước mặt mình, anh thấy họ già đi nhiều. Hai người thoạt nhìn có vẻ rất mệt mỏi, trong mắt thì Đào toàn tơ máu.

“Bác Trịnh, dì Đào, trước tiên cứ vào nhà ngồi một đã.”

Khương Thần cảm thấy bốn người cứ đứng ở cửa cũng không phải là cách, hơn nữa Trịnh Vĩ không thể đứng lâu.

“Cũng được, có chút việc, ta nghĩ nên nói với cậu, Tiểu Khương ạ.” – Trịnh Quốc Đống nhẹ nhàng kéo Đào Lệ Hoa đi vào.

Bắc Bắc ở trong phòng đọc sách, nghe thấy bên ngoài có động tĩnh, liền chạy ra xem, thì thấy là ông Trịnh bà Đào. Nhóc vừa mới chào ông bà nội xong thì bị Khương Thần bảo quay về phòng.

Mẹ Trịnh Vĩ vẫn cúi đầu, có vẻ không thoải mái ngồi xuống salon. Khương Thần rót hai chén trà, cả phòng khách chìm trong im lặng.

“Trịnh Vĩ, bố mẹ cũng đã từng này tuổi rồi, cũng có khi hồ đồ..... Khi con nằm trong phòng phẫu thuật, bố đã nghĩ thông rồi. Chỉ cần con sống tốt, thì cứ thế mà làm. Những vết thương trên người con, cũng không thể đánh đổi lại được.”

Lão tham mưu trưởng cầm chén trà lên, lại đặt xuống.

“Bố và mẹ..... từ khi con trưởng thành, chúng ta giống như càng xa con hơn, không hiểu được suy nghĩ của con, tính con giống bố, có chuyện gì cũng giữ trong lòng không chịu nói ra..... Tiểu Khương có thể hiểu con, nhưng con không nói, cho nên chúng ta càng không thể hiểu được..... Chúng ta không phải là bố mẹ tốt. Nhưng mà..... chúng ta vẫn là bố mẹ của con.....” – Giọng Trịnh Quốc Đống vẫn trầm ổn như trước, bàn tay đặt trên chén trà thu về, ôm mặt – “Con bảo bố, bố phải làm thế nào bây giờ mới có thể bảo vệ gia đình này? Bố sợ, nhà chúng ta sẽ tan nát....”

Khương Thần không nghĩ rằng, Trịnh Quốc Đống trước mặt họ lại có thể nói như thế.

Ông đã già, tóc hoa râm, mấy ngày nay dường như tóc bạc còn nhiều hơn trước. Khương Thần cảm thấy trong lòng khó chịu, muốn nói, nhưng hiện giờ anh không có lập trường nào để nói cả. Huống chi anh đã đồng ý tin tưởng Trịnh Vĩ.....

Khương Thần nhìn sang người bên cạnh. Trịnh Vĩ vẫn bình tĩnh, nắm tay Khương Thần, nói với Trịnh Quốc Đống: “Bố, nhà chúng ta sẽ không tan, mà nhà của con cũng không thể tan.”

Bàn tay Khương Thần run rẩy, cũng may có người vẫn nắm chặt tay anh, ấm áp và kiên định khiến anh bình tĩnh lại.

“Tiểu Vĩ, con có nghĩ hay không, hai đứa như vậy, người ta nhìn vào sẽ nói chúng ta thế nào?” – Giọng Đào Lệ Hoa đã khàn khàn, lời nói nhẹ nhàng nhưng dường như đã rút cả sức lực của bà.

“Mẹ, nếu con sống không vui vẻ, mẹ bảo con phải đóng kịch cho ai xem? Cho mẹ sao? Con muốn Khương Thần, cả Bắc Bắc nữa sống thật vui vẻ cùng con, có như thế con mới hạnh phúc. Bốn năm trước con đã

nói với mẹ là sẽ sống cùng họ cả đời. Khi đó mẹ không phản đối, vì sao giờ mẹ lại bảo khó xử?”

“Mẹ cứ nghĩ, con chỉ là tuổi trẻ bồng bột..... Về sau sẽ tốt.....” – Bà ngẩng đầu.

“Từ nhỏ tới lớn, khi con đã quyết định, có khi nào con thay đổi?” – Nhìn ánh mắt kiên định của Trịnh Vĩ, Đào Lệ Hoa cảm thấy rối rắm.

“Tiểu Vĩ.....” – Bà định nói gì, nhưng lại không thể nói ra được.

“Lệ Hoa, đừng nói nữa.....” – Trịnh Quốc Đồng vỗ vai vợ mình – “Chúng ta về thôi.”

“Nhưng, Tiểu Vĩ phải về bệnh viện.”

“Bà cho rằng về viện với hai người cứng rắn như chúng ta nó có thể thoải mái sao?” – Trịnh Quốc Đồng chân thành – “Trịnh Vĩ muốn ở đây thì cứ để nó ở, có Tiểu Khương chăm sóc hai ta cũng yên tâm. Tiểu Khương, con bác giao cho cháu.....”

Lời tác giả:

Tôi và cha mẹ mình..... Đại khái là từ khi tôi hai mươi tuổi, hoàn toàn không thể hiểu được lẫn nhau.

Trừ ăn uống ngủ nghỉ tối thiểu phải gặp mặt, họ không biết tôi, họ cảm thấy tôi cứ đi sống những tháng ngày đi làm như họ muốn là được rồi.

Nhưng mà tôi và tôi-của-họ-muốn lại hoàn toàn khác nhau.... Sau đó bọ giận chó đánh mèo với tôi, cảm thấy là những người xung quanh tôi khiến tôi hư hỏng, là người tôi thích khiến tôi thành như thế, là người tôi yêu bảo tôi tới hại bọn họ.....

Kỳ thật bản thân tôi chính là như thế. Tôi cũng không biết khi nào thì cha mẹ tôi mới có thể thực sự hiểu được thế giới nội tâm của con gái mình. Không cần ủng hộ, ít nhất cũng chỉ cần không phản đối.....

Tôi thích một người, bố mẹ tôi không ủng hộ tôi, mỗi ngày đều dồn ép tôi, nói những lời rất khó nghe. Bố tôi là người thông suốt trước, vì tôi lạnh lùng. Mẹ tôi từ đầu đã đặc biệt ủng hộ tôi, nhưng qua mấy tháng, không hiểu sao bà không nghĩ thông, cãi nhau với tôi. Sau đó dần dần tôi càng sợ hãi việc phải về nhà trao đổi cùng họ, sự tình lại càng thêm bi kịch....

Cuối cùng của cuối cùng. Tôi bỏ lại một câu: Người này, cho dù bố mẹ có ép buộc thế nào con vẫn thích. Ủng hộ cũng được, không ủng hộ cũng không sao, tương lai của con không phải do bố mẹ quyết định.

Thời điểm đó, tôi thật sự nghĩ nếu họ nhất định phải nói những lời khó nghe với tôi, tôi sẽ trốn đi. Cùng

lắm thì không về nhà nữa. Sau đó thực sự một năm liền tôi không về nhà.

Mẹ tôi dần dà cũng nghĩ thông suốt. Bởi vì bố tôi nói mặc kệ tôi, mẹ tôi hoàn toàn không thể thay đổi được cá tính của tôi, gần đây cũng không cãi nhau với tôi, không biết lần này có thể duy trì được bao lâu.

Nếu như nói ‘Người gác đêm’ là tôi viết vào thời điểm vô cùng tuyệt vọng, đến kết cục đều là hi vọng. Còn truyện này, tôi thực sự cảm thấy khúc dạo đầu là hi vọng, càng viết càng thấy giống bản thân tôi đang giãy dụa, càng ngày càng tuyệt vọng.

Khương Thần của hiện thực không có một người tốt như Trịnh Vĩ hiểu anh, yêu anh. Tôi cảm giác bản thân đang bị phân liệt vậy, một nửa quật cường muốn cùng người tôi yêu trốn đi, một nửa muốn dừng cảm, nói là phải làm.

Đến nay tôi vẫn chưa gặp được người hiểu mình. Mỗi ngày đều ăn, ngủ, tan làm thì viết truyện ngắn người. Cuộc sống của tôi cũng kham khổ. Áp lực học hành, áp lực kinh tế, năng lực nửa vời, cũng không biết tương lai tôi có thể làm được gì, tôi có thể mang cho gia đình tương lai của tôi cái gì. Bố mẹ không trông cậy được. Sự khác biệt là thứ tồn tại vĩnh viễn. Có thể theo liền theo, họ không làm khó tôi là tôi rất yêu họ. Bạn bè cũng có nỗi khổ riêng, tất cả mọi người đều vội, có ai nguyện ý dành thời gian ra nghe câu chuyện ngây thơ của tôi chứ? Hơn nữa tới một độ tuổi nhất định, có ước muốn gì cũng không thể nói ra được. Người mà tôi thích, anh ấy có thể cho tôi cảm giác yên bình, không hơn. Tôi đem mọi thứ trải ra, tôi bước 999 bước rồi, bước cuối cùng anh ấy có nguyện ý đưa tay ra không, tôi không biết.

Tôi viết “Vũ bay liệng thư” là lúc tôi quen anh. Tôi rất thích anh ấy, thích đến mức mỗi một tác phẩm của tôi đều có một chút gì đó của anh ấy. Mỗi một nhân vật của tôi đều có một phần tính cách của anh ấy, mỗi một sự việc đều là những việc nhỏ mà chúng tôi từng trải qua. Mỗi lần viết văn tôi đều thấy rất hạnh phúc, cảm giác như anh ấy đang sống cùng tôi, luôn luôn bên tôi.

Tôi đã làm tất cả những gì tôi có thể. Tôi cũng như Khương Thần lúc trước vậy, cảm thấy bản thân không còn gì để tiếc nuối. Nếu có tiếc nuối, tôi vẫn cảm thấy là do bản thân không đủ mạnh, không có cách nào giúp anh ấy thực hiện giấc mơ của mình, có thể hoàn toàn cứu anh ấy khỏi cô đơn và sợ hãi. Tôi nghĩ hiện tại duy nhất có thể làm, chính là làm bạn. Cùng anh ấy cho tới ngày tôi không thể bên anh nữa mới thôi.

Nếu Thượng Đế là một nhà văn, vậy tôi cầu xin ngày, ông có thể nể tình một người cố gắng viết văn như tôi, tặng tôi một cái Happy ending được không?

21. Chương 21: Nghỉ Hè

Tháng bảy. Cảm giác như trời vào hè chỉ sau có một đêm.

Bác Bắc đã hoàn thành kỳ thi cuối học kỳ và sắp được nghỉ hè. Ở ban công nhà có nuôi mấy bé tầm xinh xinh, ngày nào nhóc cũng ra đó quan sát các bé.

Buổi sáng nhóc ngủ đến sướng thì thôi, bố nhóc đã đi làm bình thường.

Thấy nhóc dậy mắt ra khỏi phòng, Trịnh Vĩ đang ngồi ở phòng khách đọc tài liệu luận văn cũng buông sách, quay sang nhóc.

“Chào buổi sáng, Bắc Bắc.”

“Chú Trịnh buổi sáng tốt lành. Hôm nay ăn món gì vậy chú?”

Một ngày của Khương Hiểu Bắc, đều là bắt đầu như thế.

Trịnh Vĩ đã hồi phục khá tốt, nhưng vẫn chưa về đi làm, vì thế anh cả ngày ở nhà ngồi sửa sang lại bản ghi chép một số ca phẫu thuật, tranh thủ thời gian này viết nốt cuốn luận văn. Nhưng mà Trịnh Vĩ cũng chưa thể ngồi đọc sách quá lâu được, thỉnh thoảng anh vẫn bị đau đầu, chóng mặt, nên chỉ đọc một lát là phải nghỉ. Tối chờ Khương Thần về, cả hai cùng nhau thảo luận một số ý kiến chuyên môn.

Thấy Bắc Bắc đã ngủ dậy, nhìn đồng hồ đã hơn chín giờ. Tối hôm qua mẹ Trương Nam tới dẫn Bắc Bắc và Trương Nam đi chơi một ngày, tối gần mười giờ mới về. Bắc Bắc cả ngày chơi đùa vui vẻ, lại kéo Khương Thần và Trịnh Vĩ kể hết chuyện này tới chuyện kia, mãi cho tới khi mất dấu lại không nói được gì nữa, được Khương Thần bế về phòng ngủ.

Trước khi đi làm Khương Thần đã nấu cháo hoa quế, Trịnh Vĩ làm riêng món cá chiên bơ cho Bắc Bắc, vừa giòn vừa thơm.

Bắc Bắc vệ sinh cá nhân xong ngoan ngoãn ngồi ở bàn ăn sáng. Trịnh Vĩ đem máy tính qua bàn ăn, ngồi bên cạnh Bắc Bắc, vừa xem tin tức hàng ngày vừa xem Bắc Bắc ăn.

Từ khi Bắc Bắc nghỉ hè, Khương Thần và Trịnh Vĩ liền thay đổi phương pháp cho nhóc ăn uống. Thời gian Trịnh Vĩ nằm viện, cả hai có cảm giác mắc nợ với nhóc. Đặc biệt là Trịnh Vĩ, anh vẫn cảm thấy vô cùng có lỗi vì sức ép của cha mẹ anh cũng ảnh hưởng tới nhóc. Bắc Bắc vẫn còn quá nhỏ, vậy mà lại phải chịu liên lụy từ chuyện của người lớn.

Bắc Bắc nhanh chóng ăn hết bát cháo hoa quế ngon ngọt, sau đó quay sang đánh chén cá chiên, thấy mấy dòng tin tức đơn điệu trên màn hình máy tính, lại nhìn sang Trịnh Vĩ: “Chú, bố bảo là chú vẫn chưa được đọc sách với ngồi máy tính.”

“Ừ.” – Trịnh Vĩ đáp lời, cầm bát của Bắc Bắc, định lấy thêm cháo.

“Con không ăn nhiều nữa đâu. Hôm qua Trương Nam bảo con giờ mập như heo ấy.” – Bắc Bắc nhìn thấy Trịnh Vĩ múc cháo, vội ngăn lại.

“Heo thì làm sao, Bắc Bắc béo một chút mới đáng yêu.” – Trịnh Vĩ đặt bát cháo xuống trước mặt nhóc, lại vươn tay xoa xoa mái tóc mềm mại.

“Không thích đâu, gần đây Nam Nam cứ thích nhéo má con, cứ làm như nhéo má nhiều thì ra nước được ấy..... lấy đâu ra nước chứ, con thấy đau chết đi được.”

Trịnh Vĩ vô cùng tự nhiên nhéo đôi má phúng phính của Bắc Bắc. Nhìn nhóc con oán giận nhưng không làm gì được, anh có thể hiểu được nguyên nhân Trương Nam thích nhéo má Bắc Bắc. Nhưng mà, nghĩ đến việc con mình bị con nhà khác đùa giỡn vẫn có chút gì đó không được thoải mái.

“Không sao đâu Bắc Bắc, con thích ăn thì cứ ăn thoải mái, đợi lát nữa hai ta đi siêu thị, chú sẽ mua cho con một ít thuốc tiêu hóa, sẽ không lo béo nữa.”

“Thật à?” – Chỗ má vừa bị Trịnh Vĩ nhéo vẫn còn vết hồng hồng, vừa nghe thấy có thể thoải mái ăn mà không sợ béo, liền ngây thơ nhìn Trịnh Vĩ.

“Ừ. Chú đảm bảo.”

.....

Siêu thị cách nhà tầm hai mươi phút đi bộ. Nhưng nắng tầm này không tốt cho sức khỏe, cho nên Trịnh Vĩ lấy xe chở Bắc Bắc đi.

Thức ăn trong nhà gần đây rất nhanh hết. Thường thường thì mùa hè người ta ăn ít hơn, nhưng mà cái gia đình ba người này lại đặc biệt ăn nhiều. Mỗi sáng trước khi đi làm Khương Thần đều phải nấu một nồi cháo, bữa trưa ở nhà hai người kia tự xử với nhau, buổi chiều nấu nửa nồi cháo nửa nồi cơm, đến tối ba người vẫn còn có thể ăn được.

Trịnh Vĩ cảm thấy, có vẻ là do mùa đông vừa rồi cả nhà ăn ít quá, cho nên bây giờ phải ăn bù lại.... Nghĩ vậy, anh không khỏi mỉm cười. Trương nhà, không chỉ Bắc Bắc, mà cả anh với Khương Thần cũng đều tăng cân.

Béo là có phúc.

“Chú Trịnh, tối nay mình ăn dưa hấu được không?” – Một tay Bắc Bắc giúp Trịnh Vĩ đẩy xe, một tay chỉ vào đám dưa hấu xếp trên quầy, tỏ vẻ thèm muốn.

“Sáng nay bố con dặn là mua dưa gang. Con muốn ăn dưa hấu hay ăn dưa gang?”

“A... con đều muốn ăn.....” – Bắc bắc nhìn Trịnh Vĩ, cười tươi rói, lộ cả răng nanh nho nhỏ.

“Được, con đi chọn một quả đi.” – Trịnh Vĩ vỗ vỗ đầu Bắc Bắc.

.....

Chờ đến khi hai người chọn xong đồ ăn cho hôm nay, ngày mai, cả một chút cho ngày kia nữa.... Trịnh Vĩ phát hiện, xe hàng đã đầy ắp rồi. Vội vàng gọi Bắc Bắc còn muốn lấy thêm một tảng thịt bò quay lại, trong lòng anh cũng cảm thấy may mắn khi đã quyết định đi xe tới.

“Bắc Bắc, thế là đủ rồi, nhiều đồ như này mà chúng ta còn phải mang lên tầng bốn đấy....”

Những lời này quả là có tác dụng, Bắc Bắc lập tức bỏ đồ xuống, nhìn chiếc xe hàng đầy ắp, nhóc con gái gãi đầu.

“Chúng ta về thôi nào.”

Hai người đang định về thì lại gặp người quen.

“Chú Trịnh Huy với dì Vương kia....” – Bắc Bắc vẫy tay với hai người. Hai người kia đang ngọt ngọt ngào ngào cùng nhau đẩy xe chọn đồ, Vương Phương khoác tay, nép vào người Trịnh Huy.

“.....Bắc Bắc.....” – Vương Phương nghe thấy vội nhìn qua. Nhìn thấy Trịnh Vĩ đi ngay sau Bắc Bắc, đột nhiên xấu hổ, cánh tay đang khoác tay Trịnh Huy không biết để vào đâu, ôm tiếp hay buông ra cũng không được.

“Anh, thật trùng hợp, hai người cũng đi mua đồ à?” – Trịnh Huy lại vô cùng tự nhiên. Nhìn xe hàng cao ngất kia, lại nhìn thấy Bắc Bắc tròn trịa hơn trước, cậu biết là những ngày vừa rồi của anh mình rất thoải mái.

“Hôm nay là thứ tư, hai người không đi làm à?” – Trịnh Vĩ thấy hai người, thu hồi vẻ mặt cứng chiều với Bắc Bắc, dùng vẻ mặt nghiêm túc giống như thầy giáo với học sinh mà hỏi hai người kia.

“Thứ tư em và Tiểu Huy đều được nghỉ. Thật là trùng hợp.” – Vương Phương hơi ngại ngần trả lời.

“Tối nay tới nhà anh ăn cơm đi. Lần trước vẫn chưa có cơ hội cảm ơn hai đứa đang hoàng.” – Trịnh Vĩ chân thành mời.

.....

Chờ Trịnh Huy giúp hai cha con kia vác mấy túi đồ to oành lên đến tầng bốn, cậu thực sự cảm thấy rằng anh họ mời cậu ăn cơm là để trả công khuân vác đồ thì đúng hơn.

Nhìn thấy Trịnh Vĩ xách một túi nhỏ nhàn nhã mở cửa, Bắc Bắc đứng bên cạnh nhàn nhã liếm kem, quay sang mình và Vương Phương túi lớn túi nhỏ, cậu thực sự hối hận. Vừa mới nhìn thấy người bệnh vươn tay muốn xách túi lớn, hai vị bác sỹ hoàn toàn xuất phát từ bản năng bật ra câu ‘Để em xách’.

Sau đó thì Trịnh Vĩ hoàn toàn không khách khí với hai người họ.

Trịnh Huy và Vương Phương đều là lần đầu tới nhà Trịnh Vĩ, hay nói đúng hơn là nhà Khương Thần.

Trong nhà rất mát mẻ, trên bậc gần giá để giày có mấy tấm hình của Bắc Bắc. Phòng khách không lớn, nhưng sáng sủa, trên tường có một tấm ảnh Bắc Bắc hồi bé tí, trên ghế salon cũng toàn là ảnh của Bắc Bắc cùng vài cuốn truyện cổ tích. Trên bàn là máy tính của Trịnh Vĩ, một cuốn sổ ghi chép cùng một đồng tư liệu xếp chỉnh tề.

Buổi chiều một lớn một nhỏ ngồi ở phòng khách. Trịnh Vĩ ngồi trên ghế salon đọc tư liệu, Bắc Bắc gói đầu lên đùi Trịnh Vĩ đọc truyện cổ tích, bàn tay nhỏ bé không ngừng với đồ ăn vặt để trên bàn cho vào miệng.....

Bắc Bắc ăn kem xong, lau miệng, xếp mấy cuốn truyện cổ tích của nhóc trên salon sang một bên, lễ phép nói: “Di Vương Phương, chú Trịnh Huy, hai người ngồi ghế đi. Hai người có muốn uống gì không? Trong tủ lạnh có chè đậu đỏ chú Trịnh nấu hồi trưa đây....”

Vương Phương và Trịnh Huy đều để đồ ở phòng khách, nhìn thấy bộ dáng nhiệt tình của Bắc Bắc, nhưng vẫn chưa dám ngồi, vội vàng hỏi Trịnh Vĩ xem cất đồ mua về ở đâu.

Chờ sắp xếp mọi thứ xong xuôi, Trịnh Huy giúp Trịnh Vĩ cho gạo vào thùng, thức ăn thì cho vào tủ lạnh, còn rửa sạch táo với dưa hấu rồi mới đi vào phòng khách. Nhìn thấy Vương Phương và Bắc Bắc ngồi trên ghế vừa đọc truyện vừa thảo luận đồ ăn vặt, còn Trịnh Vĩ thì đang nghe điện thoại.

“Tối nay Vương Phương và Trịnh Huy đều ở đây, em nấu cơm tối nên không tới đón anh được, đi đường cẩn thận nhé.”

Nhìn biểu cảm ôn nhu của Trịnh Vĩ, dùng đầu gối cũng biết bên kia là ai, ngoài chủ gia đình này thì còn ai vào đây nữa.

Trịnh Vĩ còn dặn dò thêm một chút nữa mới cúp máy, muốn vào phòng bếp. Trịnh Huy nhìn rõ hoa quả trên tay, lại nhìn Trịnh Vĩ, cuối cùng đặt rõ hoa quả xuống chỗ Vương Phương và Bắc Bắc, còn mình thì lấy một miếng dưa hấu rồi đi theo Trịnh Vĩ vào bếp.

Hiện giờ Trịnh Vĩ đã khỏe lại nhiều, cũng không cần phải có người ở bên cạnh chăm sóc nữa.

Nếu không phải nhìn thấy bàn tay thái khoai tây của Trịnh Vĩ còn hơi run rẩy, thật sự không thể tin được cái người mang về mặt bình tĩnh, khí sắc ổn định kia mấy tháng trước vừa mới dạo một vòng Quỷ Môn

quan.

Đó là Vương Phương lên nói cho cậu biết. Ca phẫu thuật của Trịnh Vĩ không mấy thuận lợi. Khối máu tụ ở vị trí rất sâu, đè nặng lên trung khu thần kinh, hơn nữa còn bị xuất huyết não hai lần. Hai lần phó viện Trưởng Vương đã dặn Vương Phương chuẩn bị phải thông báo tình hình nguy kịch cho người nhà ở bên ngoài.

Cũng là viện trưởng Diệp ở đó ngăn lại, không để cô đi ra thông báo cho Khương Thần. Khi đó ông ấy đã nói: “Có trách nhiệm gì tôi sẽ chịu, mấy người phải cố gắng hết sức để cứu người....”

Cuối cùng, phó Viện trưởng Vương tay nghề xuất sắc cũng thành công cứu được Trịnh Vĩ về, nhưng mà không có ai nói chuyện này cho người nhà anh biết.

Nhưng với mười năm làm bác sỹ lâm sàng ở khoa Thần kinh, nhìn thấy phản ứng sau phẫu thuật của Trịnh Vĩ anh cũng đoán được phần nào. Cũng thật may mắn, người này đã được Khương Thần chăm sóc rất tốt, giờ có thể đứng ở đây, hoàn toàn không khác lúc trước là bao.

“Anh, gần đây nhìn anh rất có tinh thần, chả giống người vừa mới phẫu thuật xong gì cả.” – Trịnh Huy quả thực rất mừng khi thấy Trịnh Vĩ khỏe mạnh bình thường.

“Ở nhà thoải mái.” – Động tác của Trịnh Vĩ tuy chậm, nhưng vẫn cẩn thận tỉ mỉ thái khoai tây, từng lát từng lát rất đều tay.

“Vây, còn bên bác trai bác gái thì sao.....” – Trịnh Huy lại tò mò, ngày đó khi cậu và Vương Phương giúp Trịnh Vĩ trốn viện xong thì vẫn không dám tới gặp Trịnh Quốc Đống và Đào Lệ Hoa.

“Thỉnh thoảng hai người cũng gọi điện tới, Chủ nhật thì bọn anh qua bên đó.” – Khoai tây thái xong được ngâm vào nước muối, định làm món khoai tây chua ngọt. Trịnh Vĩ nhớ là em họ mình rất thích món này.

“A, vậy là tốt rồi. Em chỉ sợ hai người biết em là đồng phạm, sau đó khai đao xử em.....” – Trịnh Huy cười ha ha – “Anh, em hâm mộ anh lắm đấy.”

“Hâm mộ cái gì?”

“Em nghe Vương Phương nói chuyện anh và bác sỹ Khương..... Anh, em sẽ ủng hộ anh hết mình, cả Vương Phương nữa. Cô ấy là fan của hai người đấy.”

“Fan là gì?”

“Là người ủng hộ các anh đấy.”

“À, đúng rồi, sao cậu lại gọi anh là ‘anh’ thế?”

“Không biết vì sao, muốn gọi liền gọi.”

“Tùy cậu.....”

“Đúng rồi, anh này,” – Trịnh Huy đặt con vịt vào nồi Trịnh Vĩ đưa qua, cẩn thận nói – “Bố của cái tên Trương Bân, cái tên lái xe gây tai nạn đó, ông ấy tìm em mấy lần rồi, họ bảo là muốn gặp anh....”

22. Chương 22: Trương Diểu

“Đúng rồi, anh này,” – Trịnh Huy rửa vịt cho vào nồi, cẩn thận lựa lời nói với Trịnh Vĩ – “Bố của Trương Bân, cái tên lái xe gây tai nạn ấy, ông ấy gọi cho em mấy lần liền, họ nói là muốn gặp anh...”

Trịnh Vĩ nhìn Trịnh Huy, rất bình tĩnh nói: “Anh còn chưa hỏi ý kiến Khương Thần.”

“Nhưng mà....” – Trịnh Huy ấp úng, dường như là có chuyện khó xử – “Hiện giờ còn chưa quyết định là bồi thường bao nhiêu.....”

“Chuyện bên kia cậu xử lý giúp anh, còn chuyện bồi thường linh tinh gì đấy.... cậu tự quyết là được rồi.”

Trịnh Huy nhìn ra anh họ mình không mấy mặn mà với chuyện này, nên cũng không nhắc lại lần nào nữa.

Buổi tối khi Khương Thần về tới nhà, cả Trịnh Huy lẫn Vương Phương đều ngạc nhiên khi nhìn thấy anh, suýt chút nữa thì không nhận ra được luôn. Khuôn mặt anh đầy đặn, khác hẳn với vẻ hốc hác một tháng trước gặp nhau ở bệnh viện. Mỗi khi anh cười cũng khiến cho người đối diện thấy vẻ ấm áp.

Khương Thần thấy Trịnh Huy bận rộn dọn cơm, có chút ngại ngùng vì để khách phải làm. Anh vội thay quần áo, vào phòng bếp, thấy Trịnh Vĩ vẫn đang chăm chú với nồi canh bí đao thịt băm. Có lẽ là ở trong bếp cũng khá lâu rồi, nên trên trán Trịnh Vĩ đã có một lớp mồ hôi mỏng. Khương Thần đau lòng rút khăn tay ra lau trán cho Trịnh Vĩ: “Mệt thì vào ngồi với hai người kia đi, để đó anh làm cho.”

Trịnh Vĩ thấy Khương Thần đã về, nhìn anh một lát, rồi múc một chút canh cho anh nếm thử: “Thế nào, có mặn không?”

“Ừ, vừa rồi đấy. Em đi gọi Bắc Bắc ra ăn cơm, còn lại để anh làm nốt.” – Trịnh Vĩ tắt bếp, Khương Thần cầm lấy cái muôi trong tay anh.

.....

Bữa cơm chiều nay thật vui vẻ. Bắc Bắc háo hức nhìn cả bàn thức ăn toàn món ngon. Người lớn uống bia nói chuyện, cũng không để ý mấy đến nhóc, thế nên nhóc con cầm mặt ăn từ đầu tới cuối, thỉnh thoảng ngẩng đầu lên không thấy ai nói gì đến mình lại cúi xuống ăn tiếp.

Đây là lần đầu tiên Vương Phương nhìn thấy vẻ mặt nhu hòa của Trịnh Vĩ.

Trịnh Vĩ cười hiền lành, có vẻ là hơi mệt, tuy không nói nhiều nhưng có vẻ là rất thoải mái. Thi thoảng anh sẽ gấp thêm rau cho Bắc Bắc đang chăm chú ăn cơm. Lúc này Trịnh Vĩ mới giống người bình thường.

Vương Phương rất thích Bắc Bắc, thấy cậu nhóc vui vẻ ăn cơm, vì thế cũng chăm chú nhìn, quên cả ăn.

“Em có vẻ rất thích trẻ con?” – Trịnh Vĩ đột nhiên hỏi Vương Phương.

Vương Phương gấp rau cho Bắc Bắc, trong lòng hơi lo lắng cậu nhóc ăn quá nhiều tí nữa sẽ đầy bụng, nghe thấy câu hỏi của Trịnh Vĩ, có chút không kịp phản ứng: “A, thích chứ....Đương nhiên rồi, Bắc Bắc nhà anh quá đáng yêu.”

Trịnh Huy đang nói chuyện với Khương Thần về phó chủ nhiệm phòng cậu, lần đầu tiên Khương Thần thấy một người tuần đi làm hai ngày, một ngày khám bệnh, một ngày phẫu thuật, vậy mà lại rất có danh tiếng, còn có thể trở thành một trong số các bác sỹ giỏi của bệnh viện. Một người vốn đã có năng lực, thì dù có làm một chút vẫn cứ giỏi. Nghe được câu nói của Trịnh Vĩ và Vương Phương, Khương Thần vẫn mỉm cười như trước, Trịnh Huy thì đột nhiên không biết phải nói gì.

Bắc Bắc húp sạch một bát canh, chớp mắt nói với Vương Phương: “Dì Vương Phương cũng kết hôn với chú Huy đi thôi, như vậy hai người sẽ nhanh có em bé.”

Trịnh Vĩ có vẻ rất vừa lòng với câu nói của Bắc Bắc, bàn tay to nhẹ nhàng xoa đầu nhóc.

“Ừ, tôi thấy Bắc Bắc nói đúng đấy....” – Khương Thần cũng vui vẻ, cố ý chọc ghẹo hai người đang ngượng ngùng kia.

.....

Tối nay Bắc Bắc ăn hơi nhiều. Sau khi tiễn khách, Khương Thần để nhóc tập đàn một lúc rồi đi xem TV. Cậu nhóc này trừ lúc ăn ra thì lúc nào cũng dính lấy Trịnh Vĩ, một lớn một nhỏ thường nằm yên xem TV hoặc đọc sách.

Trịnh Vĩ mệt mỏi dựa người vào ghế, nghe Bắc Bắc chơi đàn, rồi ngủ thiếp đi lúc nào không biết. Khương Thần tắm rửa xong đi ra, thấy Bắc Bắc cầm đàn rón rén đi tới: “Xuyt... Chú Trịnh ngủ rồi bố ạ, mình nhẹ

nhàng thôi không sẽ đánh thức chú ấy....”

Khương Thần đến bên cạnh Trịnh Vĩ, cúi đầu khẽ hôn lên má anh, còn cố tình cọ cọ tóc vào mặt anh.

“Vào phòng ngủ.....”

Trịnh Vĩ tỉnh, giữ chặt tay Khương Thần, nhẹ nhàng vuốt ve.

“A Thần, nhà Trương Bản...”

Bàn tay Khương Thần rõ ràng là run rẩy.

“Anh không sao, dù thế nào cũng cần phải gặp mặt để nói chuyện rõ ràng.... Họ còn nợ em một lời giải thích.” – Trên mặt hiện rõ nụ cười không thể che giấu.

Trịnh Vĩ ngồi dậy, vẫn nắm tay Khương Thần.

“Những gì đã qua thì cho qua đi, hiện tại anh sống tốt là tốt rồi.” – Khương Thần có hơi khó chịu, cười khổ đứng lên.

“Em xem có phải là đời trước anh nợ nần gì nhà họ không, nên đến đời này anh mới khổ vì họ như thế? Một người làm anh mất đi người nhà, một người làm anh chút nữa thì mất em....”

“Anh biết rồi?”

“Khi em gặp chuyện, cảnh sát đã tới rồi, khi đó anh đã nhìn thấy tài liệu về Trương Bản. Trước đây anh cũng đã từng gặp hắn rồi....”

.....

Trương Diểu mới về nước một tuần, em trai Trương Bản lại gây ra tai nạn nghiêm trọng. Hôm đó là hắn tới đồn công an báo lãnh cậu ta về, đúng là trẻ con bị người nhà làm hư, là anh lớn, hắn thấy bản thân mình cũng phải có trách nhiệm.

Khi còn trẻ hắn cũng đã có một mối tình oanh liệt, nhưng cuối cùng cũng chết non. Cha mẹ hắn thẳng tay can thiệp, hắt ra nước ngoài, một lần nữa bắt đầu lại việc học, cũng một lần nữa bắt đầu lại cuộc sống của mình. Hơn mười năm sau, hắn có công việc ổn định, có vợ, vợ hắn đang mang thai đứa con đầu lòng. Hắn cảm thấy bản thân mình thật may mắn, cuộc sống bây giờ chính là cuộc sống mà hắn vẫn luôn mong ước. Cha mẹ hắn lại quá cưng chiều con út, Trương Bản, khiến cho thằng nhóc này càng lúc càng hư hỏng, gây ra đại họa mà vẫn còn không chịu hối cải.

Ngày đó Trương Bản lái xe tới khu gần bệnh viện Quân đội gặp bạn quen qua mạng. Người bị nạn nghe nói là một bác sỹ rất có danh tiếng. Vốn là cha hắn đã ra mặt để áp chế sự việc, sau lại biết được vị bác sỹ kia là con của lão tham mưu trưởng quân khu, là một vị tiền bối có uy vọng rất lớn, mà vị bác sỹ kia còn là chủ nhiệm khoa Thần Kinh của bệnh viện, cả hai đều là người không dễ đụng vào.

Tầm hai ba năm nữa cha hắn cũng sẽ về hưu, vì thế chuyện này không thể làm to lên được, vì thế ông cũng không tiện ra mặt, mọi chuyện đều do Trương Diểu một tay lo liệu.

Mấy tháng nay, Trương Diểu lấy danh nghĩa của cha mình muốn gặp người bị nạn để đàm phán, nhưng mà lần nào cũng chỉ gặp Trịnh Huy, em họ của Trịnh Vĩ. Bên đó lấy lý do Trịnh Vĩ vẫn chưa hồi phục, không muốn kích thích người bệnh nên vẫn luôn cự tuyệt gặp mặt giải quyết.

Hứa Na vợ hắn lại mới có bầu hai tháng, hai người lên kế hoạch tổ chức đám cưới vào tháng sau. Vì có hôn lễ, nên Trương Diểu muốn nhanh nhanh chóng chóng giải quyết chuyện của em trai mình trước, cả nhà hắn lúc này đều lo lắng không biết bên nhà Trịnh Vĩ muốn giải quyết chuyện này như thế nào.

Dù sao bằng chức vị của cha hắn cũng không thể áp đảo được vị lão tham mưu trưởng đức cao vọng trọng kia được.

Tháng tám, Hứa Na và hắn đã chọn xong áo cưới, địa điểm tổ chức cũng đã chọn xong, Trương Diểu cũng nhận được điện thoại của Trịnh Vĩ.

“Tôi là Trịnh Vĩ, là người mà Trương Bản em trai anh đâm phải. Tôi cũng đồng ý với mức bồi thường bên anh đưa ra, cũng không cần bên anh phải làm gì cả.”

Giọng của Trịnh Vĩ rất trầm, khỏe khoắn, mở màn ngắn gọn, nói chuyện xong liền cúp máy, khiến Trương Diểu không khỏi bất an.

Có lẽ đối phương quá bình thản, khiến cho Trương Diểu có cảm giác không an tâm như thế. Tuy rằng cũng đã thoả mái hơn, nhưng hắn vẫn quyết định hôm sau dẫn em trai tới nhà Trịnh Vĩ.

Suy nghĩ của hắn rất đơn giản, chỉ muốn em trai mình nói lời xin lỗi với Trịnh Vĩ, cho dù bên kia không muốn gặp, nhưng nếu mình tới họ cũng sẽ không đuổi mình đi. Nếu như việc này không xong, hắn sẽ cảm thấy không thoả mái, ngay cả khi hôn lễ được chuẩn bị an ổn rồi cũng vẫn thấy không yên tâm.

Trương Diểu là bác sỹ bên khoa Mắt, cùng hệ thống bệnh viện với Trịnh Vĩ, vì thế hắn cũng dễ dàng tìm được địa chỉ nhà Trịnh Vĩ, một cái là đại viện thuộc quân khu, một cái là tiểu khu ở gần chỗ Trịnh Vĩ làm việc.

Trương Diểu muốn thử vận may, nên dẫn Trương Bản tới gần tiểu khu. Đây cũng là địa chỉ mà hắn tìm được ở bên cảnh sát khi giải quyết vụ tai nạn.

Nếu không phải ở đây thì sẽ phải tới đại viện. Nếu có thể hẳn không hề mong muốn gặp người nhà. Trực tiếp nói chuyện với người bệnh bao giờ cũng hơn nói chuyện với người nhà, đây là kinh nghiệm của hẳn.

Ngay từ đầu Trương Bản đã không biết sự việc nghiêm trọng thế nào, chỉ nghĩ là một vụ tai nạn bình thường, dù sao thì người ta cũng có chết đâu.

Trương Diểu thấy thái độ em trai như vậy, liền cho cậu ta hai cái tát, đủ mạnh, cũng hi vọng có thể khiến cho cậu ta tỉnh táo lại. Khi hẳn đi du học, Trương Bản vẫn còn là một đứa bé ngoan ngoãn hiền lành, giờ thành ra thế này, làm anh trai, hẳn không khỏi thấy bản thân có lỗi.

Trương Bản không sợ cha mẹ, nhưng với người anh trai không mấy khi về nhà này vẫn còn chút kiêng kị. Sau khi bị đánh, cậu ta cũng có tỉnh táo lại. Dù sao cũng ảnh hưởng đến sức khỏe người ta, cuối cùng đưa ra điều kiện bồi thường, tổn cũng không ít.

.....

Nhà Trịnh Vĩ khiến cho Trương Diểu giật mình. Trịnh Vĩ là chủ nhiệm khoa Thần kinh, là bác sỹ có danh tiếng ở bệnh viện, vậy mà lại ở trong một căn hộ có chút cũ kĩ.

Trương Diểu mới về nước làm việc, tuy chức danh không cao, nhưng cũng thấy hầu hết các bác sỹ chủ nhiệm các khoa đều có biệt thự, nếu không thì cũng có nhà ở các tiểu khu cao cấp.

Hắn tìm tới địa chỉ, gõ cửa.

“Xin hỏi hai người tìm ai?” – Mở cửa là một cậu bé hơi mập, ánh mắt nhìn hai người lộ rõ vẻ thất vọng.

“Xin chào, chú là Trương Diểu, còn đây là Trương Bản, cho chú hỏi đây có phải nhà Trịnh Vĩ không?” – Trương Diểu ngồi xổm xuống, cười hỏi, sợ dọa cậu nhóc.

“A, hai người tìm chú Trịnh hả, chú ấy đang làm dưa ướp đá, để cháu gọi chú ấy.” – Cậu nhóc nói một câu làm cho Trương Diểu không kịp phản ứng.

Cậu nhóc vừa định quay vào, thì trong nhà có một người mặc tạp dề bước ra nói: “Bắc Bắc, là Nam Nam...”

Trong khoảnh khắc nhìn thấy Trương Diểu, người kia im lặng.

Trương Diểu mở to mắt nhìn người trước mặt.

Giữa ngày hè nóng bức, hẳn cảm thấy khó thở, khóe miệng giật giật không biết phải nói gì, tai như ù đi.

23. Chương 23: Mười Năm

Khương Thần thật sự không ngờ, sau mười năm, anh lại có thể gặp lại Trương Diêu.

Phản ứng của Trương Diêu khi nhìn thấy Khương Thần, nói hơi khó nghe, có chút giống như nhìn thấy quỷ.

Khương Thần nhìn thấy cậu thanh niên đứng phía sau Trương Diêu, liền hiểu được hai người đến đây có việc gì.

“Hai người tới tìm Trịnh Vĩ à, mời vào.” – Khương Thần cố gắng giữ vẻ tự nhiên, là vết sẹo đã hơn mười năm rồi, chỉ cần liếc mắt nhìn thấy cũng đã đau lòng rồi.

“Hai người ngồi đi, tôi đi gọi Trịnh Vĩ. Bắc Bắc, con dọn đàn vào đi.”

Bắc Bắc cảm thấy chú ngồi trước mặt có gì đó kì quái, giống như là vừa bị dọa. May là anh trai phía sau đẩy chú phía trước một cái, chú ấy mới bình thường lại một chút.

Bắc Bắc quay đầu nhìn trên ghế salon là truyện ngụ ngôn và đàn violon của mình. Lại nhìn về phía khách, có hơi ngại ngùng, liền chạy tới dọn dẹp, cất đàn đi, thu gọn đồng truyện lại, xếp bên cạnh chồng sách của Trịnh Vĩ.

“Mời chú ngồi...” – Bắc Bắc lễ phép cười với hai anh em Trương Diêu.

“Cảm ơn.” – Người nói là Trương Bản. Cậu ta không hiểu tại sao anh trai mình đột nhiên lại phản ứng chậm như vậy, liền kéo người vẫn đang nhìn chằm chằm về phía phòng bếp kia ngồi xuống.

Trịnh Vĩ nhanh chóng đi ra. Anh mặc tạp dề giống y như của Khương Thần, trong tay còn cầm hai chén đá bào có dưa hấu, chưa tới nơi đã có thể ngửi thấy vị dưa hấu ngọt ngào.

Trịnh Vĩ đặt hai bát xuống trước mặt hai anh em, quay sang Bắc Bắc đang thèm thuồng, cười nói: “Bắc Bắc, con muốn ăn bây giờ hay là chờ Trương Nam tới rồi ăn?”

“Con, con chờ Nam Nam tới...” – Bắc Bắc ngẩng đầu nghĩ một hồi, sau đó mang vẻ mặt vô tội nhìn Trịnh Vĩ – “Thực ra là con muốn nếm thử một chút xíu thôi, chờ Trương Nam tới con mới ăn cùng anh ấy.... Có được không ạ?”

Nhìn con mèo nhỏ tham ăn đang thèm thuồng, Trịnh Vĩ phì cười. Hai anh em họ Trương đang bối rối cũng phải bật cười.

“Nhóc con ham ăn này, vào tìm bố con đi, mà đừng có ăn nhiều, không tối lại đau bụng.” – Trịnh Vĩ vỗ vỗ Bắc Bắc.

Cậu nhóc chỉ nghe được nửa câu đầu liền co giò phi thẳng vào phòng bếp.

Nhóc con vừa đi, nụ cười trên mặt Trịnh Vĩ cũng biến mất.

Trịnh Vĩ khôi phục lại bộ dáng nghiêm túc, Trương Diểu vẫn nhìn chăm chăm vào bóng dáng ai kia trong bếp, còn Trương Bản, nhìn người mấy tháng trước suýt chút nữa thì bị mình hại chết, vừa xấu hổ, lại vừa sợ hãi.

.....

“Hai người ném thử dưa đá đi, vừa mới làm xong đấy, bên ngoài chắc nóng lắm.” – Ba người không biết phải mở màn như thế nào, Trịnh Vĩ thì lại rất ân cần trò chuyện.

Trương Bản không biết phải nói gì, nhìn cốc dưa đá mát lạnh trên bàn, vì thế cánh tay chần chừ cầm lấy cốc, ném thử một miếng. Hương vị mát lạnh dịu dàng lan tỏa khắp miệng, khiến cậu ta ăn hết miếng này tới miếng khác.

Trịnh Vĩ biết người lái xe đâm vào mình là cậu thanh niên tầm hai mươi tuổi kia, lúc cậu ta ăn dưa không khác Bắc Bắc là mấy.

“Bác sỹ Trịnh..... Ngày đó tôi là người gây ra tai nạn, tôi rất xin lỗi.” – Trương Bản bị Trịnh Vĩ nhìn nên xấu hổ, nhớ tới anh trai đã dặn trước khi gặp Trịnh Vĩ phải nói gì, vì thế liền vội vàng dừng ăn lại, nhìn Trịnh Vĩ chân thành nói.

Trương Diểu nghe Trương Bản nói mới giật mình lại, quay sang nhìn Trịnh Vĩ, lúc này hẳn có rất nhiều điều muốn hỏi người đàn ông này.

“Giờ tôi ổn rồi.” – Trịnh Vĩ bình thản nói, giống như người bị đâm không phải là anh vậy – “Về sau cậu nên lái xe cẩn thận, vỉa hè thì nên dành cho người đi bộ.”

Trương Bản nghe xong, nghĩ đến mình hôm đó là vì vượt đèn đỏ nên mới đâm vào Trịnh Vĩ đi trên vỉa hè.

“Về sau tôi sẽ lái xe cẩn thận.” – Trương Bản gần đây được anh trai dạy dỗ nên cũng đã ngoan ngoãn hơn trước. Nhưng câu hỏi sau đó của anh trai khiến cậu ta giật mình.

“Cậu ấy..... Sao lại ở đây.....” – Giọng của Trương Diểu đã run rẩy.

“Đây là nhà của anh ấy, đương nhiên là anh ấy phải ở đây.” – Ánh mắt Trịnh Vĩ nhìn Trương Diểu, nói lạnh bao nhiêu có bấy nhiêu.

“Nhà cậu ấy.... Vậy đứa bé kia là con cậu ấy?” – Trương Diểu không nhìn vào mắt Trịnh Vĩ.

“Ừ, Bắc Bắc là con anh ấy. Có vấn đề gì sao?” – Trịnh Vĩ cười

“Cậu ấy không thể có con!” – Cậu ấy không có hứng thú với phụ nữ, sao có thể.... Trương Diểu có chút kích động, lời này vừa ra khỏi miệng khiến cho Trương Bân ngồi bên cạnh đang không hiểu gì giật nảy mình.

“Tôi là người nhà Khương Thần, Bắc Bắc là con trai chúng tôi, đây là nhà của anh ấy, có vấn đề gì sao?” – Trịnh Vĩ cũng cảm giác như lúc này anh không còn là chính anh vậy, lời nói tràn ngập ý tứ công kích.

“Hai người ở bên nhau bao lâu?” – Chắc là cũng không lâu lắm, ở nước ngoài đồng tính luyện ái cũng không dễ dàng được chấp nhận, huống chi còn là trong nước. Trương Diểu tin tưởng rằng con đường hấn lựa chọn là chính xác, con đường kia càng đi càng khó, vốn là không có hi vọng gì cả.

“Bắc Bắc bao nhiêu tuổi, chúng tôi bên nhau chừng ấy năm, ở chính căn phòng này.”

“Tôi không tin.” – Trương Diểu hỗn loạn nhìn ánh mắt lạnh lùng của Trịnh Vĩ – “Còn nói là không có tôi thì không thể sống nổi..... Ha ha, xem ra đó cũng chỉ là lời nói mà thôi.....”

Trương Diểu đỏ mắt, địch ý với Trịnh Vĩ càng đậm thêm. Trong lòng hấn lúc này rất phức tạp, hấn đã thoát khỏi cái vòng luẩn quẩn với những năm tháng không chịu nổi tưởng chừng như đã chấm dứt, đó là giấc mộng của tuổi trẻ, là khi hấn còn ngây thơ hồn nhiên, vẫn cho rằng tình yêu không vụ lợi. Hấn đã buông tay. Nhưng bản năng lại trỗi dậy khi hấn thấy người mà hấn không muốn gặp lại nhất lại có cuộc sống hạnh phúc tốt đẹp như hiện tại.

Giấc mơ này, hấn đã mơ rất nhiều lần, suốt mười năm, ở nơi mà không ai có thể biết.....

“Khi tôi biết cậu ấy.....” – Trương Diểu cười khổ, tình cảm ngủ say mười năm, có lẽ là bị dồn nén quá, đang muốn vùng vẫy thoát ra.

“Trương Diểu, chuyện của anh và A Thần, tôi đã biết từ bảy năm trước. Em trai anh đâm tôi, tôi cũng không muốn truy cứu, cũng là không muốn để cho anh ấy hai anh em nhà anh, một người làm cho anh ấy chút nữa phải bỏ học, một người chút nữa thì giết chết người anh ấy yêu. Bồi thường của hai người, chúng tôi đều mang đi làm từ thiện hết, để cho những người không có tiền có thể được phẫu thuật, tất cả đều đã được sắp xếp ổn thỏa, đó là ý của tôi. Tôi nhớ rõ anh ấy đã từng nói, sẽ không cần của nhà anh một đồng nào cả. Mười năm trước anh ấy nói không cần, mười năm sau, tôi, người nhà của anh ấy, cũng không cần tiền của các anh.” – Trịnh Vĩ không để cho Trương Diểu nói hết câu, đã chặn lời, âm thanh không cao, ngữ điệu bình thản, nhưng lại giống như dao đâm vào ngực Trương Diểu – “Bác sỹ Trương, mong anh giữ lại tình cảm của mình, tiếp tục cuộc sống hiện tại của anh. Anh ấy giờ đã là người của tôi, không còn một chút quan hệ nào với anh nữa. Nếu tôi kiện em trai anh ra tòa, tôi cam đoan là nhà anh không những phải

trả ít nhất là gấp đôi số tiền bồi thường lúc này mà em trai anh còn có thể phải ngồi tù nữa. Vận tốc lúc đó của cậu ta là 120 km/h chứ không phải 70 km/h như trong hồ sơ, lại còn gây tai nạn rồi bỏ chạy, chuyện các người làm bằng chứng giả.... Nhưng chuyện này tôi đều mắt nhắm mắt mở cho qua. Còn nếu như anh muốn tặng thêm cho quỹ từ thiện của bệnh viện, tiện thể đưa em trai anh vào tù tham quan nửa năm, tôi cũng không ngại ở đây cùng anh thảo luận xem Khương Thần yêu ai nhiều hơn.”

.....

Trương Diểu hoàn toàn không nghĩ tới người mà em trai anh đâm bị thương vẫn không hề muốn gặp mặt hai người, còn có thể công kích mạnh như vậy. Số tiền bồi thường kia lớn như vậy, đổi lại là người khác sẽ không hề cự tuyệt. Hắn vốn nghĩ là hôm nay đưa em trai tới giải thích, sau đó nhân tiện cho em mình thêm một bài học, có lẽ còn có thể nhìn thấy vẻ mặt cảm tạ của người kia.

Nhưng mà hiện giờ, người ngồi trước mặt hắn đây, mỗi một từ, một câu đều khiến cho hắn cảm thấy vừa xấu hổ, vừa giận giữ không chịu nổi.

Mà Trương Bán đã sớm bị khí thế của Trịnh Vĩ dọa sợ. Dù gì cũng là thanh niên mới hai mươi tuổi đầu, trước đây cũng đã từng nghe cha mẹ nói qua chuyện của anh trai mình, vì thế cũng có thể hiểu sơ sơ. Nhưng mà những lời vừa rồi của Trịnh Vĩ, khiến cho cậu ta thực sự sợ hãi. Trong miệng lúc này không còn chút hương vị ngọt ngào của dưa hấu nữa, cả người bị ánh mắt lẫn lời nói của Trịnh Vĩ làm cho run rẩy.

Nhìn Trương Diểu rồi rồi Trương Bán sợ hãi, Trịnh Vĩ vô cùng vừa lòng. Đối với hai anh em nhà này, thực sự anh không có chút hảo cảm nào, càng hi vọng họ không gặp lại họ thêm lần nào nữa, đặc biệt là trước mặt Khương Thần.

Người kia hiện giờ nhất định là đang thấy khó chịu, sau đó lại một mình gặm nhấm nỗi khổ này....

Có tiếng gõ cửa.

Là Trương Nam tới.

Bắc Bắc lập tức chạy ra mở cửa, có chút kỳ quái nhìn ba người lớn ngồi ở phòng khách, về hai vị khách kia vô cùng khó coi. Nhưng mà Trương Nam tới rồi, cậu nhóc cũng không quan sát mặt của hai vị khách kia làm gì nữa.

“Trương Nam, tới ăn dưa đá đi. Vừa rồi còn có cả vị đào nữa, nhanh tới nếm thử đi. Bố không cho em ăn, nói là em ăn nhiều quá rồi.”

Trương Nam lưng đeo ba lô, bên trong là một ít quần áo với bài tập hè. Ông bà cậu bé đi du lịch cùng hội người cao tuổi, mấy ngày tới cậu tới nhà Bắc Bắc ở. Nhìn dáng vẻ hưng phấn của Bắc Bắc, Trương Nam mỉm cười, vươn tay cổ ý nhéo má Bắc Bắc một cái.

“Bố, bố xem kìa, anh Trương Nam lại bắt nạt con, cứ thích nhéo má con.” – Bắc Bắc chạy vào bám lấy Khương Thần cáo trạng, nhưng rõ ràng là đang cười tươi rói – “Khi không có bố anh ấy cũng bắt nạt con, khi có bố cũng bắt nạt con!”

“Ai chà, Nam Nam không được bắt nạt Bắc Bắc vậy chứ.” – Ông bà Trương Nam cũng tới, hai người đã sắp xếp hành lý xong xuôi, tối sẽ đi cùng với đoàn.

“Làm gì có ạ. Đó là vì Bắc Bắc nhìn rất đáng yêu mà.” – Trương Nam khá thân với Khương Thần, cũng không ngại ở trước mặt anh trêu chọc Bắc Bắc.

“Chúng ta giao Nam Nam cho Tiểu Khương với Tiểu Trinh, hai lão già này phải đi bây giờ đây.” – Ông Trương nhìn thấy nhà Khương Thần có khách nên cũng không đứng lâu.

“Ông bà ở lại ăn dưa đá đã.” – Bắc Bắc ngọt ngào mời.

“Không cần đâu Bắc Bắc, hai lão đây già rồi, ăn đá vào không tốt cho tiêu hóa. Mấy đứa vào đi, mở cửa ra muối vào nhà. Trương Nam, con ngoan ngoãn ở nhà Bắc Bắc nhé, phải nghe lời chú Khương, chú Trinh đấy.” – Bà Trương dặn dò.

Khương Thần biết hai ông bà muốn đi nên cũng không giữ, vì thế nói chuyện vài câu liền đóng cửa. Trương Nam đổi giày, ngọt ngào chào một tiếng “Chú Khương”, “Chú Trinh”, lại nhìn thấy ở trong phòng khách có hai người lạ, vẫn lễ phép “Chào hai chú”.

Hai cậu nhóc vừa vào nhà liền lú ra lú rú. Khương Thần không để ý tới không khí lạnh lùng trong phòng khách, đưa Bắc Bắc và Trương Nam về phòng, sau đó dẫn hai đứa nhóc đi ăn đá bào.

Hai đứa nhóc hơn hở trò chuyện. Cánh cửa phòng nhỏ vừa đóng không lâu liền mở ra, Bắc Bắc vội vàng chạy ra, tất cũng chưa kịp đi, vội cầm đàn violon rồi chạy vào.

Trinh Vĩ nhìn thấy liền gọi với vào trong: “A Thần, mang tất vào cho Bắc Bắc đi, sàn nhà lạnh lắm.” – Biểu tình rất tự nhiên, lộ rõ vẻ cưng chiều trẻ con, giọng nói ấm áp có thêm một chút dương dương tự đắc.

Tiếng của Bắc Bắc trong phòng liền vang ra: “Biết rồi, con đã đi rồi.”

Sau đó trong phòng vang lên tiếng gì đó binh binh lách cách, sau đó là tiếng đàn violon du dương vang lên.

Trinh Vĩ nhìn cánh cửa vẫn khép kín, trên mặt tràn ngập ý cười.

Nghe tiếng đàn, cả người Trương Diêu đột nhiên run rẩy.

Hắn nhớ tới rất nhiều năm về trước, Khương Thần từng ôm hắn nói: “Em không có khả năng có con, cho nên sau này chúng ta nhận nuôi một đứa đi. Con trai hay con gái đều được cả, em sẽ dạy nó chơi đàn. Mà em cũng chỉ biết mỗi cái này thôi. Sau đó em sẽ ở bên nhìn con lớn lên, nhìn chúng ta già đi, anh nói xem như thế có được không?”

Khi đó Trương Diểu nghe xong cảm thấy như đang nằm mơ, tuy rằng ngoài miệng đáp lời: “Được.... Chúng ta cùng nhau cố gắng....” – Nhưng trong lòng không khỏi cười nhạo Khương Thần.... Chuyện như thế sao có thể đến với hai người họ được. Hình ảnh khi đó Khương Thần miêu tả thật đẹp, thật hoàn mỹ, đến mức hắn nghĩ chuyện này chỉ có thể đến trong mơ mà thôi.

Mười năm trôi qua, Trương Diểu đã thay đổi, mà Khương Thần, dường như vẫn là Khương Thần của mười năm trước, vẫn là giấc mơ năm đó, nhưng giờ giấc mơ ấy đã thành sự thực.

“Cậu ấy làm thế nào.....”

“.....”

“Đây là giấc mộng hồi trước của cậu ấy. Có nhà, có con, có người thân, cậu ấy dạy con chơi đàn, rồi cùng..... cùng người mình yêu nắm tay nhau già đi. Nhiều năm như vậy, cậu ấy không thay đổi chút nào cả.....”

24. Chương 24: Năng Ban Mai

Trương Diểu và Trương Bân về rồi.

Khương Thần ra khỏi phòng Bắc Bắc thấy Trịnh Vĩ ngồi trên ghế salon, bình tĩnh nhìn anh.

“Hai đứa nhỏ ngủ rồi?” – Sắc mặt Trịnh Vĩ có vẻ không tốt lắm, ánh mắt nhìn Khương Thần tràn đầy mệt mỏi.

Trong nháy mắt, Khương Thần cảm giác như Trịnh Vĩ đang tức giận. Rõ ràng là người này khi tức giận bao giờ cũng sẽ trầm mặc, bây giờ là lúc để nói chuyện rõ ràng.

“Đã xong chưa, chúng ta vào phòng thôi. Cũng không còn sớm nữa, em nên đi ngủ sớm một chút, tối nay nhà mình đủ náo nhiệt rồi.” – Không biết vì sao, Khương Thần cảm thấy tim mình đập nhanh hơn.

Anh không nghĩ rằng sau mười năm, anh còn có thể nhìn thấy được người kia, trước mặt Trịnh Vĩ.

.....

Khương Thần không ngủ được, cũng không dám quấy rầy người bên cạnh đã an giấc.

Nửa đêm Trịnh Vĩ thức giấc, phát hiện bên cạnh không có ai. Khương Thần ngồi trong phòng khách, không bật đèn.

Trịnh Vĩ khẽ gọi, Khương Thần quay đầu nhìn anh, dưới ánh đèn, khuôn mặt Trịnh Vĩ dường như mờ ảo: “Tôi không ngủ được, cậu ngủ trước đi.” – Miễn cưỡng nở nụ cười.

“Em thức cùng anh.” – Trịnh Vĩ về phòng lấy hai cái gối đầu, ngồi xuống bên cạnh Khương Thần, để gối vào sau lưng hai người, vươn tay kéo Khương Thần lại gần: “Nghĩ gì thì nói ra đi, em nghe.....”

Khương Thần nhắm mắt, cảm giác dựa vào người Trịnh Vĩ thật thoải mái: “Chỉ là cảm thấy thời gian trôi qua thật nhanh, chỉ chớp mắt thôi mà Bắc Bắc đã lớn vậy rồi.”

“Sao tự dưng lại xúc động vậy, làm như anh già lắm rồi ấy?” – Trịnh Vĩ nhẹ nhàng cười Khương Thần.

“Mấy năm nay đã mệt lắm rồi. Nhiều lần anh nghĩ cứ tùy tiện mà sống thôi, cần gì phải ép mình khổ cực chống lại thế giới làm gì cho mệt. Nhưng mà có vẻ như không lần nào được cả..... Giống như bao nhiêu sức lực dùng hết rồi, cho dù sau này có thêm sức ép nữa, có lẽ anh cũng bất động mà thôi.....”

“Họ sẽ không tới nữa đâu, đừng nghĩ nhiều.” – Trịnh Vĩ nhẹ nhàng vỗ vai anh.

“.....Trịnh Vĩ.....”

“Ừ?”

“Đến bây giờ anh vẫn chưa từng hỏi, từ khi nào thì em yêu anh?”

“..... Không nhớ nữa, giúp anh chăm Bắc Bắc thành thói quen, thế nên liên bám dính ở đây không chịu đi..... chỗ này có cảm giác gia đình..... Em cũng muốn hỏi, anh thì sao? Yêu em từ khi nào?”

“Khi đó từ công việc tới cuộc sống, đều ỷ lại em, làm gì cũng là em, cuộc sống chỉ có em và Bắc Bắc.....”

“Vậy anh có muốn hỏi em, anh đẹp trai, anh còn có thể yêu em bao lâu....” – Trịnh Vĩ nhẹ nhàng cười, cố ý trêu chọc Khương Thần.

“Thật ra là anh muốn hỏi.....Anh muốn biết, cuộc sống như thế, cuộc sống có em với Bắc Bắc, còn bao lâu.....”

“A Thần, nói cho anh một bí mật.”

“Ừ?”

“Còn nhớ lần đầu tiên chúng ta làm.....”

“Này, nói chuyện đó làm gì.....”

“Thật ra, em.....”

“Em biết là hôm đó anh không uống rượu, cố ý dụ dỗ em đúng không?” – Khương Thần mở to mắt, thẳng thắn thành khẩn.

“Ừ.....”

“.....”

“Nhưng mà đây không phải bí mật của em.”

“Ừ?”

“Thật ra từ trước đó, em đã rất muốn cùng với anh..... Chỉ là sợ anh vẫn chưa quên được chuyện cũ.....”

Khương Thần ngẩng đầu nhìn Trịnh Vĩ, Trịnh Vĩ cũng đang nhìn anh, chìm đắm trong ánh mắt lấp lánh của Trịnh Vĩ, Khương Thần rất tự nhiên khẽ vươn người, hôn lên môi ai kia.

Bao nhiêu năm qua, bàn tay kia vẫn nắm tay mình, tay trái kề tay phải như đã thành thói quen, tình cảm trong lòng, giữa đêm mùa hạ này, đã được ủ thành hương vị ngọt ngào thuần hậu.

“Anh ăn gì thế, ngọt vậy.”

“Dưa đá bào, sợ mai Bắc Bắc ăn vụng.....”

“Trách không được.....” – Trịnh Vĩ lại hôn lên đôi môi kia, bàn tay nhẹ nhàng giữ lấy đầu Khương Thần, chậm rãi thưởng thức hương vị ngọt ngào ấy.

Không biết bao lâu hai người mới buông nhau ra.

.....

“..... Bắc Bắc trưởng thành nhất định sẽ rời chúng ta mà đi, nhưng mà em vẫn muốn hỏi, Khương Thần, anh còn có thể yêu Trịnh Vĩ này bao lâu nữa?”

“Em không đi, anh sẽ vẫn yêu em.”

“Không đuổi em đi? Cho dù là bố em, mẹ em, hay là một ai đó đột nhiên xuất hiện?”

“Ừ, không đuổi...”

“Vậy em yên tâm..... Nhưng mà, cho dù anh có đuổi em đi, em cũng vẫn sẽ quay về tìm anh..... Giống như Bắc Bắc vậy, về nhà ôm lấy anh, để anh mang em về nhà.....”

Khương Thần cảm thấy sống mũi cay cay, mạnh mẽ gật đầu.

“Còn nữa, không được nhớ tới Trương Diễm kia nữa. Tốt xấu gì em cũng ghen đấy.”

“Ừ.”

“Sau này không ngủ được thì bảo em, chúng ta cùng nhau nói chuyện, đừng cái gì cũng giữ khư khư trong lòng mình. Nhớ chưa?”

“Ừ.”

“..... Ngốc này.... Đừng khóc mà....”

“.....”

Sau đó, cũng không biết là tay ai nắm lấy tay ai trước, mười ngón tay đan xen chặt chẽ, cũng không biết là động tác của ai châm lên lửa tình nồng đậm, hóa thành lửa dục triền miên.....

Khương Thần bị hôn đến mức choáng váng, những nơi trên người được vuốt ve nóng lên, miệng hơi hé, âm thanh rên rỉ vụn vỡ tràn ra cùng tiếng thở dốc.....

“Em..... người em.....”

“Em không sao. Ngoan..... đừng nói gì nữa..... Em biết mà.....”

(Thỉnh bà con tự tưởng tượng phần tiếp theo)

.....

Thời gian thấm thoát trôi, Khương Thần đã không tỉ mỉ hồi tưởng lại nữa.

Khai giảng, Bắc Bắc lên lớp hai, răng sữa đã thay hết, cũng cao hơn, mập hơn, vẫn thích chơi cùng Trương Nam.

Trịnh Vĩ đã quay về bệnh viện làm, mọi người trong viện đều chú ý chăm sóc anh, để công việc của anh cũng không quá nhiều.

Viện trưởng Diệp cũng bàn với Khương Thần quay về làm việc, nhưng Khương Thần cảm thấy công việc hiện tại không tồi, hơn nữa còn không cần trực tối, có nhiều thời gian ở nhà hơn, cho nên cũng không muốn về bệnh viện phải làm việc ba ca nữa. Hơn nữa Trịnh Vĩ giờ ở bên cạnh anh, có ca bệnh nào khó khăn Trịnh Vĩ đều mang về thảo luận cùng anh. Như vậy anh đã thấy rất thỏa mãn rồi.

Trịnh Huy cùng Vương Phương cũng đã chọn ngày cưới.

Chủ nhật, Khương Thần tỉnh ngủ, đã khá muộn rồi nhưng phòng vẫn che rèm kín mít, cả người anh bị chiếc chăn mỏng vây kín. Trịnh Vĩ không ở bên cạnh khiến cho anh cảm thấy trống vắng. Đạo này Trịnh Vĩ khá lên nhiều, mỗi ngày đều dậy sớm hơn anh.

Khương Thần nhìn đồng hồ, đã chín giờ sáng. Lâu lắm rồi anh không ngủ nướng, cảm giác không quen cho lắm.

Ngồi dậy, Khương Thần phát hiện bản thân đang không mặc gì, nhớ tới tối qua hai người còn điên cuồng náo loạn, không khống chế được.....

Thế nên lúc này cả người anh đầy dấu hôn, lúc đứng lên thất lực vẫn còn khó chịu.

Cào cào mái tóc rối loạn, Khương Thần ngượng ngịu nở nụ cười.

Trịnh Vĩ đang ngồi ở phòng khách xem bài tập của Bắc Bắc, có vẻ đang rất tập trung, vì Khương Thần đến gần mà cũng không bị phát hiện.

“Sao em lại lén lút xem nhật kí của con?”

Giọng nói vẫn còn khàn khàn, cuốn sổ trong tay Trịnh Vĩ bị giật mất. Người tới mặc chiếc áo ngủ giống của anh như đực, cúc còn chưa cài hết, để lộ ra mấy dấu hôn hồng hồng, Trịnh Vĩ rất thích nhìn.

“Dậy rồi? Đi ăn sáng thôi.” – Trịnh Vĩ ngoài miệng nói thế, nhưng mắt vẫn nhìn cuốn sổ trong tay Khương Thần.

“Lần tới em còn đọc nhật ký của Bắc Bắc, anh sẽ nói cho con đấy.” – Khương Thần tịch thu sổ, đi về phía bàn ăn, nhìn cả bàn đầy món ăn phong phú, còn trước mặt anh thì chỉ có một bát cháo.

“Vừa thấy anh dậy nên em đã hâm lại cháo rồi. Chỗ đó của anh..... Không việc gì chứ.....” – Ánh mắt Trịnh Vĩ lộ rõ ý cười, đi theo Khương Thần ngồi xuống bàn ăn, cùng gặm bánh bao.

“.....” – Khương Thần đỏ mặt, múc từng thìa cháo. Nhớ tới tối hôm qua Trịnh Vĩ khiến anh phải cầu xin, mặt không tự giác đỏ bừng lên.

“Được rồi, không trêu anh nữa....” – Trịnh Vĩ cắn một miếng bánh bao, nhìn ba chữ “Khương Hiểu Bắc” trên cuốn sổ nhật ký, có chút buồn bực nói – “A Thần, trong nhật ký Bắc Bắc nhắc tới Trương Nam nhiều gấp ba lần nhắc tới em, anh xem phải làm sao bây giờ....”

Khương Thần cúi đầu ăn cháo, lại gấp một miếng củ cải muối giòn giòn: “Là em tự mình muốn xem, giờ ở đây buồn bực làm gì....”

“Bắc Bắc liệu có phải là con lớn không giữ được không?” – Trịnh Vĩ bỏ bánh bao xuống, lấy cuốn nhật ký của Bắc Bắc ở bên cạnh, chỉ một đoạn cho Khương Thần xem – “Anh xem đoạn này này, Bắc Bắc nói: ‘Trương Nam là bạn tốt nhất của mình, mình muốn vĩnh viễn cùng anh ấy xem phim hoạt hình, cùng nhau làm việc, cùng nhau chơi đàn, cùng nhau nghỉ hè, cùng nhau làm rất nhiều việc nữa....’ Sao có thể nói thế được, những việc này không phải là nên làm cùng chúng ta sao? Hơn nữa trong ba tuần liền nó không nhớ gì tới em cả.”

Khương Thần đã miễn dịch với những oán thán của Trịnh Vĩ. Thường thì ngày nào cũng thế. Người này ở trước mặt con thì bình thường, trong nhà cậu ấy cũng là người chiều con hơn. Nhưng mà khi không có con ở nhà, Trịnh Vĩ liền bày ra bộ dáng mẹ tiếc con gái phải đi lấy chồng, ngay cả nhật ký của Bắc Bắc cũng phải nhìn lên.

“Bắc Bắc rồi sẽ lớn lên, cho dù không phải Trương Nam thì cũng có Vương Nam, Lý Nam..... là người quan trọng với nó. Đừng rồi rấm nữa....” – Khương Thần nhét bánh bao vào tay Trịnh Vĩ, ý bảo tiếp tục ăn đi.

“A Thần, lát nữa hai chúng ta tới chỗ bố mẹ em đón Bắc Bắc....” – Tuy Trịnh Vĩ vẫn không cam lòng, nhưng lại đột nhiên nhớ ra chuyện chính.

“Cái này, anh..... Hay là thôi đi, mẹ em.....”

“Là mẹ em dặn anh phải đến. Bà nói tối nay chúng ta tới ăn cơm rồi đón Bắc Bắc về.” – Trịnh Vĩ nhớ tới sáng hôm nay mẹ anh gọi điện tới, ắp úng mãi cuối cùng bảo anh và Khương Thần tới về ăn cơm.

“.....Ừ, được.”

Khương Thần gật đầu, mặt lại đỏ.

.....

“A Thần.....”

“Ừ?”

“Anh nói xem, không bằng từ nay về sau chúng ta không cho Bắc Bắc chơi với Trương Nam được không? Sau đó sẽ tìm bạn khác cho Bắc Bắc, sau đó nó sẽ phân tán lực chú ý, sau đó.....”

“Em ghen với cả thằng nhóc tám tuổi à?”

“Ai bảo nó cướp con trai bảo bối của em.....” – Nói xong chuyện chính, Trịnh Vĩ lại rồi rầm.

“.....”

Ngày đó, ở lớp mỹ thuật, Bắc Bắc vẽ một bức tranh. Giáo viên mỹ thuật khen nhóc vẽ rất đẹp, phối màu rất tốt.

Tối đó, Bắc Bắc mang bức tranh về cho Khương Thần và Trịnh Vĩ xem. Nhóc con vui tươi hơn hở ngồi giữa hai người, cầm bức tranh vẽ mặt trời rực rỡ, còn có những cánh chim hải âu cùng nhau đón mặt trời mọc.

“Bắc Bắc, con đặt tên cho bức tranh này đi.” – Trịnh Vĩ nhìn bức tranh, màu đỏ vàng đan xen, cánh chim hải âu trắng bay lượn, quả là đẹp mắt.

“Bố, chú Trịnh nói ‘Hiếu()’ và ‘Vĩ()’ đều có nghĩa là ánh sáng. Con hỏi Nam Nam, anh ấy nói chữ ‘Thần()’ cũng có ý nghĩa như thế. Cho nên chúng ta là người một nhà.....” – Bắc Bắc có vẻ đã sớm nghĩ ra tên rồi, quay đầu nhìn Khương Thần và Trịnh Vĩ, nhóc cười ha ha – “Đặt tên là ‘Nắng ban mai’ được không? Chính là ánh nắng ban mai, cũng có nghĩa chúng ta là một gia đình.” Khương Thần nhìn Trịnh Vĩ đang cười, nhìn vẻ mặt đắc ý của Bắc Bắc, anh cảm giác sống mũi mình cay cay, trong lòng tràn đầy cảm giác ngọt ngào khiến người ta say mê.

“Ừ, vậy đặt tên là Nắng ban mai.”

Tháng mười, hoa quế trong thành phố nở rộ, trong không khí tràn ngập hương thơm khiến người ta say lòng.

Cuộc sống như thế, hoa thơm, ánh nắng ấm áp, trên khuôn mặt ai cũng có một nụ cười tươi tắn.

Vậy thì câu chuyện nắng ban mai cũng kết thúc ở đây thôi.

Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nang-ban-mai-than-chi-quang>